

பிரவாதம்

மே & செப்டம்பர் 2012

இதழ் எண்: 9 - 10

- இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு: மாற்றத்தின் வழித்தடங்கள்
 - ஜியதேவ உயன்கொட...
- அந்தோனியோ கிராமஸ்கி: ஒரு சுருக்க அறிமுகம்
 - நியூட்டன் குணசிங்க
- அரசியல் மூலதனமும் குடும்ப சாம்ராஜ்ய அரசியலும்
 - குமாரி ஜியவர்த்தன
- தமிழில் கலைச்சொல் பேரகாதி
 - உலோ. செந்தமிழ்க்கோதை
- நூல் அறிமுகம்
 - அடம்ஸ்மித் முதல் கார்ல் மார்க்ஸ் வரை:
 - செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம்

பிரவாதம்

மே & செப்டம்பர் 2012

இதழ் எண்: 9 & 10

★ ஆசிரியர் உரை	3
★ இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு : மாற்றத்தின் வழித்தடங்கள் - ஜயதேவ உயன்கொட	6
★ அந்தோனியோ கிராம்ஸ்கி : ஒரு சுருக்க அறிமுகம் - நியூட்டன் குணசிங்க	60
★ அரசியல் மூலதனமும் குடும்ப சாம்ராஜ்ய அரசியலும் - குமாரி ஜயவர்த்தன	111
★ தமிழில் கலைச்சொல் பேரகராதி - உலோ. செந்தமிழ்க்கோதை	133
★ நூல் அறிமுகம் அடம்ஸ்மித் முதல் கார்ல் மார்க்ஸ் வரை: செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம்	139

பிரவாதம்

இதழ் எண் 9 & 10, மே & செப்ரம்பர் 2012

ஆசிரியர் : க. சண்முகலிங்கம்

ஆசிரியர்க்குழு : எம்.ஏ. நுஃமான்
செல்வி திருச்சந்திரன்
என். சண்முகரத்தினம்
சித்திரலேகா மெளனகுரு

வெளியீடு : சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்
12, சுலைமான் ரெந்ஸ்
கொழும்பு - 5

விலை : ரூ. 200/-

Pravatham

(A Social Science Journal in Tamil)

Issue No 9 & 10, May & September 2012

Editor : K. Shanmugalingam

Editorial Board : M.A. Nuhman
Selvi Thiruchandran
N. Shanmugaratnam
Chitraleha Mounaguru

Published By : Social Scientist Association
12, Sulaiman Terrace
Colombo - 5

Price : Rs. 200/-

ISSN 1391-7269

ஆசிரியர் உரை

பிரவாதம் 9ம் 10ம் இணையிதழாக வெளி வருகிறது. இவ், விணையிதழில் பின்காலனித்துவ அரசு, சமூகவர்க்கங்கள், கருத்தியல் என்னும் பொதுத் தலைப்புள் அடங்கும் மூன்று கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன. முதலாவது கட்டுரை பின்காலனித்துவ அரசு; மாற்றத் தின் வழித்தடங்கள் என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. இக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் ஜயதேவ உயங்கொட பின்காலத்துவ அரசின் இயல்புகளையும் அதன் மாற்றங்களையும் விரிவாக பரிசீலனைக்கு உட்படுத்துகிறார்.

1956 - 65 காலத்தில் இலங்கை அரசு தலையிடும் அரசு (Interventionist state) என்ற தன்மையைப் பெற்றது. இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற மக்கள் வாதம் (Populism) இனக்குழுமப் பெரு பான்மை வாதம் (Ethnic majoritarianism) என்பன தாரண்மை ஜனநாயகப் பண்புகளை அரசுக்கட்டமைப்பிலும் அரசியலிலும் இருந்து நீக்குவ தற்குக் குணையாக அமைந்தன. 1972 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்பு மாற்றம் ஜனநாயக விரோத நடைமுறைகளிற்கு அரசியல் நிறுவனக் கட்டமைப்பை வழங்கியது. திருமதி பண்டார நாயக்காவின் அரசாங்கங்கள் அரசு முதலாளித்துவத்தை வலுப்படுத்தியதோடு இனாதம் பெரும்பான்மைவாதம் என்ற கருத்தியல்களின்படி அரசுக் கட்டமைப் புக்களை வடிவமைத்தன. 1972 அரசியல் யாப்பில் புகுத்தப்பட்ட ஜனநாயக விரோத அம்சங்களை பக்கம் 31இல் கட்டுரையாளர் பட்டியலிட்டுள்ளார்.

இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசின் நிறுவனக் கட்டமைப்புக்களிலும், நடைமுறைகளிலும் இணைந்து கொண்ட அ) இனக்குழுமப் பெரும்பான்மைவாதம் ஆ) தாராண்மை மறுப்பும் விபரல் விரோத அரசியலும் ஆகிய இரு பண்புகள் 1977 - 1993 காலத்தில் உச்சநிலையை அடைந்தன. (பார்க்க பக்கம் 46 - 47)

தாராண்மை மறுப்பு அல்லது தாராண்மை நீக்கம் என்பதன் விளைபொருள் தாராண்மையற்ற அரசு ஆகும். இதன் மறுபெயர் சர்வாதிகார அரசு. இருப்பினும் இலங்கை பாகிஷ்தான், பங்களாதேஷ், பிலிப்பைஸ், இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகள் போன்று சர்வாதிகார முறைக்கு நேரடியாக மாறவில்லை. பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறைமைகளை வைத்துக் கொண்டே சர்வாதிகாரம் இங்கே புகுந்தது. சர்வாதிகாரமும், ஜனநாயகமும் பரஸ்பரம் இணக்கம் செய்து கொண்டு ஒருங்கே உறையும் நிலை காணப்பட்டது. ஆசியாவின் பிற வல்லாதிக்க அரசுகள் பயணித்த பாதைக்கும் இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசு சென்ற பாதைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை கட்டுரையாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஹம்சா அலவி மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பின்காலனித்துவ அரசுகள் பற்றிய விளக்கமொன்றை பாகிஷ்தான், பங்களாதேஷ், உதாரணங்களைக் கொண்டு 1970க்களில் முன் வைத்தார். அவர் முன்வைத்த மிகை வளர்ச்சியுள்ள அரசு (Over developed State) என்ற கருத்தாக்கத்தை கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டு இலங்கை நிலைமைக்கு அது பொருந்தவில்லை எனக் கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். (பக்கம் 9-12) அரசியல் சிதைவு (Political Decay) நிறுவனச் சிதைவு (Institutional Decay) ஆகிய பிற ஆய்வாளர்களின் கருத்தாக்கங்கள் பற்றியும் உள்ளொளி மிக்க குறிப்புக்களைத் தருகிறார் (பக் 41, 42, 43)

பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தில் சமூகவர்க்கங்கள் கருத்தியல் ஆகியவற்றின் பங்கும் வகிபாகமும் பற்றிய புரிதலுக்கு அந்தோனியோ கிராம்சியின் பல கருத்தாக்கங்கள் உதவக்கூடியன. நியுடன் குணசிங்க 1985 ஆம் ஆண்டில் சிங்களத்தில் எழுதிய கட்டுரையின் தமிழாக்கத்தை நீண்ட இடைவெளியின் பின் முதன் முதலாக தமிழில் இங்கே தந்துள்ளோம். தென் இத்தாலியின் விவசாயிகள் கூட்டு, சீசர்வாதம், பொனப்பாட்டிசம் ஆகிய கருத்தாக்கங்கள் பற்றி நியுடன் குணசிங்க எளிமையாகவும், சிறப்பாகவும் விளக்கியுள்ளார். இக்கருத்தாக்கங்களின் பின்னணியில் இலங்கையில் பின் காலனித்துவ அரசின் பயணிப்பையும், அதன் வழித்தடங்களையும் பரிசீலித்தல் பயன் தருவது.

மூன்றாவதாக இடம்பெறும் கட்டுரையில் குமாரி ஜயவர்த்தன குடும்ப சாம்ராஜ்ஜிய அரசியலின் வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

1920க்களின் அரசியல் சீர்திருத்த மாற்றங்களோடு இலங்கையின் முதலாளித்துவ வர்க்கம் அரசியல் மூலதனத்தை விரிவாக்கி ஆதாயங்கள் ஈட்டியது. 1931இல் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமை 1920க்களின் போக்கை மாற்றியும், ஜனநாயகத்தைப் பரவலாக்கியும் சட்டசபைப் பிரதிநிதித்துவத்தை மக்கள் சார்பானதாக மாற்றும் என்றே விபரல் சீர்திருத்தவாதிகள் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் விளைவு வேறு விதமாக அமைந்தது. (1) சிங்கள கொய்கம குடும்பங்களின் ஆகிக்கம் சட்டசபையில் வலுவடைந்தது. 1931 இன் சட்டசபை 50 தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாய் இருந்தது. இவ் வழுப்பினர்களில் 38பேர் (76வீதம்) சிங்கள கொய்கம சாதியினராய் இருந்தனர். (2) சிங்களவர் மத்தியில் இருந்த ஏனைய சாதிகளும், சிறுபான்மையினத்தவர்களான தமிழர்களும், பெண்களும் சட்ட சபைப் பிரதிநிதித்துவத்தில் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். (3) அரசியல் தீவிரவாதத்தை வெளிப்படுத்தியோரும் (Radicals) ஓரங்கட்டப்பட்டனர். காலப் போக்கில் சேனநாயக்க, ஆட்டிகல, கொத்தலாவல, கொரயா, ஜயவர்த்தன, விஜயவர்த்தன ஆகிய குடும்பங்களும் பண்டாரநாயக்க, ஒபயசேகர ஆகிய குடும்பங்களும் குடும்ப சாம்ராஜ்ஜிய அரசியலை (Dynastic Politics) இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றின் பிரிக்க முடியாத அம்சமாக ஆக்கின என்று கட்டுரையாசிரியர் விபரித்துச் செல்கிறார். நூல் அறிமுகம் என்ற பகுதியில் தமிழில் கலைச்சொல் பேரரகராதி. அடம் ஸ்மித் முதல் கார்ல் மார்க்ஸ் வரை செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம் என்பன பற்றிய அறிமுக விமர்சனக் குறிப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

க. சண்முகவிங்கம்

இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு

மாற்றத்தின் வழித்தடங்கள்

- ஜியதேவ உயன்கொட -

பேராசிரியர் சண்முகரத்தினம் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல வற்றில் அவர் இலங்கையின் அரசின் இயல்பு என்ற விடயம் பற்றியும் பின்காலனித்துவ கட்டத்தில் இலங்கை அரசின் உருவாக்கம் அதன் இயங்கியல், அரசு எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகள் ஆகியன பற்றியும் ஆராய்ந்திருக்கிறார். இலங்கையில் குடியான் பொருளாதாரத்தின் மாற்றம் பற்றி அவர் ஆராய்ந்தவிடத்து காலனியாட்சியின் பிற்பகுதி யிலும், பின்காலனித்துவ கட்டத்திலும் குடியான்கள் பற்றிய அரசுக் கொள்கை எவ்வாறு குறிப்பிட்ட வகையான அரசு - குடியான் உறவு களை உருவாக்கியது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். (சண்முகரத்தினம் 1980 ; 1985) இலங்கையில் அரசு - குடியான் உறவுகள் பற்றி வேறு சில அறிஞர்களும் ஆராய்ந்து எழுதினார். (குணசிங்க 1980, ஹெரிங் 1983, மூவர் 1985) இவ்வெழுத்துக்கள் உலகின் தென்பகுதி நாடுகளின் (குடியான்) விவசாய முறைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் சமூக விஞ்ஞானத் துறையில் முதன்மை பெற்றிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டன. (Agrarian Studies என்ற பொதுத் தலைப்பால் இவை குறிப்பிடப்பட்டன). இதன் பின்னர் 1980 க்களில் இனக்குழும அரசியலும் முரண்பாடும் என்னும் விடயம் புலமையாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த விடயமாக மாறியது. இக்காலத்தில் எழுந்த ஆய்வுகள் இனத்துவம் (Ethnicity) அடையாள அரசியல் (Identity Politics) என்னும் விடயங்கள் ஊடாக அரசின் இயல்பைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சித்தன. இவ்விதமாக விவசாய முறைகள் பற்றிய ஆய்வில் இருந்து இனத்துவம் பற்றிய ஆய்வுகளாக புலமையாளர் கவனம் திரும்பிய பின்னனி யாது என் பதை நோக்குதல் வேண்டும். இனத்துவ முரண்பாடுகளும் இனத்துவ

அடிப்படையான உள்நாட்டுப் போர்களும் உச்சம் பெற்ற பின் புலத்திலேயே இத்திருப்பம் நிகழ்ந்தது. பெரும்பாலான நாடுகளில் தேசத்தை கட்டிவளர்த்தல் என்னும் திட்டம் பற்றிய ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் இக்காலத்தில் சரிவற்றது. இனத்துவ முரண்பாடுகளை நிர்வகிப்பதற்கு அரசுக்கும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கும் இடையி லான உறவை மீள்கட்டமைப்புச் செய்யவேண்டிய தேவை உணரப் பட்டது. குறிப்பாக அரசைப் பன்மைத்துவத்தின் அடிப்படையில் மீள்கட்டமைப்புச் செய்யும் தேவை (Pluralistic Reconstitution of the State) ஏற்பட்டது. இலங்கையில் பிரிவினைவாத யுத்தம் தொடர்ச்சி யாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பின்னனியில் அரசியல் அரங்கி லும் புலமையாளர் மத்தியிலும் நடைபெற்ற விவாதங்களில் தேசத் தைக் கட்டியெழுப்புதல் (Nation Building) அரசைக் கட்டியெழுப்புதல் (State Building) என்னும் இருவிடயங்களும் மையப் பொருளாக அமைந்தன. இதன் பயனாக இவ்விடயம் தொடர்பாக பெறுமதிமிக்க சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுகள் எமக்குக் கிடைத்தன.

இலங்கையில் உள்நாட்டு யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பேராசிரியர் சண்முகரத்தினம் இலங்கைக்கு வெளியே தான் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து வந்தார். இருந்தபோதும் அவர் இலங்கையின் அரசியல் குறித்து மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார். இலங்கையின் இனத்துவ முரண்பாட்டை பேச்சுவார்த்தை மூலமான அரசியல் தீர்வின் வழி முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது ஒரு ஆய்வாளர் என்ற முறையில் அவரது வேணவாவாக இருந்தது. அவரது எழுத்துக்கள் சிலவற்றில் இலங்கையில் சமாதானத்தைக் கட்டி யெழுப்புவதில் உள்ள சிக்கல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இலங்கையின் சமூகத்தையும் அரசையும் இனவாதத்தின் பிடியில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும், மீட்கவேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் முன்வைத்தார். ஒரு அரசியல் தீர்வு வெற்றியடைவதற்கு இவ்வாறாக சமூகமும் அரசும் இனவாதத்தில் இருந்து சுத்திகரிக்கப்பட்டு மீட்கப் பட வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் அழுத்திக் கூறினார். சமூகத்தை இனவாதத்தில் இருந்து மீட்டலும் அரசை மதச்சார்பற்றதாக்குதலும் (de- communalising Society and secularising the state) என்ற ஒரு பெரிய வேலைத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி யுள்ளது என்றும் அவர் கூறினார். இலங்கையை பல்லினமக்கள் சமூகங்களின் ஜனநாயகமாக

(Multi - ethnic People's democrocy) மீள் கட்டமைப்புச் செய்தலே இவ்வெலத்திட்டமாகும் என்று அவர் கருதினார் (1993.11.12)

எனது இக்கட்டுரை இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் இன்னோர் அம்சம்பற்றி ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டது. இலங்கையின் அரசியலில் சர்வாதிகாரம் நோக்கிய திருப்பம் வெளிப் படையாகத் தெரியும் விடயம். இருப்பினும் இலங்கை ஜனநாயக நிறுவனக்கட்டமைப்புக்குள் செயற்படும் அரசாக நிலைத்திருப்பதன் காரணம் யாது? அரசுக்கு எதிரான வன்முறைகளும் கலகங்களும் அதன் உறுதிநிலையைக் குலைத்து அச்சுறுத்தலாக அமைந்த போதும் அரசு தொடர்ந்தும் ஜனநாயக நிறுவனக்கட்டமைப்புக்குள் இயங்குவது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று? 1970க்களில் இலங்கையில் அரசுக்கு எதிரான வன்முறை தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டது. 1971ஆம் ஆண்டில் இடதுசாரி மக்கள் விடுதலை முன்னணி (ஜே.வி.பி) கிளர்ச்சி ஒன்றை நடத்தியது. இது ஓர் இளைஞர் கிளர்ச்சியாகும். இதனைத் தொடர்ந்து பிரிவினைவாத கிளர்ச்சி ஆரம்பித்து 1980க்களில் அது உச்சம் பெற்று 2009ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்து. இதனிடையே மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் இரண்டாவது கிளர்ச்சி 1987ல் ஆரம்பித்து இரண்டு ஆண்டுகள் வரை தொடர்ந்து. இலங்கையில் நிகழ்ந்தவை போன்ற வன்முறைக் கிளர்ச்சிகளை அனுபவித்த நாடுகளுள் சில நேரடியாகவே சர்வாதிகார ஆட்சிமுறையை இக்கால கட்டத்தில் தேர்ந்து கொண்டன. ஆசியாவில் சில நல்ல உதாரணங்கள் உள்ளன. 1965இல் இந்தோனோசியாவும். 1970க்களில் பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா என் பனவும் சர்வாதிகார ஆட்சி முறைக்குத் தாவின. 1958 இலும் பின்னர் வேறு இரு தடவைகளிலும் பாகிஸ்தான் சர்வாதிகாரத்தை தழுவியது. 1970க்களின் நடுப்பகுதியில் பங்களாதேக்ஷ் இப்பாதையைத் தேர்ந்து எடுத்தது. இலங்கையும் இந்தியாவும் இப்போக்கிற்கு விதிவிலக்காக அமைந்து, ஜனநாயக நிறுவனங்களை இன்னும் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளன. பாராஞ்சுமன்ற ஜனநாயக முறை தீவிரமான உள்ளாட்டு நெருக்கடிகளின் மத்தியிலும் தப்பிப்பிமூத்ததும், நாடு இராணுவத் தினதும் அலுவலர் ஆட்சியினதும் ஒரு விதிவிலக்கான போக்காகவே தெரிகிறது. குடியியல் ஆட்சியாளர் குழுவை இராணுவம் தூக்கி ஏறியும் நிகழ்வு இங்கு இடம் பெறவில்லை. இது எப்படிச் சாத்தியமா

யிற்று? இந்த மர்மத்தை விடுவிக்கும் முறையில் நான் முன்வைக்கும் கருத்துகோள்: இலங்கையில் இரண்டு முரண்பட்ட அரசுவடிவங்கள் (Forms of the state) ஒருங்கே சகவாழ்வு நடத்துகின்றன. அரசியல் யாப்பிற்கு உட்பட்ட ஜனநாயகம் (Constitutional Democracy) என்ற அரசுவடிவமும், சர்வாதிகாரம் என்ற அரசுவடிவமும் இங்கே ஒருங்கே ஜீவிப்பதற்கான சமசரம் ஒன்றைச் செய்து கொண்டன. சர்வாதிகாரம், பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் தூக்கிவீசப்பட வேண்டும், அது ஒழிக்கப் படவேண்டும் என்ற நிபந்தனையை வற்புறுத்தவில்லை.

சிலில் ஆட்சியாளர் குழுக்களை வன்முறையானதும், அரசியல் யாப்புக்குப் புறம்பானதுமான வழிமுறைகளைக் கையாண்டு அகற்றும் தேவை இல்லாமலே சர்வாதிகாரம் இலங்கையில் தனது பிடியை இறுக்கிக் கொண்டு முன்னேறிச் சென்றது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் சர்வாதிகாரம் முன்வைத்த அனைத்து திட்டங்களையும் தனக்குள் உள்வாங்கிக் கொள்ளச் சம்மதம் அளித்தது. இதன் மூலம் ஜனநாயக மும் சர்வாதிகாரமும் தமது பரஸ்பர உறவுகளை முரண்பாடுகள் இல்லாதவகையில் மீள் வரையறை செய்து கொண்டன. இலங்கையில் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்துடன் சர்வாதிகாரம் ஒன்றிணைந்து ஜீவிக்கலாம் என்ற உடன்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தின. இதனை வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் இலங்கையில் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் சர்வாதிகாரத்தைத் தனக்குள் ஏற்று உள்வாங்கிக் கொள்வதான நெகிழிச்சிப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தது. அத்தோடு சர்வாதிகாரமும் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்ற சட்டகத்திற்குள் இயங்குவதில் தனக்கு எவ்வித பிரச்சினையும் இல்லை என்று கூறிக்கொண்டு ஜனநாயகத்தோடு சேர்ந்து வாழப்பழகிக் கொண்டது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தின் (Post Colonial state Formation) பிரதான இயல்பாக இது அமைந்துள்ளது.

இலங்கை பற்றிய அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை ஆய்வுகளில் 'அரசு' என்ற விடயம் பற்றிப் பல கோணங்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள போதும் பின் காலனித்துவ அரசு உருவாக்கம் என்னும் விடயம் ஆராயப்படவில்லை. 1960 ஆம் ஆண்டு முதல் அரசு பற்றிய ஆய்வுகள் அதனை இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை என்பதன் ஊடாகவே பார்த்தன. வர்க்க உறகள், சமூக அடித்தளம் என்பனவற்றின் ஊடாக வும் இலங்கை அரசின் இயல்பை விளக்கும் முயற்சிகள் பலனுள்ள

ஆக்கங்களுக்கு காரணமாயின். (உ + ம் சாஸ்திரி 1983, குணசிங்க 1996, உயன்கொட 1999, 2011). ஆயினும் காலனித்துவ அரசின் உருவாக்கம் என்ற வரலாறு பயனுள்ள முறையில் இன்றுவரை கட்டமைக்கப்படவில்லை.

இக்கட்டுரையில் நான் எடுத்துக் கூறவிருக்கும் விடயங்கள் வருமாறு. முதலாவதாக பின் காலனித்துவ அரசின் உருவாக்கத்தின் பின்னணியாக அமைந்த இலங்கையில் பிரித்தானிய காலனி ஆட்சிக்கால வரலாற்றை விளக்கவேண்டும். இப்பின்னணியை விளக்கும்போது பின் காலனித்துவ அரசுகளின் இயல்பை விளக்கும் கோட்பாடாகிய மிகைவிருத்தி அரசு யந்திரம் (Over-developed state apparatus) என்னும் கருத்தை இலங்கைச் சூழ்நிலையில் வைத்துப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இக்கருத்து பின்காலனித்துவ அரசுகளின் உருவாக்கம் பற்றிய பிரத்தியேக சூழ்நிலைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் எனது பரிசீலனை பயனுடையதாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன். கட்டுரையின் அடுத்த பகுதி 1948இல் இலங்கை சுதந்திர மடைந்தபின்னர் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தில் வெளிப்பட்டுத் தெரிந்த இருமுக்கிய இயல்புகளை எடுத்துக்கூறுவதாக இருக்கும். இவ்விரு இயல்புகளாவன.

- அ) இக்காலத்தில் விபரல் ஜனநாயமுறையின் அடிப்படையான நிறுவனங்களும், நடைமுறைகளும் இலங்கையில் தடத்தி தோடு இந்நிறுவனங்களும் நடைமுறைகளும் ஒற்றையாட்சி யாப்பு மாதிரியை (Unitarist constitutional Model) அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன.
- ஆ) அரசின் இறுதி இலக்கு இலங்கையில் சிங்கள தேசியவாதத் தின் அரசியல் பண்பாட்டு நிகழ்ச் சிரலை நிறைவேற்றுவதே என்ற கருத்து வலுப்பெறுதலும், அரசின் இனத்துவ அடித்தளம் (சிங்களமாக) குறுக்கம் பெற்றமையும். மூன்றாவது பகுதி தாராண்மைப் பண்பற்ற அரசாக இலங்கை அரசு மாறும் செயல் முறையை விளக்குகிறது.

நான்காம் ஐந்தாம் பகுதிகளிலும் நான் இதே கருத்தைத் தொடர்ந்து பரிசீலிப்பதோடு 1970 - 1977 காலப்பகுதியில் 'விபரல் அரசு அல்லாத தாக ஆக்கும்' இச் செயல்முறை 'விபரவிசத்தைச் சுகித்துக் கொள்ளாத

அரசின் தோற்றத்திற்கு காரணமாயிற்று என்பதை ஆராய்ந்துள்ளேன். 1980க்களில் இலங்கையில் பொருளாதார தாராள மயமாக்கல் இடம் பெறலாயிற்று. இத்தாராள மயமாக்கல் சூழலில் இனக்குழும சிவில் யுத்தமும் நடைபெற்றது. இவ்விரு நிலைமைகளின் பின்னணியில் அரசு 'யாப்புக்குட்பட்ட சர்வாதிகாரம்' (Constitutional Authoritarianism) என்ற தன்மையுடையதாக மாறியதை ஆராவது பகுதி ஆராய்கிறது. ஏழாம் பகுதியில் 1994 இலும், 2002 இலும் 'லிபரல் அரசை உருவாக்கும் (Liberalisation) முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதையும் அது தோல்வி யுற்றதையும் கூறவீர்களேன். முடிவுரையாக பாராளுமன்ற ஜனநாயகத் துடன் சர்வாதி காரத்தை இணைத்து ஒருங்குசேர வைத்திருக்கும் அரசியல் செயல் முறை இலங்கையில் நடைபெற்று, சர்வாதிகாரம் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தை ஏற்று ஒத்திசெந்து கொள்வதையும் எடுத்துக் கூறவீர்களேன்.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு: சில ஆரம்பக் குறிப்புக்கள் பின் காலனித்துவ சமூகங்களில் நவீன அரசுகளை ஆரம்பித்து வைக்கும் பணியை காலனிய ஆட்சிதான் செய்தது. பின்காலனித்துவ அரசு இராணுவ வெற்றியின் மூலமும், இராணுவ அலுவர் ஆட்சியந்திரத் தினை நிறுவுவதன் மூலமும் உருவாக்கப்பட்டது. பின் காலனித்தவ சமூகங்கள் பலவற்றில் அச்சமூகங்களை அரசியல் ரத்தியிலும் நிர்வாக ரத்தியிலும் ஒன்றிணைக்கும் பணி காலனிய ஆட்சியினால் மேற் கொள்ளப்பட்டது என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போதுதான் நாடு அரசியல் நிர்வாக ஒருங்கிணைப்புக்கு உள்ளாகியது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு நிர் வாக முறை இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்டது. இலங்கை அரசு ஒன்றுபட்ட இறைமையுடையதாக இக்காலத்தில் உருவானது. இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு, நிர்வாகச் சீர்த்திருத்தம் என்ற இருவகை உத்திகளையும் பயன்படுத்தி பிரித்தானியர் இதனைச் சாதித்தனர். நாட்டின் பொருளாதாரம் இக்காலத்தில் உலகச் சந்தைப் பொருளாதாரத்துடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது. இந்த ஒன்றிணைப்பு காலனிய மூலதனத்தின் (Colonial Capital) உள்வரவால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

காலனித்துவ அரசு உருவாக்கத்தின் முக்கிய இயல்பாக இப்பொருளா தார அம்சங்கள் அமைந்திருந்தன.

1970க்களில் இங்கிலாந்தில் குடிபுகுந்து வாழ்ந்தவரான பாகிஷ் தானிய சமூகவியலாளர் ஹம்சா அலவி (Hamza Alavi) பின்காலனித்துவ அரசு என்னும் விடயம் குறித்த கருத்து ஒன்றை முன்வைத்தார். பின் காலனித்துவ நாடுகள் அரசியல் சுதந்திரம் பெற்ற போது அவற்றின் அரசுகளின் கட்டமைப்பு முறையில் எந்த ஒரு அடிப்படை மாற்றமும் நிகழவில்லை. காலனித்துவ அரசு மாறவில்லை, என்றார், ஹம்சா அலவி. அதாவது அரசுயந்திரம் அப்படியே மாற்றம் இன்றி இருந்தது. முறிவு (rupture) அல்லது தொடர்ச்சியின்மை ஒன்றைக் காண முடியாது என்றார். மாற்றம் ஏதாவது நிகழ்ந்தது என்றால் அது ஆட்சி யைப் பிடித்த சமூகவர்க்கங்கள் எவை? வர்க்க உறவுகளின் தன்மை என்ன என்பனவே என்றும் அவர் கூறினார். காலனித்துவ ஆட்சியாளர் குழுவின் (Colonial Ruling Class) இடத்தில் உள்ளூர் சமூகவர்க்கங்களின் குழு அமர்ந்து கொண்டது. இருந்த போதும் அரசு யந்திரம் (State Apparatus) மாறாமல் இருந்தவாறே தொடர்ந்து நிலைத்தது. ஹம்சா அலவியின் விளக்கத்தின்படி இந்த அரசு யந்திரம் காலனி ஆட்சிக் காலத்தில் மிகை வளர்ச்சி பெற்றதாக (Over developed) உருவாகியது. காலனித்துவ சமூகம் வளர்ச்சியறாத ஒன்றாக இருக்க அதன் மீது திணிக்கப்பட்ட அரசு ஒப்பீட்டு நிலையில் இவ்வாறு மிகை வளர்ச்சி பெற்று இருந்ததென்றார். மிகை வளர்ச்சியற்ற இந்த அரசு யந்திரம் பின்காலனித்துவ அரசுக் கட்டத்திலும் நீடித்து நிலைத்தது என்றும் அவர் கூறினார். காலனியின் பல்வேறு சமூக வாக்கங்களைக் கட்டுப் படுத்தி அடக்கி வைத்திருப்பதற்கு மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு நிருவாக யந்திரம் காலனி ஆட்சியாளர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. ஆதலால் வரிகளை அறவிடுதல், பொது நிர்வாகம், சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாத்தல், நிதி நிருவாகம் ஆகிய அன்றாட நடை முறை சார்ந்த விடயங்களோடு, மக்களை அடக்கி வைப்பதற்கான அரசு யந்திரமும் தேவைப்பட்டது. இதனால் காலனிய அரசு சிலில் சமூகத்தைவிட ஒப்பீட்டு ரதியில் மிகை வளர்ச்சி பெற்ற இராணுவ அலுவலர் ஆட்சிக் கட்டமைப்பை கொண்டு விளங்கியது.

காலனிய ஆட்சியில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பல முன்னைக் காலனிகளின் அரசியல் மாற்றம் பற்றிய முக்கியமான பிரச்சினை

ஒன்றுக்கு விடைதருவதாக அலவியின் காலனித்துவ அரசு, பின் காலனித்துவ அரசு ஆகிய கருத்துக்கள் விளங்கின. விடுதலை பெற்ற இந்த நாடுகளில் பாரானுமான்ற ஜனநாயக நிறுவனங்கள் ஏன் பல மற்றனவாக இருந்தன என்பதை அவர் விளக்க முயன்றார். இந்நாடு களில் இராணுவ - அலுவலர் ஆட்சி குழுக்கள் குடிமக்கள் அதி காரத்தைப் பறித்து இராணுவ ஆட்சியை இந்நாடுகளில் தினித்தன. அரசு யந்திரத்தின் ஒப்பீட்டுச் சுயத்துவம் (Relative Autonomy of the State Apparatus) என்னும் கருத்து இராணுவ ஆட்சி தோன்றுவதை விளக்க உதவியது. அதாவது சாதாரண சூழ்நிலைகளில் அரசு யந்திரம் சிவில் சமூகத்திற்கு கட்டுப்பட்டதாய் இருக்கும். இந்நாடுகளில் அரசு யந்திரம் சிவில் சமூகத்தைவிட மிகை வளர்ச்சியுற்றதாய், சமூகத்தின் மீது அளவுக்கு மீறிய அதிகாரம் செலுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. பலம் மிக்க அரசு யந்திரம் ஆட்சியாளர் குழுக்களிடையே இருந்த உள் முரண்பாடுகளை மத்தியஸ்தம் செய்து தீர்வு செய்யும் நிலை யிலும் இருந்தது. பின் காலனித்துவ சமூகங்களின் சமூகவர்க்கங்களின் கூட்டு பலமற்றது. இதனால் இச்சமூக வர்க்கங்களின் கூட்டு ஆட்சி யைப் பிடித்த போது அரசு யந்திரத்தைத் தமது கட்டுப்பாடில் கொண்டுவர முடியவில்லை. ஒப்பீட்டளவில் சமூகவர்க்கங்கள் பலமற்றவையாக இருந்தன. இதனால் சிவில் ஆட்சியை பறித்து இராணுவம் ஆகிக்கம் பெறவழி ஏற்பட்டது. பாகிஷ்தான், பங்காள தேசம் என்ற இரு நாடுகளும் பின் காலனிய அரசுகள் எதிர்நோக்கிய இந்தப் பிரச்சனையின் தென்னாசிய மாதிரி களாக விளங்கின. இருநாடுகளிலும் சிவில் சமூகம் ஆட்சியை நடத்து வதற்கு செய்த முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாகத் தடுக்கப்பட்டன. சிவில் சமூகத்தின் சமூக வர்க்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த அரசியல் தலைவர்கள் அரசியல் முரண்பாடுகளைக் கொண்டவர்களாய், தமக்கிடையே ச்சுராவுகளில் ஈடுபட்ட வேளை இராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது.

இலங்கையில் இராணுவ ஆட்சி ஏற்படவில்லை. இங்கு வித்தி யாசமான நிலை ஏற்பட்டது. இந்த வித்தியாசத்தை அலவியின் எண்ணெக்கருவின் உதவியுடன் இலங்கையின் பின் காலனிய அரசின் இயல்லை விளக்குவதன் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம். இந்தியாவிலும் இலங்கையை ஒத்த நிலையே காணப்பட்டது. இவ்விரு நாடுகளிலும் காலனித்துவம் விட்டுச்சென்ற அரசு இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக்

குடிமக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை உடைய அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சி யைப் பிடித்தன. இலங்கையும் இந்தியாவும் ஜனநாயக பாராளுமன்ற நிறுவனங்களை பயன்படுத்தி சிவில் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தின. பாகிஷ்தானிலும், பங்களாதேசத்திலும் சாத்தியமற்றதான அரசியல் மாற்றம் இவ்விரு நாடுகளிலும் சாத்தியமாயிற்று. இலங்கையில் 1962 ஆம் ஆண்டில் இராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு முயற்சி மேற்கொண்டதென்பது உண்மையே. ஆனால் இம் முயற்சி இலகுவாக முறியடிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் இலங்கையில் அரசு யந்திரத்தின் மீது சிவிலியன் கட்டுப்பாடு உறுதியானதாக இருந்தது. நாடு இராணுவ ஆட்சிக்குள் விழும் ஆபத்து இருக்கவில்லை. இருப்பினும் இலங்கையின் நிலை இந்தியாவை விடச் சில அம்சங்களில் வேறுபட்டதாக இருந்தது. 1947 ஆம், 1948 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்தியா என்ற பின் காலனித்துவ அரசு உருவாகிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் அங்கு கட்டுக்கடங்காத வன்முறை நிகழ்ந்தது. இந்தியாவை ‘பிரித்தல்’ என்ற அறுவை வைத்தியம் நடந்து கொண்டிருந்த பின்னனியில் இந்து - மஸ்லிம் வன்முறைக் கலவரங்கள் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தன. இந்தியாவில் இருந்து வேறுபட்ட நிலை இலங்கையில் இருந்தது. இலங்கையில் பின் காலனிய அரசு அமைதியான சூழலில் உருவாகியது. இங்கு வன்முறை 1970 க்களில் தான் ஆரம்பித்தது. 70 க்களில் ஆரம்பித்த வன்முறை 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்தது. இந்தியா, பாகிஷ்தான், பங்களாதேசம் ஆகிய மூன்று தேசங்களிலும் பின் காலனிய அரசு வன்முறையின் மத்தியில் தோன்றியது. இலங்கையில் பின் காலனிய அரசு தோன்றி வளர்ந்து முதிர்ச்சியை பெறும் வேளையில் வன்முறைகள் ஆரம்பித்தன. சுதந்திரம் பெற்றுப் பல ஆண்டுகள் கடந்த பின்னரே இவை நிகழ்ந்தன.

பிரித்தானியாவின் காலனியாக இருந்த காலத்திலும், அதன் பின்னர் பின் காலனித்துவ அரசாக மாறிய போதும் இலங்கையின் வரலாற்றுப் பாதை, அதன் போக்கு விசேட சிறப்பியல்புகள் சில வற்றைக் கொண்டிருந்தது. 1848 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானியருக்கு எதிரான கலகம் நடந்தது. இது தான் பிரித்தானிய காலனித்துவத்திற்கு எதிரான இறுதிக் கலகம். இதன் பின்னர் இலங்கைச் சமூகம் மீது பிரித்தானிய அரசு முழுமையான மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்தியது.

மக்கள் எழுச்சியாக அமையும் எதிர்ப்பு கலகங்கள் எவ்வயும் இலங்கையில் இதன் பின்னர் இடம்பெறவில்லை. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெறும்வரை 100 ஆண்டுகாலம் இங்கு சமூகத்தில் ஒப்பீட்டளவில் அமைதி நிலவியது. இதனால் இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி சர்வாதிகாரத் தன்மை குறைந்ததாய் இருந்தது. இந்தியாவுடன் ஒப்பிடும் பொழுது இந்த வித்தியாசம் துலக்கமாகத் தெரிகிறது. பிரித்தானிய காலனிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் அவர்களது உள்ளூர் கூட்டாளிகளுக்கும் எதிரான ஆயுதம் தாங்கிய எதிர்ப்புப் போராட்டம் இந்தியாவில் தொடர்ச்சியாக 1940 வரை நடைபெற்றது. குறிப்பாக விவசாய வர்க்கம் இப் போராட்டத்தில் முன்னணியில் திகழ்ந்தது. இதனால் இந்தியாவின் காலனிய அரசு கொடுமைமிக்க இராணுவ சர்வாதிகார அரசாக விளங்கியது. ஐரோப்பாவில் லிபரல் அரசுகளின் தோற்றத்திற்கு முற்பட்ட கால வல்லாட்சி அரசுகளின் மாதிரியில் பிரித்தானியாவின் இந்தியக் காலனிய அரசு விளங்கியது. இலங்கையின் காலனிய அரசு இது போன்ற வல்லாட்சி அரசாக இருக்க வில்லை. இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சியின் போது 1830 க்களிலும் 1840 க்களிலும் பொருளாதார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அக் காலத்திலேயே தாராண்மை பொருளியல் முறை அறிமுகமாயிற்று. முதலாளித்துவ வளர்ச்சியில் அரசு மூலதனத்தை விட தனியார் மூலதனமே பிரதான பங்கைப் பெற்றது. காலனிய அரசு தனது வழமைக்கு மாறாக மக்கள் நலன் பற்றிக் கரிசனை கொள்ளும் அரசாகவும் இருந்தது. இலங்கையின் காலனிய ஆட்சி பற்றி எழுதிய வரலாற்றாசிரியர் கள் இதைக் கவனிக்கத் தவறினர் என்றே கூறலாம். ஆனால் இலங்கையில் காலனிய அரசின் வன்முறை அம்சம் 1848 க்கு பிற்பட்ட காலத்தில் இருக்கவில்லை. தேசியவாத வரலாற்று எழுத்துக்களில் கூட பிரித்தானிய காலனிய வன்முறை 1848க்கு முற்பட்ட விடயமாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதை காணலாம். இலங்கையில் மக்கள் கிளர்ச்சி களும் கலகங்களும் இல்லாத காரணத்தால் பிரித்தானியா இலங்கையில் பெரிய இராணுவம் ஒன்றை வைத்திருக்கவில்லை. மாறாக இந்தியாவில் பெரிய இராணுவப் படை இருந்தது. இலங்கையின் மத்திய நிர்வாகத்தின் பாகமாகப் பெரிய இராணுவப் படையனிகள் இருக்கவில்லை. நிர்வாக அதிகாரிகள் குழுவும் பொலிஸ் படையுமே இலங்கையின் மத்திய நிர்வாகத்தைக் கொண்டியக்கின. நிர்வாக

அதிகாரிகளில் காலனிய சிவில் சேவையாளர்கள் முதன்மையிடம் பெற்றனர். இலங்கையில் இராணுவ மயமாக்கல் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரே ஏற்பட்டது. அதனை இக்கட்டுரையில் பின்னர் விளக்கிக் கூறவுள்ளேன். இலங்கையின் இராணுவ மயமாக்கல் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் கலகங்கள் என்ற பின்னனியில் நிகழ்ந்தது. பின் காலனித்துவ அரசுக் கட்டத்தில் தான் இங்கு இராணுவ மயமாக்கல் நடந்தது. ஹம்சா அலவியின் 'மிகை வளர்ச்சி அரசு' என்ற கருத்து இலங்கையில் உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னரான 2010 ஆம் ஆண்டின் நிலைக்குப் பொருத்த மானதாக உள்ளது. சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் இலங்கையின் அரசு இராணுவப் பலமற்ற அரசாகவே இருந்தது.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் பின்புலம் பற்றிய இந்த விசேட அம்சம் அதன் நிறுவனக் கட்டமைப்புக்களையும் இயல்பு களையும் தீர்மானிக்கும் விடயமாக அமைந்தது. ஆதலால் ஹம்சா அலவியின் மிகை வளர்ச்சியுற்ற அரசு யந்திரம் என்னும் கருத்து இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசுக்கு பூரணமாகப் பொருந்த வில்லை. இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்கியபோது பிரித்தானியா பலம்மிக்க இராணுவக் கட்டமைப்பை விட்டுச் செல்லவில்லை. இலங்கையில் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்களும் இராணுவ பலத்தை அதிகரிப்பதில் 1980 ஆம் ஆண்டு வரை அக்கறை செலுத்தவில்லை. இலங்கை அரசு தமிழர் பகுதிகளில் ஆயுதம் தாங்கிய கிளர்ச்சி இயக்கம் தோன்றிய போதுதான் இராணுவத்தைப் பலம் கொண்டதாக மாற்றியது. இலங்கையின் இராணுவம் 'சடங்காசாரமான அல்லது அலங்காரமான' படையணியாகவே இருந்து வந்தது. 1971 இல் கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட போது இத்தகையதொரு இராணுவமே கிளர்ச்சியை அடக்கும் பணியை நிறைவேற்றியது. அதன் பின்னர், தமிழ் இளைஞர் கிளர்ச்சி பத்து ஆண்டுகள் கழிந்த பின் வலுவடைந்தபோது இராணுவம் விஸ்தரிக்கப்பட்டு பலப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் அரசியல்வாதிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதாகச் சிவில் நிர்வாக அதிகார வர்க்கம் செயற்பட்டுவந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் ஆளும் உயர் குழுக்களிடையே போட்டியும், முரண் பாடுகளும் எல்லை மீறிப் போனதால் இராணுவம் தலையிட்டு மத்தியஸ்தம் செய்வதும் தன் அதிகாரத்தைக் காட்டுவதுமான நிலை

இலங்கையில் இருக்கவில்லை. பாராளுமன்றம் என்ற எல்லைக்குள் இப்போட்டியும் முரண்பாடும் வெளிச் சக்தியான இராணுவத்தின் தலையிடு இல்லாமல் தீர்வு செய்யப்பட்டன. பாராளுமன்ற நடை முறைகள், தேர்தல்கள் என்ற போட்டி விதிமுறைகளுக்கு இணங்கிப் போகும் தன்மை இலங்கையில் நிலவியது.

1956 ஆம் ஆண்டில் அரசியல் அதிகாரம் புதிய சமூகக் கூட்டு ஒன்றிற்கு கைமாறியது. இம் மாற்றத்தை வன்முறை இல்லாமல் செய்வதற்கான அரசின் தகைமைபற்றிய பரிசோதனைக்கு இது ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. அரசு உருவாக்கம் என்பது சமூக வர்க்கங்களிடையிலும், இனக் குழுமங்களுக்கிடையிலும் ஏற்படும் அரசியல் போராட்டங்களின் விளைவாக அமைவது. உண்மையில் இந்த அரசியல் போராட்டங்கள் நடைபெறும் களமாகவும் அரசு விளங்குகின்றது. இந்த அரசியல் போராட்டங்களின் பயன்களை ஸ்தால் வடிவில் நிறுவனங்களுடாக வெளிப்படுத்தும் களமாகவும் அரசு விளங்குகிறது. 1950 க்களின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசின் வர்க்கஉறவுப் பின்னணி மாறியது. இம்மாற்றம் வர்க்கம், இனக்குழுமம் என்ற இரண்டு விடயங்கள் அரசியல் அதி காரம் என்ற தளத்தில் இடைவினை புரிந்ததன் விளைவே என்பதனை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். 1956 இல் ஆட்சி மாற்றம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இது ஐ.தே.கட்சி (U.N.P) என்ற கட்சியில் இருந்து அரசியல் அதிகாரம் மஹாஜன எக்சத் பெரமுன (MEP) என்ற கட்சிக்கு மாறி யதை மட்டும் குறிக்கவில்லை. குறிப்பிட்ட வகை வர்க்க உறவு களைக் கொண்ட அதிகாரக் கூட்டு (Power Block) உருவானதையும் இதில் இணைந்த வர்க்கங்கள் பொதுவான கருத்தியலை கொண்டி ருந்ததையும் காணலாம்.

1956 இன் ஆட்சி மாற்றத்தை அரசின் வர்க்க அடிப்படையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்ற மார்க்சிய சமூகவியல் விளக்கம் ஒன்றை இவ்விடத்தில் முன்வைத்தல் பொருத்தமாகும். அரசியல் அதிகாரத் தின் மாற்றம் சிங்கள சமூகத்தில் இடைத்தர சமூக வர்க்கங்களின் புதிய கூட்டு ஒன்று உருவானதன் மூலம் ஏற்பட்டது. இந்த இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள் (Intermediate Social Classes) இலங்கையில் சிங்கள மொழிபேசும் மக்களுக்கு அரசியல் சுதந்திரம் அற்றதம் உள்ளதாகவும், பொருத்தம் உடையதாகவும் மாற்றப்படவேண்டும் என்ற தொலை

நோக்கை முன்வைத்து, கருத்தியல் மட்டத்தில் பிரசாரத்தைச் செய்து அரசியலில் மக்களை அணிதிரட்டின. ஜனநாயக உரிமைகள் பரவ லாக்கப்பட்டதன் விளைவாகவே இந்த அணிதிரட்டல் சாத்தியமா யிற்று என்றாம். சர்வசன வாக்குறிமை, இடதுசாரி இயக்கம் ஆகியன வற்றின் தாக்கம் அரசியல் தளத்தை விரிவடைய செய்து அரசியல் அபிலாசைகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தது. 1950 க்களில் முற்பகுதியில் வர்க்க முரண்பாடுகள் பல நிலைகளில் வெளிப்பட்டதைக் காண வாம். ஆட்சியில் பிடியை வைத்திருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் இணைந்திருந்த குழுக்களிடையே வர்க்க முரண்பாடுகள் தோன்றின. 1952 இல் இக்கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டு சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி (SLFP) என்ற கட்சி தோன்றியது. பிரிந்துபோன இக்கட்சியின் தோற்றம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் இருந்த ஒரு வர்க்கத்தின் உள்முரண் பாட்டின் விளைவாகும். இக்காலத்தில் கைத்தொழில்துறையில் அரசு - தனியார்துறை மூலதனம் - உழைப்பாளர் என்ற முத்தரப்பு முரண் பாடுகள் வலுப்பெற்றன. இடதுசாரிக் கட்சிகளும், தொழிற்சங்கங் களும் அரசு - தொழிலாளர் வர்க்க முரண்பாடுகள், மூலதனத்திற்கும் - தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கும் இடையான முரண்பாடுகள் என்ற நிலைகளிலும் தலைமைத்துவத்தை வழங்கிப் போராட்டப் பாதையில் சென்றன. இந்த அரசியல் கொந்தளிப்புக்களின் மத்தியில் இன்னொரு விடயமும் மேற்கிளம்பியது. சிங்கள சமூகத்தின் இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை வேண்டி நின்றன. அவற்றின் போராட்டம் ஆளும் ஐ.தே.கட்சிக்கு எதிரானதாகவும் ஆளும் உயர் குளுக்களுக்கு எதிரானதாகவும் அமைந்தது (றிஜின்ஸ் 1960). இடைத் தர வர்க்கங்கள் ஆன சமூகக் கூட்டணியாக அமையும் இந்த ஆட்சி யை சில ஆய்வாளர்கள் 'இடைத்தர ஆட்சி' (Intermediate regime) என்று கூறினர் (சாஸ்திரி 1983). இது ஹங்கேரிய மார்க்கிஸ்ட் ஆகிய மிக்கேல் கலெக்கி (Michael Kalecki) என்பவரால் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். 1956 இல் மக்கள் ஐக்கிய முன்னி (MEP) புதிய வர்க்கக் கூட்டு உறவின் பயனாக அமைந்தது. அத்தோடு பின்காலனித்துவ இலங்கையில் அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடித்தளம் விரிவாக்கம் பெற்றது. இந்த இரு அம்சங்களையும் 'இடைத்தர ஆட்சி' என்ற எண்ணக்கரு உள்ளடக்குவதாய் உள்ளது. இவ்விடத்தில் இரண்டு விடயங்களை நாம் குறிப்பிடுதல் தகும். முதலாவது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய பத்

தாண்டு காலப் பகுதியில் இலங்கையில் அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடித் தளத்தை விரிவாக்கம் செய்வதை வன்முறை இல்லாமல் செய்ய முடியும் என்பது நிருபணம் ஆகியது. இது குறிபிட்டுச் சொல்லக் கூடிய விசேட இயல்பு. இரண்டாவதாக இரண்டு வெவ்வேறு அதிகாரக் கூட்டுக்கள் இக்கட்டத்தில் உருவாகி அருகருகே இருந்து செயற்படத் தொடங்கின. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைமையிலான அதிகாரக் கூட்டு, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான கூட்டு என்ப வற்றையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம். இந்த அம்சம் முதலாவதான வன்முறையற்ற வகையில் அரசியல் அதிகாரத்தின் அடித்தளம் மாறிய தன் விளைவு என்றும் கூறமுடியும். இந்த இரு அதிகாரக் கூட்டுக்கள் அரசை மாறி மாறி நிர்வகித்தன. அரசின் வர்க்க அடித்தளத்தில் இவ்விரு கூட்டுக்களும் தத்தம் பங்கைப் பெற்றன. பிற அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளின் அனுபவத்தில் இருந்து இலங்கை வேறுபடுவதை மேற்கூறிய இரண்டு விடயங்களின் அடிப்படையிலேயே விளங்கிக் கொள்ளலாம். பிற தேசங்களில் அரசின் சமூக அடித்தளத்தின் விரிவாக்கம் என்ற மாற்றமும், ஆளும் குழுக்களிடையிலான போட்டியும் வன்முறை மிக்கதாய் அமைந்தன. இக்கட்டுரையில் இவ்விடயம் பற்றி மேலும் விரிவாகப் பின்னர் குறிப்பிடுவோம்.

இனவாத அரசு : அதன் தொடக்கம்

இலங்கை 1948 இல் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னருள் 20 ஆண்டு காலத்தின் பின்காலனித்துவ கட்டத்தின் சிறப்பு இயல்புகளில் ஒன்று இலங்கை அரசு பாராளுமன்ற ஜனநாயக நிறுவன அமைப்புக்களை வலுப்படுத்திய அரசு உருவாக்கமாக வளர்ச்சி பெற்றதாகும். பிரித் தானியாவின் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் முறையின் மாதிரியில் அமைந்த விபரல் ஜனநாயக அரசாக இலங்கை விளங்கியது. (நிலைப்பிள்ளை 1960 வில்சன் 1974 யுப், 1978). இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தொழிற்சங்கங்கள் பெரும் வேலை நிறுத்தங்களை இக்காலத்தில் நடத்தின. இவற்றை விட மூன்று முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகள் இக்காலத்தில் இலங்கை சமூகத்தின் அடி ஆழம் வரை ஊடுருவிய பிளவுகளை எடுத்துக் காட்டுவனவாக இருந்தன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் அரிசி

மானியத்தை வெட்டும் கொள்கைத் தீர்மானத்தை எடுத்த பொழுது இடதுசாரிக் கட்சிகளும் தொழிற்சங்கங்களும் இணைந்து ஹர்த்தால் ஒன்றை நடத்தின. இது முதலாவது முக்கிய நிகழ்வு. 1958 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நாடு முழுவதும் தமிழர்களுக்கு எதிரான வன் முறைக் கலகம் வெடித்தது. இது இரண்டாவது நிகழ்வு. மூன்றாவதாக 1959 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. பண்டார நாயக்க படுகொலை செய்யப்பட்டார். பண்டாரநாயக்காவின் வீட்டுக்குச் சென்ற புத்தபிக்கு ஒருவர் அவரை அங்கு வைத்துச் சுட்டுக் கொன்றார். 1956 ஆம் ஆண்டில் பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையில் ஆட்சிக்கு வந்த குழுவின் உட்பூசல்களை இத்துயர சம்பவம் வெளித் தெரிய வைத்தது. பிரதமரின் படுகொலை அரசியல் நெருக்கடி ஒன்றை உருவாக்கவில்லை. இதுவொரு நிலைகுலைப்பு நிகழ்வு ஆயினும் இலங்கை அரசு இந்த அரசியல் பிரச்சனையில் இருந்து தன்னை வெகு விரைவாக மீட்டுக் கொண்டது. பாகிஷ்தானிலும் 1957 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் விக்குவாத் அவிகான் படுகொலை செய்யப்பட்ட நிகழ்வு இடம்பெற்றது. அங்கு அதனை அடுத்து நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் இலங்கையின் நிலையில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டனவாய் இருந்தன. பாகிஷ்தானின் தந்தையான மொகமது அவி ஜின்னாவின் இறப்பு ஆனால் குழுக்களிடையே ஏற்கனவே பிளவுகளையும் அரசியல் நெருக்கடியையும் தோற்றுவித்திருந்தது. அப்பின்னணியில் இராணுவமும், சிவில் அதிகார வர்க்கமும் ஒன்றிணைந்து புதியதோர் அதிகாரக் கூட்டை உருவாக்கிக் கொண்டன. இந்த அதிகாரக் கூட்டு (Power Block) தன்னை ஒரு மாற்று ஆனாலும் குழுவாக இனம் காட்டியது. 1958 ஆம் ஆண்டில் இந்த இராணுவ - சிவில் அதிகாரிகள் குழு சிவில் ஆட்சியை ஒழித்துவிட்டு சுதிப்புரட்சி ஒன்றின் மூலம் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியது. 1950 க்களின் பிற்பகுதியில் இலங்கையின் நிலை பாகிஷ்தானில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தது. பாராளுமன்ற ஜனநாயக நிறுவனங்களின் பலத்தில் அமைந்த ஜனநாயக நாடாக இலங்கை விளங்கியது. பலமுள்ள இரு கட்சிகளைக் கொண்ட அரசியல் கட்சிமுறை, தனது இருப்பை நிலை நிறுத்திய இடதுசாரி இயக்கம், பலம் வாய்ந்த தொழிற்சங்க இயக்கம் என்பன இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவன முறையின் அடித்தளமாக விளங்கின. வேறு

வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் இலங்கையின் சிவில் சமூகம் (Civil Society) பலம் வாய்ந்ததாக இருந்தது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய பத்தாண்டு கால வளர்ச்சிகளை இன் நொரு விதமாகவும் விளக்க முடியும். அரசு இனவாதக் கலப்புடைய தாகி இனவாத அரசாக மாறியது. (சண்முகரத்தினம் 1993) அல்லது இனக்குமும்ப் பெரும்பான்மைவாதம் (Ethnic Majoritarianism) தலை தூக்கியது என்று கூறலாம். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தின் பின்னர் இலங்கையின் புதிய அரசு 'தேசிய' தன்மையுடையதா என்று விவாதித்தனர். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற சமயத்தில் அது காரத்தைப் பிடித்த ஆளும் குழுக்களிடையே தீவிர மானதும் அடிப் படையானது மான சமூகப் பிளவுகள் இருக்கவில்லை. இலங்கையின் முதலாளி வர்க்கத்திற்கும், நிலப்பிரபுத்துவ வாக்கத்திற்கும் இடையே முரண்பாடுகள் பெரிய அளவில் இருக்கவில்லை. அவை அரசியலில் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டன. 1952 ஆம் ஆண்டில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி இரண்டாகப் பிளவுபட்டமை ஆளும் உயர் குழாத்தின் மத்தியில் ஏற்பட்ட பிளவு என்று கூறலாம். இப் பிளவின் பின்னர் புதிய கட்சி ஒன்றிணை பண்டாரநாயக்க தலைமையில் அவரது கூட்டாளிகள் சேர்ந்து அமைத்தனர். சுதந்திரம் அடைந்த சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கையின் உயர்குழாம் இனக்குமும் அடிப்படை யில் பிளவுபட்டிருந்தது. சுதந்திரத்திற்கு முன்பே இனமுரண்பாடுகளும் போட்டியும் தோன்றி விட்டன. காலனித்துவ ஆட்சியின் போது தேர்தல் அரசியல் போட்டி என்ற பின்னணியில் இன முரண்பாடுகள் வெளிப்பட்டன. அக் காலத்திலேயே சர்வசன வாக்குரிமையின் அடிப்படையிலான அரை குறை ஜனநாயகம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. (ரஸ்ஸல் 1971 விக்கிரமசிங்க 1995) சுதந்திரத்தின் பின்னர் இனக்குமும் அரசியல் தீவிரம் பெற்றது. புதிய தேசுத்தின் 'தேசியம்' (Nation) அதன் அரசு என்ற இரண்டினதும் அரசியல், சட்ட இயல்பு பற்றிய பிரச்சினை களை இனக்குமும் அரசியல் தீவிர சர்ச்சைக்குள்ளாக்கியது. பின் காலனித்துவ அரசு விபரல் ஜனநாயக அரசாக இருக்க வேண்டும் அது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற ஜனநாயத்தின் அரசியல் யாப்பு மரபு களில் கட்டமைக்கப்படவேண்டும் என்பதில் இலங்கையின் எல்லா உயர்குழுக்கள் மத்தியிலும் ஒருமித்த கருத்து இருந்தது. இருப்பினும் பிரஜா உரிமை, வாக்குரிமை என்ற விடயங்களிலும், இலங்கை

ஓற்றையாட்சி மாதிரியில் அமைய வேண்டுமா அல்லது சமஷ்டி மாதிரியில் அமைய வேண்டுமா என்பதிலும் தீவிர கருத்து மாறுபாடு கள் தோன்றின. இம் மூன்று விடயங்களிலும் சிங்கள அரசியல் உயர்குழாம் சிங்கள தேசியவாத நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. 1948 இலும் 1949 இலும் பிரஜா உரிமை, வாக்குரிமை ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றியது. இச்சட்டங்கள் சிங்கள தேசியவாத உயர்குழாமின் கொள்கைகளையும் நோக்கத்தை யும் வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைந்தன. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கையின் ஆளும் வகுப்பு என்ற தகுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட சிங்களத் தலைமை இனக்குழுமம் பெரும்பான்மை வாதத்தை (Ethnic Majoritarianism) அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசு ஒன்றை நிறுவும் பணியில் முனைப்புடன் செயற்பட்டது. 1956 இல் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கம் இலங்கை அரசின் இனக்குழுமம் பெரும்பான்மைவாதப் பார்வையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. அவ்வரசாங்கம் சிங்கள மொழியை அரசக்குரும் மொழியாக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. சமயம், பண்பாடு ஆகிய இரு துறைகளிலும் சிங்கள தேசியவாதக் கோரிக்கைகளை அமுல்படுத்த இவ்வரசாங்கம் முன்வந்தது. அரசு அதிகாரத்தில் பிறருக்குப் பங்கில்லை, தாமே முழு அதிகாரத்தையும் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிங்களத் தலைமையிடம் காணப்பட்டது. தமிழ்த் தலைமை அரசு அதிகாரத்தில் தாழும் சம பங்காளிகளாக இருக்கவேண்டும், சிங்களத் தலைமைக்கு கீழ்ப்பட்ட வர்களாய் இருக்கக்கூடாது என்று கருதினர். இவ்வாறு அரசு அதி காரத்தில் பங்கு என்ற விடயமே பிற்காலத்தில் சிங்கள தமிழ் முரண் பாட்டிற்கு காரணமாக இருந்தது. தமிழ் அரசியல் உயர் குழாம் சமஷ்டித் திட்டத்தை முன்வைத்தது. இதன் மூலம் தாம் ஆட்சி அதிகாரம் உடையவர்களாகலாம் என்றும், அரசு அதிகாரத்தில் சமபங்க காளியாகலாம் என்றும் தமிழ் உயர் குழாம் கருதியது. அரசு அதி காரத்திற்கான போட்டி நடைபெற்ற பின்னணி யாது என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். சர்வசன வாக்குரிமை, தேர்தல் அரசியல், பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறை, சமூகநல் அரசு ஆகியன நிலைபெற்ற சூழலில் அரசியல்வாதிகள் தமது ஆதரவாளர்களுக்கு சலுகைகளை அள்ளிவழங்கும் புரவலர்களாயினர். இவ்வாறானதொரு

புரவலர் அரசியல் (Patronage Politics) சூழ்நிலையிலேயே அரசு அதி காரத்திற்கான போட்டி தீவிரம் பெற்றது.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் உள்ள காலப்பகுதியின் அரசியல் வரலாற்றினை எடுத்து நோக்கும் போது, இலங்கையின் அரசியல் போராட்டங்களிலும், அரசியல் விவாதங்களிலும் அரசின் கட்டமைப்பும், அதன் இயல்பும் என்னும் விடயமே பிரதான பிரச்சினையாக இருந்தது. இந்த விவாதம் பின்வரும் இரு முக்கிய அம்சங்களைப் பற்றியதாக இருந்தது. i) இலங்கை மக்கள் தாம் பெற்ற சுதந்திரத்தை அர்த்தமுடையதாகச் செய்யவேண்டுமாயின் எத்தகைய அரசைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டும்? ii) தமிழ்ச் சிறு பான்மை இனக்குமுழுமத்தின் பிரதேச சுயாட்சி என்ற கோரிக்கைக்கு அமைவாக இலங்கையின் பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறையானது மீன்வரையறை செய்யப்படவேண்டுமா? இந்த விவாதம் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட இருவேறு அரசியல் நோக்கு முறைகள் பற்றியதாக இருந்தது. ஒரு அரசியல் நோக்கு அரசியல் யாப்பு ஒருமை வாதம் (Constitutional Monism) என்ற வகையினது. இதற்கு மாறாக அரசியல் யாப்புப் பன்மைவாதம் (Constitutional Pluralism) என்ற அரசியல் நோக்கு முன்வைக்கப்பட்டது.

ஒருமைவாதச் சிந்தனை, இலங்கை ஒற்றையாட்சி நாடாகவும் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்தை உடையதாகவும் பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறையினைத் தமுவியதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துக்களை முன்வைத்தது. இதற்கு மாறாக பன்மைவாதச் சிந்தனை சுதந்திர இலங்கை சமஷ்டி அரசாக இருக்க வேண்டும். இச் சமஷ்டி அரசில் சிறுபான்மை இனங்கள் அரசு அதிகாரத்திலும் அரசியலிலும் சம பங்கினைப் பெறவேண்டும் ஆகிய கருத்துக்களை முன்வைத்தது. ஒருமை வாதிகள் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் விட்டுச்சென்ற அரசில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கட்டமைப்பு மாற்றங்கள் செய்யப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைக்க வில்லை. அரசியல் கட்டமைப்பை மாற்றுதல் (Restructuring of the State) என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். அரசியல் யாப்பு ஒருமை வாதத்தில் இருந்து விலகிச் செல்லவேண்டும் என்ற கருத்தை ஆதரித்தனர்.

மேற்குறித்தவாறாக அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் ஆரம்பம் தொடக்கம் பல சிக்கல்களை எதிர்நோக்கியது. யாப்புத் திருத்தம் என்ற வாதம் ஒரு சிறுபான்மை இனக்குழுமத்தால் முன்வைக்கப்பட்டது. இதற்கான ஆதரவு தமிழ் மக்களிடமிருந்து கிடைத்தது. ஆனால் பெரும்பான்மைச் சிங்கள சமூகம் யாப்புத் திருத்தத்திற்கு ஆதரவு அளிக்க வில்லை. சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் பன்மைத்துவப் பண்புடைய தாக அரசை மாற்றியமைப்பதற்கு விரும்பாததோடு, அவ்வாறான மாற்றம் ஆபத்தானது என்ற அச்சத்தையும் வெளியிட்டனர். இவ்வாறு கருதியதால் யாப்புத் திருத்த யோசனை பெரும் எதிர்ப்பைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. யாப்புத் திருத்தம் சிறுபான்மை இனத்தின் அரசியல் திட்டமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. சமஸ்தி அரசியல் முறை அடிப்படையில் ஜனநாயகத் தன்மை உடையதாயினும், சிங்கள சமூகத்தின் அரசியல் அங்கீகாரம் அதற்குக் கிடைக்கவில்லை. இதனால் 1950 க்கள் தொடக்கம் இலங்கையில் அரசுச் சீர்திருத்தம் பற்றிய செயல் திட்டம் இரண்டு இனக்கள் இருதுருவங்களாகப் பிரிந்து நின்று வாதிடுவதற்கும் ஒன்றையொன்று விலக்குவதற்கும் வழிவகுத்தது. இந்தப் பின்கூட்டு இலங்கையின் ஜனநாயகச் செயல்முறையின் பகுதி யாக மாறியது. De Votta கூறியிருப்பதுபோல் இனக்குழும மோதல் அரசியல் தோன்றியது. தேர்தல் ஜனநாயக நடைமுறையானது இனக்குழுமங்களை இரு கூறாகப் பிரித்துவைப்பதாக அமைந்தது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் போக்கை இது நிர்ணயம் செய்வதாய் அமைந்ததோடு அரசைப் பன்மைத்துவம் உடையதாக மாற்றும் செயல்திட்டம் நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக ஆகியது.

இதுவரை கூறியவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்போம். சுதந்திரத்தின் பிந்திய முதல் பத்தாண்டு காலத்தில் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு இரு இயல்புகளைக் கொண்டதாய் இருந்தது. முதலாவதாக அது ஒற்றையாட்சி மாதிரியில் ஜனநாயக நிறுவனங்களைக் கட்டமைத்து சென்றது. இரண்டாவதாக இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் ஆதார அடித்தளம் சிங்களப் பெரும்பான்மை இனம் என்பதாகச் சூருங்கியது. சிங்கள தேசியவாதத்தின் அரசியல் பண்பாட்டு நிகழ்ச்சித் திட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான கருவிதான் அரசு என்ற சிந்தனை வேறுன்றியது. ‘இப்பின்னணியில் இலங்கை அரசின் விபரல் ஜனநாயகப் பண்புகளை இல்லாதொழிக்கும்

செயல் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. இதனைத் தாராண்மையற்ற அரசாக மாற்றும் (De-liberalisation) செயல் திட்டம் என்று கூறலாம்.' இக்கட்டு ரையின் அடுத்த பகுதியில் இவ்விடயம் குறித்து ஆராயவுள்ளோம்.

இலங்கை அரசைத் தாராண்மையற்றதாக மாற்றுதல் (De - liberalisation of Sri Lankan State)

தலையிடாக் கொள்கையுடன் இணைந்த தாராண்மை வாதம் (Laissez-faire liberalism) என்ற பண்பை இழந்து தலையிடும் அரசு (Interventionist State) என்ற இயல்புடையதாக இலங்கையின் அரசு 1956 - 1965 காலப்பகுதியில் உருமாற்றம் பெறலாயிற்று. இத் தலையிடும் அரசு, அரசு முதலாளித்துவம் (State Capitalism) பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்ற இரண்டினதும் சேர்க்கையாக அமைந்தது. மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி (MEP) அரசாங்கத்தின் வரவுடன் அரசின் இப்பண்பு அழுத் தம் பெற்றது. ஆனால் இந்தப் பண்பு மாற்றம் முழுவடிவில் வெளிப் பட்ட காலம் 1960க்களின் முற்பகுதியிலாகும். அக்காலத்தில் முன்னாள் பிரதமரின் மனைவி திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அட்சி அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இலங்கையில் அரசு தலையிடும் அரசாக மாறிய வரலாறு அரசியல் அதிகாரத்தின் வர்க்க அடிப்படைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தோடு சம்மந்தமுடையது. மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி 1956 இல் தேர்தல் கூட்டு முன்னணி ஒன்றை ஏற்படுத்தி தேர்தல் வெற்றியைப் பெற்றது. 1947 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆட்சியில் இருந்து வந்த ஜக்கிய தேசியக் கட்சி 1956 இல் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி யினால் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. சமூகத்தளத்திலும் கருத்தியல் தளத்திலும் உருவாக்கப்பட்ட ஒற்றுமை ஜக்கிய மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியின் வெற்றிக்குக் காரணமாயிற்று.

அ. அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடித்தளத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்.

ஆ. தலையிடாத் தாராண்மை வாதப் பொருளியல் கொள்கை கைவிடப்படுதல்.

என்ற இரு அம்சங்கள் 1956 தேர்தல் வெற்றியின் வெளிப்பாடாக அமைந்தன.

1956 ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிமாற்றம் ஏற்பட்டது. அத்தோடு அரசு அதிகாரத்தின் சமூக அடிப்படைகளும் அக்காலத்தில் மாற்றம் பெற ரன். இவ்விடயத்தை இங்கு விளக்கிக் கூறுதல் அவசியம். 1956 வரை இலங்கையின் ஆளும் வர்க்கம் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி என்ற கட்சிக்குள் ஒன்றுபட்டு இருந்து வந்தது. ஆதலால் மேலாதிக்கம் உடைய அதிகாரக்கூட்டின் (Power Block) நிறுவன அமைப்பாக இக் கட்சி விளங்கியது. ஆளும் குழுவில் மூன்று உட்பிரிவுகள் இருந்தன. நகரம் சார் முதலாளி வகுப்பு, உயர்தொழில்களில் இருந்த உத்தி யோகத்தர் வகுப்பு, கிராமப் புறங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்த நில உடமையாளர் வகுப்பு என்பனவே இம்மூன்று பிரிவுகள். கால னியப் பொருளாதார முறையினாலும், காலனிய ஆட்சியினாலும் நேரடியாக நன்மை பெற்றவர்களாக இம்மூன்று பிரிவினரும் இருந்தனர். 1956 இல் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் அதிகாரத்திற்கு போட்டியாக எழுந்த மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி வித்தியாசமான சமூக வர்க்கங் களினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. நகரம் சர்ந்த உயர்தொழிலாளர் வகுப்பும் (Professional Class) வர்த்தக சமூகத்தின் இரண்டாம் படிநிலையில் இருந்தோரும் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணிக்கு தலைமை தாங்கினர். இம்முன்னணி ஜக்கிய தேசியக் கட்சியை போன்றவ்வாது விரிந்த சமூகத் தளத்தை உள்ளடக்கியிருந்தது. அரசாங்க, தனியார்துறை உத்தியோகங்களில் உள்ளவர்கள் (சம்பளம் பெறும்வகுப்பு) நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம், சிங்கள கிராமங்களில் வாழுந்த மத்தியதர வர்க்கமும், கீழ் மத்தியதர வர்க்கமும், புத்தசமயதுறவிகளின் தலைமையில் திரண்ட கிராமப்புறப் புத்திஜீவி வர்க்கம் என்பனவற்றின் கூட்டாக மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி விளங்கியது. பல்வேறு வகைப்பட்ட குழுக்களின் சேர்க்கையாக இக்கூட்டு இருந்தது. எனினும் தேசிய வாதக் கருத்தியல் இக்குழுக்கள் யாவற்றையும் இணைப்பதாக இருந்தது.

பல்வேறுபட்ட, ஒன்றோடு ஒன்று சம்பந்தமற்ற சமூகத் தளங்களில் இருந்து வந்த இக்குழுக்கள் யாவும் ஒன்றிணைந்து இரண்டாம் நிலை அதிகாரக் கூட்டாக செயற்படக் காரணமாயிருந்த சமூகப் பின்னணி யாது? என்ற கேள்வி எழுகிறது. சிங்கள முதலாளி வர்க்கம், கிராமப்புற விவசாயிகளான நடுத்தர வர்க்கம், அரசாங்க தனியார்துறை உத்தியோகத்தர்கள், சிங்கள மொழியில் கல்வி கற்றவர்களான புத்தி ஜீவிகள் வகுப்பு, பெளத்த பிக்குகள் ஆகிய பல்வகைக் குழுக்களை

இணைத்த பொது இயல்பு யாது? அரசு அதிகாரத்தைத் தமது கட்டுப் பட்டில் கொண்டுவருதல், அரசு தமக்கு அனுகத்தக்கதாக இருத்தல் என்ற இலக்குகளை வைத்தே இவை ஒற்றுமைப்படுத்தப்பட்டன. அரசியல் ரீதியில் தாம் ஒன்றுபடுதல் வேண்டும் என்பதை இவை உணர்ந்தன. இக்குழுமகள் யாவற்றினதும் ஒருமித்த குறிக்கோள் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதே ஆகும். இந்த செயல்திட்டத்திற்கு ஆகரவு திரட்டுவதற்காகப் பிரசாரம் செய்யவும், மக்களை அணி திரட்டவும் தம் திட்டத்தை நியாயப்படுத்தவும் இக்குழுமகளின் கூட்டிற்கு ஒரு கருத்தியல் தேவையாயிற்று. சிங்கள தேசியவாதம் என்ற கருத்தியல் இதற்குப் பயன்பட்டது. இச் சமூககுழுமகளின் திட்டமான அரசு அதிகாரத்தை பெறுவதற்கும், சமூகத்தின் ஏணை பகுதிகளுடன் இக்குழுமகளைப் பிணைப்பதற்கும் அக்கருத்தியல் உதவியது. மக்கள் ஜக்கிய முன்னணிக் கூட்டின் சிங்கள தேசியவாதம் மையநீரோட்டக் கட்சியான ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேசியவாதத் தில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருந்ததென்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் தேசியவாதம் இலங்கையின் முதன்மை நிலையில் உள்ள உயர் குழாத்தின் தேசியவாதமாகும். அத் தேசிய வாதம் 'மேலிருந்து வரும் தேசியவாதமும்' ஆகும். இவ்வுயர் குழாத்தினர் வெகுஜனங்களை அணிதிரட்டுவதற்கு தேசியவாதத்தை ஒரு கருவியாக உபயோகிக்கவில்லை. ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு சிங்கள தேசியவாதம், இனவாதம் என்பனவும் தேவைப்பட்டது. 1947 - 1956 காலத்தில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சியில் பொதுக் கொள்கை வகுப்புச் செயல் முறையில் இனவாதம் கலப்புற்றது. இருந்தபோதும் இலங்கை அரசின் விபரல் ஜனநாயக அடிப்படைகள் இக்காலத்தில் மாற்றப்படவில்லை. மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியின் சிங்கள தேசியவாதம் கீழிருந்து கிளம்பிய தேசியவாதம். சுதந்திர இலங்கையின் அரசை கைப்பற்றிவிடும் வீறுடன் அத்தேசியவாதம் கிளர்ந்து எழுந்தது. 1956 இல் ஆட்சியைப் பிடித்த மக்கள் ஜக்கிய முன்னணிக் கூட்டு, இலங்கையின் பொதுக்கொள்கை வகுப்புச் செயல் முறையில் மேலும் இனவாதத்தைக் கலந்தது. அத்தோடு அதுவரை ஜக்கிய தேசியக் கட்சி பேணிவந்த தாராண்மைவாத விபரல் அரசு முறையில் இருந்து விலகியும் சென்றது. இவ்விலகல் குறிப்பாக பொருளாதாரக் கொள்கையில் வெளிப்படலாயிற்று. அரசாங்கம்

பொருளாதாரக் கொள்கை வகுப்பில் அரசின் தலையீடு என்பதை ஒரு தெரிவாகக் கொண்டது. இலங்கையில் தேசியமயமாக்கல் கொள்கையை மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் தொடக்கி வைத்தது. இதன் மூலம் 'அரச முதலாளித்துவம்' என்று பின்னர் அடையாளப் படுத்தப்பட்ட முறையை இது புகுத்தியது. துறைமுகம், போக்கு வரத்து, வங்கித்துறை, காப்புறுதி ஆகிய துறைகளில் தேசிய மய மாக்கல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அரசு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை ஒழுங்கமைக்கும், நெறிப்படுத்தும் பொறுப்பை ஏற்றது. அத்தோடு அரசு ஒரு முயற்சியாளன் என்ற வகிபாகத்தையும் ஏற்றது. இக் கொள்கை மக்களின் பரவலான ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்டது. பழமைவாத அதிகாரக்கூட்டு 1956 இல் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப் பட்டதன் பயனாக அரசின் வர்க்க அடித்தளம் மாற்றம் பெற்றது. இதன் விளைவாக காலனித்துவ காலத்தின் சுதந்திர சந்தை முதலாளித்துவத்தின் இடத்தை அரசு முதலாளித்துவம் பிடித்துக் கொள்ளும் வரலாற்றுத் தேவை எழுந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய இலங்கையில் முதல் முதலாக மக்கள்வாத அரசு (Populist Regime) என்ற தன்மை யுடைய ஆட்சியை புகுத்தியதும் மக்கள் முன்னணி அரசாங்கமே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1960 - 1964 ஆண்டுகள் மிக முக்கியமான காலப்பகுதி. இக்காலத்தில் தான் இலங்கை அரசை தாராளமயமற்றதாக மாற்றும் செயல் முறை இடம்பெற்றது. 1960 யூலை மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வெற்றிபெற்றது. காலம் சென்ற பிரதமரின் விதவை மனைவியான திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க பிரதமராகப் பதவியேற்றார். மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி என்ற கூட்டு இக் காலத்தில் பிளவுபட்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தமிழ் தேசியவாத சமஷ்டிக் கட்சியுடன் இணைந்து கொள்ள எடுத்த முயற்சி தோல்வி யில் முடிந்தது. இதனால் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி 1960 இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் தனித்துப் போட்டியிட்டது. தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சியைப் பிடித்த சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி 1956 இன் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியின் கொள்கைகளை அர்ப்பணிப்புடனும் தீவிரத்துடனும் நடைமுறைப்படுத்தியது மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தருவதாகும். புதிய அரசாங்கம் மக்கள் வாத அரசு, அரசு முதலாளித்துவம் என்ற பண்புகளை வெளிப்படுத்தியது. மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி

தீவிர தேசிய வாதக் கருத்தியலைக் கொண்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் வர்க்கப் பின்னணியும், கருத்தியல் பின்னணியும் அவ் வாறான தீவிர தேசியவாதத்திற்கான உள்ளாற்றலைக் கொண்டிருக்க வில்லை. ஆயினும் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் 1960 யூலை தேர்தலின் பின் சென்ற பாதை அதன் வர்க்க இயல்புக்கு மாறுபட்ட தாய், ஆச்சரியத்தைத் தருவதாக இருந்தது. சிறிமாவோபன்டாரநாயக்க தலைமையிலான கட்சி தொடக்கத்தில் மத்திய வலது சாரி (Centre - Right) அரசியல் அமைப்பு என்ற தோற்றுத்தையே அளித்தது. ஆனால் அக்கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்த பின்னர் அரசு முதலாளித்துவ, சிங்கள தேசியவாத நிகழ்ச்சி நிரலை நடைமுறைப்படுத்தியது. தனியார் துறையின் பிரதான தொழில்கள் பலவற்றைத் தேசிய மயமாக்கவும், பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் இவ்வரசாங்கம் முன்வந்தது. சமய நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த பாடசாலைகளை அரசாங்கம் தேசியமயமாக்கியது. தொழிலாளர் வர்க்கக்த்தின் தீவிரவாத அழுத்தம் அதிகரித்தபோது, தொழிலாளர் வர்க்க எதிர்ப்பியக்கத்தை நடத்திய இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் அரசாங்கம் 1963 ஆம் ஆண்டில் கூட்டணியை ஏற்படுத்தியது (அமரசிங்க 1998), இவ்வாறு இடதுசாரிகளுடன் கூட்டணியை உருவாக்கிக் கொண்டதனால் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் மத்திய - வலதுசாரி (Centre - right) என்ற நிலையில் இருந்து மத்திய - இடதுசாரி (Centre - left) என்ற நிலைக்கு இடம் மாறியது எனலாம். இப்புதிய கூட்டணி ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள்ளும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. பத்திரிகைகளைத் தேசிய மயமாக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்ட பொழுது அரசாங்கம் 1964 ஆம் ஆண்டில் தோல்வியைத் தழுவியது. 1965 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஆட்சியைக் கைவிட்டு செல்வதற்கு முன்னரே இக்கட்சி இலங்கையின் அரசின் இயல்பில் அடிப்படை மாற்றம் ஒன்றை ஏற்படுத்திவிட்டது. இலங்கை அரசை அபிவிருத்தி அரசு வாதம் (Developmentalist Statism) என்ற பாதைக்கு இது கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தது.

மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் (MEP) கூட்டும் அதன் பின்னர் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியமை இலங்கையில் ஜனநாயக விரோத - விபரல் விரோத போக்குகளை

ஊக்குவித்த போதும், ஜனநாயக நிறுவனக் கட்டமைப்பு இலங்கையில் நிலை பெறுவதற்கு இவற்றின் ஆட்சி உதவியது என்பதை குறிப்பிடுதல் வேண்டும். மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு பதிலாக ஜனநாயக மாற்று வழியை முன்வைத்தன. ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்குப் பதிலாக ஜனநாயக மாற்று வழியாக அமைந்ததோடு, அவை அக்கட்சியின் மேலாதிக்கத்திற்குச் சவாலாக அமைந்தன. முதன்மையான அதிகாரக் கூட்டு (ஐ.டே.க), அதற்கு மாற்றான இரண்டாவது அதிகாரக்கூட்டு என்பன அரசியல் அரங்கிற்கு வந்தன. இதனால் பாராளுமன்ற அரசியலில் இருவேறு எதிரெதிர் போட்டிக் கூட்டுக்கள் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்டன. இந்தப் போக்கு நன்மையளித்தது. அரசாங்க இயந்திரத்தில் சிவிலியன் கட்டுப்பாடு (Civilian Control) இதனால் உறுதிசெய்யப்பட்டது. சர்வாதிகாரத் தலையீடுகள் ஏற்படாமல் இது தடுத்து நிறுத்தியது. மக்கள் ஜக்கிய முன்னணியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் தமது ஆட்சிக் காலத்தில் அபிவிருத்தி அரசவாதம் என்பதைப் புகுத்தின என மேலே குறிப் பிட்டோம். சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய இலங்கையின் முக்கிய கொள்கைத் திருப்பமும், நின்று நிலைக்கும் கண்டுபிடிப்பும் என்று அபிவிருத்தி அரச வாதத்தைக் குறிப்பிடலாம். 1965 இல் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கம் சுதந்திரச் சந்தை முதலாளித்துவத்தை தீவிரமாக ஆதரித்தது. இருந்த போதும் அந்த அரசாங்கத்தினால்கூட அபிவிருத்தி அரசவாதம் என்ற பாதையில் இருந்து விலகிச் செல்லமுடியவில்லை. கொள்கை வகுப்புக்கான ஒரு பொது வரைசட்டகமாக இது விளங்கியது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் கிராமப்புற விவசாயத்தில் தாராண்மை பொருளியலைப் புகுத்தியது. இதேபோன்று ஏற்றுமதி - இறக்குமதி வர்த்தகத்தையும் தராண்மை பொருளியல் கொள்கைகளின்படி நிர் வகித்தது. இருந்த போதும் இவையாவும் அரச முதலாளித்துவம் என்ற சட்டகத்திற் குள்ளேயே செயற்படுத்தப்பட்டன. அரச முதலாளித்துவம் என்ற சட்டகம் மத்திய - இடதுசாரி சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசால் ஏற்கனவே (1965 க்கு முன்) வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தது.

1970 ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஜக்கிய முன்னணி கூட்ட ரசாங்கம்

1950 க்களிலும், 1960 க்களிலும் இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு உருவாக்கம் இரு தெளிவான குண இயல்புகளை வெளிப்படுத்தியது என்பதை மேலே விபரித்தோம். அவையாவனா. அரசின் அடிப்படையாக இனக்குழுமம் பெரும்பான்மைவாதம் (Ethnic Majoritarianism) அமைதல் ii. தாராண்மை மறுப்பு அரசு என்ற குண இயல்பு வெளிப்படல் 1970 - 1975 காலப்பகுதியில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் வங்கா சமசமாஜக் கட்சியும், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் இணைந்து ஏற்படுத்திய ஜக்கிய முன்னணி ஆட்சியில் தாராண்மை மறுப்புப் போக்கு மேலும் அதிகரித்தும் வெளிப்பட்டும் தெரிந்தது.

இவ்விடத்தில் ஆங்கிலத்தில் 'டி விபரலைசேன்' என்றும் 'இல் விபரரைசேன்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ள இருவேறு எண்ணக் கருக்கஞக்கிடையிலான வேறுபாட்டை விளக்குதல் அவசியம்.

- i. டி விபரலைசேன் என்பது தமிழில் தாராண்மையற்றதாக்குதல் என்ப்படும். இதன் பொருள் தாராண்மைவாத முதலாளித்துவத் திற்கு (Laissez - Faire Capitalism) பதிலாக அரசு முதலாளித்துவத்தைப் புகுத்துதலைக் குறிப்பிடும். இங்கே மாற்றம் பிரதான மாக பொருளாதாரத் துறையில் தான் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் தனது நேரடித் தலையீட்டை அதிகரிக்கிறது.
- ii. இல் விபரலைசேன் என்பது அரசு விபரல் ஜனநாயகம் என்ற கொள்கைகளைக் கைவிடுதலைக் குறிப்பிடும். இது அரசியல் துறையில் நிகழும் போக்காகும். இவ்வாறான தாராண்மை மறுப்பு அரசியல் கொள்கை பொருளாதார தாராண்மை நீக்கத் தோடு சேர்ந்து நிகழுலாம். அது இல்லாமல் தனித்தும் செயற் படுத்தப்படலாம். 1947 - 1956 காலத்தில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் அரசு முதலாளித்துவத்தை புகுத்தி பொருளாதாரத் துறை தாராண்மை வாதத்தை நீக்கும் பணியைத் தொடக்கி வைத்தது. இருப்பினும் அவ்வரசாங்கம் இலங்கையின் பின்

காலனித்துவ அரசின் விபரல் ஜனநாயக குண இயல்பை மாற்ற முனையவில்லை. 1956 - 1960 காலத்தில் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணிக் கூட்டரசாங்கம் அரசு முதலாளித்துவத்தின் வரை சட்டகத்தைப் புகுத்தியது. இருந்தபோதும் அரசின் ஜனநாயக அடித்தளத்தைப் பலவீனப்படுத்தும் செயல்களில் இறங்க வில்லை. 1970 இன் ஜக்கிய முன்னணி அரசு வித்தியாசமாகச் செயற்பட்டது. அது அரசின் ஜனநாயக அடித்தளத்தை பலவீனப் படுத்துவதில் வெற்றிகண்டது, இனக்குமுமப் பெரும்பான்மை வாத அரசு ஒன்றை தாபித்தது தாபித்தது மட்டுமன்றி அதனை அரசியல் யாப்பு நிலையிலும், அரசியல் தளத்திலும் அசைக்க முடியாத முறையில் வேரூன்ற வைத்தது. இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக சர்வாதிகாரத்தை இலங்கையின் ஜனநாயக முறையின் பிரிக்கமுடியாத பகுதியாகவும் மாற்றிவிட்டது. 1975 - 1977 காலத்தில் ஜக்கிய முன்னணிக் கூட்டு சிதறத் தொடங்கியது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் வரலாற்றின் முதலா வது கட்டம் இத்தோடு முடிவுக்கும் வந்தது. இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசு தாராண்மை மறுப்பு அரசு ஆக மாறியது.

தாராண்மை மறுப்பு அரசு ஒன்றை உருவாக்கும் பணியை ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் சாதித்தது எவ்வாறு? 1970 - 1975 காலத்தின் ஜக்கிய முன்னணியை தோற்றுவித்த வர்க்கங்கள் எவை? அவற்றின் கருத்தியல் என்ன? என்பவற்றையும் பரிசீலிப்பதன் மூலமே நாம் இதற்கான விடையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். 1970 இன் ஜக்கிய முன்னணி ஒரு சமூகக் கூட்டணி (A Social Coalition) ஆகும். அது ஒரு பல்வர்க்கக் கூட்டணி. மிகப் பலம் வாய்ந்த கூட்டணி.

- அ. சிங்கள முதலாளித்துவத்தின் இரண்டாம் படிநிலையைச் சேர்ந்த முதலாளி வாக்கம்.
- ஆ. நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கம்.
- இ. கிராமப்புற விவசாயக் குடியான் வர்க்கம்.
- ஈ. இடைத்தர சமூக வர்க்கங்கள்.

என்பன இக் கூட்டணியில் இணைந்தன. இக் கூட்டணி 1956 இன் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணிக் கூட்டணியை விடப்பலம் வாய்ந்தது. 1963 இல் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் இடதுசாரிக் கட்சிகளும் அமைத்த கூட்டணியை விடவும் பலமானது. 1970 யூலை மாதம் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இக் கூட்டணி மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தை பெற்றது. இவ்வாறு ஆனால் கட்சி / கட்சிகளின் கூட்டணி ஒன்று மூன்றில் இரண்டு பெரும் பான்மை பெற்றமை, பாராளுமன்ற வரலாற்றில் இலங்கையில் முதல் தடவையாக இடம்பெற்றது இத் தருணத்திலேயே ஆகும். இப் பாராளு மன்றத் தேர்தலில் இக்கூட்டணி 'மக்களின் ஆணை' ஒன்றையும் பெற்றுக் கொண்டது. இருந்துவரும் அரசியல் யாப்பை நீக்கிப் புதிய தொரு அரசியல் யாப்பைக் கொண்டுவருவதற்கான ஆணையாக இம் மக்களின் ஆணை இருந்தது. இது முந்திய எந்த அரசாங்கத்திற்கும் வழங்கப்படாத ஆணையாகும். இலங்கையின் அரசியல் யாப்பைத் திருத்தும் அதிகாரம், ஒரு ஆனால் கட்சிக்கு வழங்கப்பட்டதென்றால் அது சாதாரணமான ஒரு விடயம் அன்று. இது ஒரு தலைப்பட்சமான வாய்ப்பு. எதிர்காலத்தில் அரசு எப்படி இருக்க வேண்டும், சமூகம் - அரசு உறவுகள் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும், அரசு அதிகாரம் வெவ்வேறு சமூகக் குழுமக்களிடம் எவ்வாறு பங்கிடப்பட டிருக்க வேண்டும், பலவேறு இனக் குழுமங்களிடையே அதிகாரம் எவ்வாறு பங்கிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் ஆகிய முக்கிய விடயங்களை எல்லாம் தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்தை இது வழங்கியது. வரலாற்றில் முன் எப்பொழுதும் எந்த அரசுக்கும் வழங்கப்படாத பெரிய அதிகாரம் இதுவாகும்.

1970 இன் ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் தனக்குக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. அரசாங்கக் கூட்டணியைக் சேராத பிறர் இந்த ஆடம்பரம் மிக்க சடங்குகளில் வெறும் பார்வையாளர்களாக நின்று 1970 - 1972 காலத்தின் அரசியல் யாப்பு உருவாக்க செயல் முறையின் அரசியல் இலங்கையும் அதன் பயங்கர விளைவுகளையும் அவதானிக்க வேண்டியவர்களாய் இருந்தனர். இலங்கை என்ற பெயரைச் 'சிறீலங்கா' என்றும் 'சோஷலிச ஜனநாயகக் குடியரசு' என்றும் பெயர் மாற்றம் செய்தது. இப்பெயர் மாற்றம் ஒரு கருத்தியல் திட்டத்தின் வெளிபடுத்துகையாக இருந்தது.

ஒற்றையாட்சி முறையில் அமைந்த மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசை அதன் தாரண்மை மறுப்பு இயல்புகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய தாய் நிலைபெறச் செய்தது. இந்த ஜனநாயக விரோத நடைமுறையின் முக்கிய அம்சங்களாவன.

- i. தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்திற்கு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து அளிப் பதற்கான வழியாக அமைந்த பிரதேச சுயாட்சிக் கோரிக்கையை முற்றாகப் புறக்கணித்து அரசின் ஒற்றை யாட்சி இயல்பை மேலும் வலுப்படுத்தல்
- ii. ஏற்கனவே மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பெரும் பான்மைப் பலம் கொண்டிருந்த கீழ்ச்சபைக்கு கட்டுப்பாடில்லா சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை வழங்கியதோடு மேற்சபையான செனேற்சபை யையும் இல்லாது ஒழித்தல்
- iii. சட்டசபையினதும், மந்திரிகள் சபையினதும் அதிகாரங் களை எல்லைமீறாது வைத்திருக்கக்கூடிய ‘கட்டுப்பாடு கரும் சமன் படுத்தல்களும்’ என்னும் பொறிமுறையை நீக்குதல்.
- iv. சோல்பரி அரசியல் யாப்பிள்படி நீதித்துறைக்கு இருந்த மட்டுப் படுத்தப்பட்ட நீதிமீளாய்வு அதிகாரத்தையும் இல்லாது ஒழித்தல்.
- v. நிர்வாகத் துறையின் ஆணைக்குக் கீழ்ப் பட்டதாக நீதித் துறையைத் தரம் தாழ்த்தல்
- vi. பொதுச் சேவையை மந்திரிசபையின் நேரடிக் கட்டுப்பாட் டின் கீழ் கொண்டு வந்தமை.
- vii. புதிய அரசியல் அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டு கள் கழிந்தபின் நடைமுறைக்கு வந்தது என்ற போலிக் காரணத்தை காட்டி அரசாங்கத்திற்கு ஐந்து வருடங்கள் மட்டுமே பதவியில் இருக்கும் உரிமையை ஏழாண்டு களாக நீடித்தமை.

ஒரு நாட்டின் அரசியல் யாப்பு அரசின் நிறுவனங்கள் கட்டமைப்பின் வரைசட்டகம் என்பது மட்டுமன்றி அதனை யாத்தவர்கள் தமக்குள் பொதுப்பட இணங்கிக் கொண்ட கருத்தியலின் வெளிப்பாடாகவும் அமைவது. அவ்வாறாயின் 1972 அரசியல் யாப்பினை வரைந்தவர் களின் அரசியல் கருத்தியலின் முக்கிய அம்சங்கள் எவை? முதலாவ

தாக அது ஒரு சிங்கள தேசியவாத அரசியல் யாப்பு ஆகும். பின் காலனித்துவ கட்டத்தில் சிங்கள தேசியவாதம் வகுத்துக்கொண்ட இறுதி இலக்குகள் எவையோ அவையாவற்றையும் ஒருங்கே வெளிப் படுத்துவதாக இந்த அரசியல் யாப்பு அமைந்தது. சிங்கள தேசிய வாதம் மேற்கு நாட்டுக் காலனித்துவம், சிறுபான்மை இனக்குழுமங்கள், சிறுபான்மைச் சமயங்கள் என்பனவற்றிற்கு எதிரான கருத்தி யலாக இருந்தது. 1972 அரசியல் யாப்பு யாப்பியல் ஒருமைவாதம் என்ற சிந்தனையின் படி உருவாக்கப்பட்டது. இந்தச் சிந்தனையைச் சிங்கள தேசிய வாதிகளும், சோஷலிஸ்டுகளும் ஒரே விதமான தீவிர ஆர்வத்துடன் ஆதரித்தனர். அவர்கள் ஒற்றையாட்சி முறையிலான தும், தீவிர மத்தியப்படுத்தலைக் கொண்டதுமான அரசியல் யாப்பை உருவாக்கினர். இந்த அரசியல் யாப்பு மக்கள் வாத யாப்புவாதம் (Populist Constitutionalism) என்னும் கருத்தியலின் வெளிப்பாடு ஆகும். - 'குடியரசு' என்னும் கருத்தின் வேர்களை இந்த மக்கள் வாத யாப்பு வாதம் என்ற கருத்தியலில் தேடமுடியும். சிங்கள தேசியவாதிகளும், சோஷலிஸ்டுகளும் குடியரசு என்னும் கருத்தியலினைக் கொண்ட வர்கள். மக்கள் வாத யாப்புவாதம் என்ற கருத்தியல் இரண்டு கோட்பாட்டு நியாயங்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது.

- i) 'இறைமையுடைய சட்டசபை' என்னும் நியாயம் முதலாவது விடயம். இதன்படி மக்களின் இறைமைக்குச் செயல்வடிவம் கொடுப்பது இறைமையுடைய சட்டசபையாகும். அது ஒரு சபையை மட்டும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். வேறு நிறுவனங்களோ அல்லது கட்டுப்பாடுகளும் சமநிலைகளும் என்ற நடை முறை சார்ந்த தடைகளோ சட்டசபையின் இறைமையைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது. ஆனால் கட்சியின் அல்லது கூட்டணியின் தலைவர்களே சட்ட சபையைக் கட்டுப்படத்த் வேண்டிய வர்கள் என்பன போன்ற கருத்துக்கள் இதில் உள்ளடங்கியிருந்தன.
- ii) அரசு ஒரு கருவி. இதனை அரசியல் யாப்பை வரைந்தோர் கொண்டிருந்த கருத்தியல் இலக்கை அடைவதற்கான கருவியாக உபயோகிக்கலாம். 1972இல் அரசியல் யாப்பின் இலக்காக அன்று கருதப்பட்டது சோஷலிசம் ஆகும்.

சோஷலிசத்தைப் பாராளுமன்றப் பாதையூடாக அடைதல் இலக்காகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனை அரசியல் யாப்பு உருவாக்கம் தொடர்பான கருவிவாத நோக்கு என்று கூறலாம். அரசியல் யாப்பு உருவாக்கம் பற்றிய கருவிவாதம் சில நியமங்களை இலக்குகளாகக் கொண்டிருந்தது. விடுதலை, சமத்துவம், நீதி பண்மைத்துவம் ஆகிய நியமங்களே கருவிவாதத்தின் இலக்குகளாக இருந்து வந்தன. இதற்கு மாறாக 1972இன் குடியரசு அரசியல் யாப்பு, பலவிடயங்களில் குடியரசு என்ற குணவியல்பிற்கு மாறுபட்டாக இருந்தது. குடியரசு பன்மைத் துவ அரசியல் சமூகத்தைக் குறிக்கவில்லை, அதன் பிரஜைகள் நியாய மான அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உரித்துடையவர்களாயும் இருக்க வில்லை. இதனை விட குடியரசு என்ற அரசு மாதிரியின் கீழ் பிரஜைகள் செயல் ஊக்கமுள்ள பிரஜைகளாகப் பங்கேற்க வேண்டும். 1972 இன் குடியரசில் இந்த அம்சமும் இருக்கவில்லை. பிரஜைகள் ஆளும் கூட்டனியின் கட்சிகளுக்குள்ளும், கூட்டனிக்குள்ளும், கூட்டனியுடன் இணைந்துள்ள வேறு 'மக்கள்' அமைப்புக்களிலும் மட்டும் செயல் ஊக்கமுள்ள பிரஜைகளாகப் பங்கு கொள்ள முடியும் எனக் கருதப்பட்டது. குடியரசு அரசியல் கோட்பாட்டுக்கு ஜக்கிய முன்னணி அரசு செய்த பங்களிப்பு என்று இந்த விடயத்தைத் தவிர வேறு எதனையும் குறிப்பிடமுடியாது.

மேலே நாம் குறிப்பிட்ட அரசியல் யாப்புக் கோட்பாடு எங்கிருந்து வந்தது? இதன் மூலங்கள் எவை? இதன் மூலங்களாக இரண்டைக் குறிப்பிடலாம். முதலாவது பெரும்பான்மைவாத சிங்களத் தேசிய வாதம். இரண்டாவது மார்க்சீய இடதுசாரிப் பிரிவினரின் சிந்தனை. சிங்கள தேசிய வாதமும், மார்க்சீய இடது சாரிகளும் குறித்ததொரு வகையான யாப்புக் கருத்தியலை (Constitutional Ideology) வளர்த் திருந்தனர். இவர்கள் இரு சாராரின் கருத்துக்களின்படி இலங்கையின் சுதந்திரம், பூரண இறைமையுடையதான சுதந்திரமாக இருக்கவில்லை. இலங்கைக்குப் பூரண இறைமை கிடைக்கவில்லை. இலங்கைக்குப் பூரண இறைமை கிடைக்கவில்லை என்ற இந்த விமர்சனம் பிரித் தானிய அரசியல் யாப்புக்கும் இலங்கையின் அரசியல் யாப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பின் மீது கவனம் குவிப்பதாக இருந்தது. இலங்கையின் அரசியல் யாப்பில் பிரித்தானிய முடிக்கும், பிரித் தானியப் பாராளுமன்றத்திற்கும், 'பிரிவிக் கவுன்சில்' நீதித்துறை

நிறுவனத்திற்கும் உள்ள மேலாண்மையையும், தொடர்பையும் இவர் கள் சுட்டிக்காட்டினர். இத் தொடர்பு இலங்கையின் சுதந்திரத்தையும் பூரண இறைமையையும் மறுப்பதாகும் என்றும், பழைய காலனித்துவ உறவுகளை நவகாலனிய சட்டகத்திற்குள் புதுப்பிப்பதற்கு இடம் அளிக்கின்றதென்றும் குறிப்பிட்டனர். இந்த விமர்சனம் பூரண இறை மையை இலங்கைக்கு வழங்குவதற்கான மாற்று வழியாக இலங்கையை ஓர் குடியரசாகப் பிரகடனம் செய்தல் என்பதை முன்வைத்தது. இக்கருத்தை உடையோர் ஓர் குடியரசு அரசியல் யாப்பு மட்டுமே இலங்கையின் இறைமையையும் சுதந்திரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாய் இருக்கும் என்று கருதினர். இதனால் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசுடன் உள்ள யாப்பு முறையிலான பிணைப்புக்களை (Constitutional Links) அறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறினர்.

நாம் மேலே சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்ட அரசியல் யாப்புக் கருவி வாதம் (Constitutional Instrumentalism) என்றும் எண்ணக்கரு பற்றிய விடயத்தை மீண்டும் பரிசீலிப்போம். அரசியல் யாப்புப் பற்றிய கருவிவாத நோக்கு ஒரு நாட்டின் அரசியல் சமூகத்தின் கட்டமைப்பு பற்றிய கொள்கைகளை உள்ளடக்கியதாக மட்டும் இருப்பதில்லை. அது அரசியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கான கருவியாகவும் கருதப் படும். இக்குறிப்பிட்ட நோக்கு முறையில் அதாவது அரசியல் யாப்பு அரசியல் நோக்கங்களை அடைவதற்கான கருவி என்ற விடயத்தில், இலங்கையின் சிங்கள தேசியவாதிகளும், வங்கா சமசமாகச் கட்சி, இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற இரு கட்சிகளையும் சேர்ந்த இடதுசாரிகளும் கருத்தொருமையுடையவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இருசாராராம் இலங்கையின் அரசியல் யாப்பை யும் அரசியல் ஒழுங்கையும் மறுசீரமைப்பதில் ஒரேவிதமான நோக்கு முறையைக் கொண்டிருந்தனர். அரசையும் அதன் நிறுவனங்களையும் உபயோகித்து பெரும்பான்மைவாத அரசியல் மேலாண்மையை நிறுவுவதற்கு அரசியல் யாப்பை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்த சிங்கள தேசிய வாதிகள் கருதினர். இடதுசாரிக் கட்சிகள் அரசையும் அரசு நிறுவனங்களையும் உபயோகித்து தாம் கற்பனை செய்த சோஷலிசத்தை நிர்மாணிப்பதற்கு விரும்பினர். இவ்விருசாராரின் நோக்கு முறை களின் இணைப்பினால் உருவான சிந்தனை, இலங்கை யில் அரசியல் யாப்பு ஒருமைவாதத்தை வேறுந்றச் செய்தது. இது ஒரு துரதிஷ்ட-

மான நிலையாகும். இன்று நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் கடந்தோடி விட்டது. எனினும் 1972 அரசியல் யாப்பு விட்டுச் சென்ற இந்த அரசியல் யாப்பு ஒருமைவாதத்தில் இருந்து இலங்கை தன்னை மீட்டுக்கொள்வதற்கான முயற்சியில் இன்னும் வெற்றி பெறவில்லை.

தாராண்மை மறுப்பு அரசு.

இலங்கையில் பின்காலனித்துவ அரசு ஒன்று தாபிக்கப்பட்டு 64 ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இந்த அரசு பயணித்த பாதையினையும், அதன் பயணத்தின் வெவ்வேறு முக்கிய கட்டங்களையும் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கும், பரிசீலனை செய்வதற்கும் இந்த நீண்ட இடைவெளி எமக்குப் பயனுடையதாக உள்ளது. நாம் ஒரு காலப்பகுப்பு ஒன்றைச் செய்து கொள்ளலாம். வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் இப் பின் காலனித்துவ அரசை நிர்வகித்த அரசாங்கங்கள் எவை? அவற்றின் குண இயல்புகள் எவை? என்ற விடயங்களின் அடிப்படையில் இக்காலப் பகுப்பைச் செய்து கொள்ளவேண்டும். முதலாவது காலப் பகுதியாக 1947 - 1956 ஜூக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப் பகுதியில் முதல் இரண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கங்கள் ஆட்சி செய்தன. இக்காலப் பகுதியை ஜனநாயக - தாராண்மை வாத ஆட்சிக்காலம் என அழைக்கலாம். இக் காலப்பகுதியில் அரசு சீர்திருத்த முயற்சி கள் முக்கியமானவை எவையும் இடம்பெறவில்லை. இக்காலத்தில் முக்கியமான அரசியல் சமூகக் கொந்தளிப்புக்களும் இடம்பெற வில்லை. அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கு எதிரான தொழிலாளர்வர்க்க எதிர்ப்பியக்கம் இக்காலத்தின் விதிவிலக்கான சமூகக் கொந்தளிப்பு எனலாம். இக்காலப்பகுதியிலேயே இனக் குழுமச் சிறுபான்மையினரான தமிழர்களின் எதிர்ப்பியக்கம் ஆரம் பித்தது. ஆனால் இவ்வெதிர்ப்பு தேர்தல் அரசியல், பாராளுமன்ற நிலைப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை என்ற வகையிலேயே அமைந்தது. இரண்டாவது காலப்பகுதி 1956 - 1960 காலத்தின் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம், 1960 - 1964 சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் என்பனவற்றை உள்ளடக்கிய காலப்பகுதியாகும். இக்காலத்தில் அரசின் குண இயல்புகள் இரு விடயங்கள் சார்ந்து மாற்றம் பெற்றன. முதலாவதாக அரசின் இனக்குழும அடிப்படை மாற்றம் பெற்றது.

இனக்குமும் பெரும்பான்மைவாத வரைசட்டக்துள் அமையும் அரசாக அம்மாற்றம் அமைந்தது. இரண்டாவதாக அரசு தலையிடும் அரசு (Interventionist State) என்ற இயல்பைப் பெற்றது. பொருளாதாரத் துறையில் அரசின் வசிபாகத்தை விரிவாக்கல், சமூக நலச் சேவைகளை அதிகரித்தல், உள்நாட்டு முதலாளிகளிடமும் அந்திய முதலாளிகளிடமும் இருந்து வந்த பல வர்த்தக கைத்தொழில் முயற்சிகளைத் தேசிய மயமாக்கல், கலாசாரப் பாதுகாப்பு கொள்கை, கல்வியின் மீது அரசு கட்டுப்பாடு என்பன 1956 - 1964 காலப்பகுதியின் தலையிடும் அரசின் முக்கிய அம்சங்களாக இருந்தன. இக்காலத்தின் பின்னர் 1965 - 1970 காலத்தில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியின் கீழ் தாராண்மை மயமாக்கம் ஓரளவு இடம்பெற்றது. ஜக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சியில் உருவாக்கப்பட்ட அரசு முதலாளித்துவம், முதலாளித்துவத்தின் கீழான சமூக நல அரசு நடவடிக்கைகள் என்ற அடிப்படை சட்டக்கத்தை மாற்றாத வகையில் தனியார் துறை மூலதனத்திற்கு ஊக்கம் கொடுத்தது. கைத்தொழிலில் ஒரும், விவசாயத்திலும் தனியார் மூலதனத்திற்கு உதவியும் ஊக்கமும் கொடுக்கும் நடவடிக்கைகள் தொடக்கப்பட்டன. 1965 - 1970 கால ஜக்கிய தேசியக்கட்சி, பல்விளக்குமுன்று முறையாக அப்போது தான் அமைக்கப்பட்டது. ஜக்கிய தேசியக்கட்சி தனியார்துறை மூலதனம் மூலம் பொருளாதார விருத்தி செய்யலாம் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அளவிற்கு தலையிடும் அரசுக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் தான் 1965 - 1970 ஆண்டுகளை தாராண்மைவாதம் ஓரளவுக்கு மீளப்புகுந்த காலம் எனலாம்.

1970 - 1977 காலப்பகுதியின் ஜக்கிய முன்னணி அரசின் பிரதான இயல்பு அது முதிர்ச்சிபெற்ற தலையிடும் அரசாக பரிணாமம் பெற்ற தாகும். இக்காலத்தில் அரசு முதலாளித்துவக் கொள்கைகள் தொடரப் பட்டன, வலுப்படுத்தப்பட்டன. குறிப்பாக 1971 இல் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சியின் பின்னர் அரசு முதலாளித்துவம் வேகம் பெற்றது. தோல்வியடைந்த கலகத்தின் கருதப்படா விளைவுகளில் இதுவும் ஒன்று. அரசு முதலாளித்துவத்தின் புதிய கட்டத்தில் தோட்டங்களின் தேசியமயமாக்கலும், காணிச் சீர்திருத்தமும் முதன்மை

யிடம் பெற்றன. இவற்றை ஐக்கி முன்னணி அரசு உணர்ச்சி வேகத் துடன் செயற்படுத்தியது. 1971 கிளர்ச்சியின் பயனாகச் செய்யப்பட்ட கொள்கைத் திருத்தம் போலவும் இவை அமைந்தன. இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் தீவிர கட்டமைப்புக் குறைபாடு உள்ளது. அதுவே கிளர்ச்சிக்கும் காரணமாயிற்று. அதனைத் திருத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனை அக்காலத்தில் நிலவியது. அதன் பயனே இச்சீர்திருத்த நடவடிக்கை. தேக்கமடைந்த கிராமியப் பொருளாதாரம் கிராமப்புற இளைஞர்களிற்கு வேலைவாய்ப்புக்களை வழங்கத் தடையாயிற்று. இந் நெருக்கடி தான் கிளர்ச்சியைத் தூண்டியது என்றும் கருதப் பட்டது. தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்படுதல், நிலச்சீர்திருத்தம், தோட்டங்களை நிர்வகிப்பதற்குப் பெரிய புதிய கூட்டுத்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுதல். பொதுத்துறையில் அதிகாரங்கள் உடைய அலு வலர் ஆட்சிமுறை உருவாக்கப்படுதல் என்பன கிளர்ச்சிக்குப் பிந்திய கட்டத்தின் அரசு முதலாளித்துவத்தின் இயல்புகளாகவிருந்தன.

அவசர காலநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டதனால் இலங்கை அரசின் தன்மை எப்படி மாறியது என்பதைப் பற்றி அடுத்து நோக்கு வோம். அரசுக்கு எதிராக மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி கிளர்ச்சி ஒன்றை நடத்துவதற்குத் திட்டமிடுகிறது என்ற செய்திகள் வந்துகொண்டிருந்தன. இதனால் 1971 மார்ச் மாதம் முதன் முதலாக அவசரகாலநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அவ்வாண்டு ஏப்பிரல் முதல் வாரத்தில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. தேசிய பாதுகாப்புக்கு ஏற்பட்ட அச்சுறுத்தல் காரணமாக அவசரகாலநிலை தொடரப்பட்டது. ஆயினும் அரசாங்கம் 1976 வரை அவசரகால நிலையைத் தொடர்ந்தது. ஏறக்குறைய தனது ஆட்சிக்கால முடிவு வரை அவசர காலநிலையை வைத்திருந்தது. 1972 அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கியவரும், 1975 இல் கூட்டணி முறியும்வரை மந்திரிசபையில் அங்கம் வகித்தவருமான கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா தம் நினைவுகளை மீளாயும் கட்டுரை யொன்றைப் பின்னர் எழுதினார். அக் கட்டுரையில் 1971 - 1977 காலத்தின் அவசரகாலநிலைமை 'நிர்வாகத்துறையின் சட்டவாக்கத் திற்கு' வழிவகுத்தது என்று அவர் அக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டார். (டிசில்வா 1989 : 337) 'நிர்வாகத்துறையானது பாராளுமன்றத்தை தனக்குள் கீழ்ப்பட்டதாக்கியது' பாராளுமன்றத்தை மீறிச்சென்றது; என்றும் அவர் இக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டார். அவர் இக் கட்டுரை

யில் வெளிப்படையாக அழுத்திக் கூறாமல் விட்ட விடயம் அரசு அதிகாரத்தின் மிகமுக்கியமான மையமாக நிர்வாகத்துறை மாறி விட்டது என்பதுவே. இவ்வாறு அதிகாரம் மாறுகின்ற செயல்முறை அவசரகாலநிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதோடு ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டது. இது நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும்.

அரசு என்றொரு விடயம் உள்ளது. அரசைத் தனது கட்டுப் பாட்டில் கொண்டுவந்து ஆட்சியை நடத்தும் அரசாங்கம் (Regime) என்பது இன்னொரு விடயம். இந்த இரு விடயங்களிற்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தை இல்லாமல் செய்து அரசும், அரசாங்கமும் ஒன்று என்ற நிலை 1970 இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கமும் அரசும் ஒன்றுதான் என்ற தோற்றம் உருவாகியது. 1971 ஆம் ஆண்டில் இருந்து அவசரகாலநிலை என்பது இலங்கையில் இயல்பான ஒரு விடயம் ஆகியது. இது விபரல் ஜனநாயகப் பண்புடையதாக இருந்த அரசை தாராண்மை மறுப்பு அரசாகவும், சர்வாதி கார அரசாகவும் மாற்றியது. அரசு வேறு அரசாங்கம் வேறு என்பதை முற்றாக இல்லாமல் செய்துவிடவும் முடியவில்லை. ஐக்கிய முன்னணி அரசின் செயற்பாடுகள் இப்படியான ஒரு வித்தியாசம் இருப்பதை மிகவும் எதேச்சுதிகாரமான முறையில் உதாசீனம் செய்வ தாக இருந்தன என்பது சுவாரஸ்யமான விடயம். ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்திற்குப் பின்னர் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் அரசு - அரசாங்கம் என்ற வித்தியாசத்தை இல்லாமல் செய்யும் உத்திகள் பலவற்றை கையாண்டன. இந்த உத்திகள் பலவகையின. ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் முதலில் இதனை புதிய கொள்கைத் திட்டங்கள் என்ற புதுமையோடு இணைத்தது. பலம் வாய்ந்த பாருமன்றத்தை அது உருவாக்கியது. இப் பாராருமன்றம் பலம் வாய்ந்த மந்திரி சபையின் கட்டுப்பாடுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. இம்மந்திரி சபை அரசு - அரசாங்கம் என்ற மரபுவழி வேறுபாடுகள் பற்றிச் சிறி தும் அக்கறை அற்றதாக இருந்தது, மந்திரிசபையின் கருத்தியல் வேறுபட்டது. மாவட்ட அரசியல் அதிகாரி முறை புகுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசாங்கம் நிர்வாகத்துறையில் ஊடுருவித் தன் பிடியை வலுப்படுத்தியது. ஆனால் கட்சியின் தொண்டர்களும், உறுப்பினர் களும் அரசாங்க நிர்வாகத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் ஊடுருவினர்.

இவ்வாறு அரசாங்கத்தின் இரும்புக் கரங்கள் சமுதாயத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் தன் பிடியை இறுக்கின. அரசுக்குள் அரசாங்கம் நுழைந்து அதன் இடத்தைபிடித்தல் என்னும் கொள்கையை ஜே. ஆர். ஐயவர்தனாவும், ஆர். பிரேமதாசாவும் ஐனாதிபதிகளாக இருந்த போது தொடர்ந்தனர். இவர்கள் இன்னும் பல தாராண்மை மறுப்பு ஐனாயக விரோத உத்திகளைப் பயன்படுத்தினர். இந்தச் செயல் முறை இன்றுவரை படிப்படியாக முன்னேறிச் செல்கிறது என்றே கூறலாம். 1970க்கள் முதல் இலங்கையில் ஏற்பட்டுவரும் அரசியல் மாற்றங்களை விளக்குவதற்கு சில அறிஞர்கள் 'நிறுவனச் சிதைவு' (Institutional decay) என்ற கருத்தை முன்வைத்தனர். பார்க்க முவர் (Moore) (1990 - 1992) நிறுவனச் சிதைவைவிட அரசுக்குள் அரசாங்கம் நுழைகிறது என்ற கருத்து தாராண்மை மறுப்பு அம்சத்தை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறது. 1970 க்குப் பிந்திய அரசின் இயல்லை யும், மாற்றங்களின் சாராமக்கத்தையும், சமூகத்திற்கும், பிரஜைகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் இக் கருத்து விளக்குகிறது.

தாராண்மை மறுப்பில் இருந்து 1980க்களில் சர்வாதிகாரத்தை நோக்கி மாற்றம்

ஐனாயகமும், சர்வாதிகாரமும் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்றுச் சங்கம மாகிய செயல்முறை 1977 - 1994 காலத்தின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் நடைபெற்றது. 17 வருடகாலம் ஜே.ஆர். ஐயவர்தனாவும், ஆர். பிரேமதாசவும் ஐனாதிபதிகளாக ஆட்சி செய்தனர். இக்காலத்தில் பாராளுமன்ற ஐனாயகம் இலங்கையில் ஒரு கட்சி ஆட்சி அரசாக மாற்றம் பெற்றது. 1977 யூலை மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆறில் ஐந்து பங்கு பாராளுமன்ற ஆசனங்களைப் பெற்றது. எதிர்க்கட்சி மிகவும் பலவீனமான நிலையில் இருந்தது. இது சாரிகளுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கவில்லை. முன்னாள் ஆளும் கட்சியான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி எட்டு ஆசனங்களை மட்டுமே பெற்றது. 1978ம் ஆண்டில் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தம் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஐனாதிபதி முறையைப் புகுத்தியது. இதனால் அரசின் நிர்வாகத்துறை பலம் பெற்றது. அதன் தலைமை அதிகாரம் ஐனாதிபதியிடம் இருந்தது. நிர்வாகத்துறை அரசின் மிக

முக்கியமான அதிகார மையம் ஆகியது. பலமற்ற சட்டசபை, நிர்வாகத் துறைக்குப் பணிந்து போகும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நீதித்துறை, விரக்தியுற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட எதிர்க்கட்சி, ஒப்பீட்டளவில் அளவுக்கு மீறிய அதிகாரங்களைக் கொண்ட நிரவாகத்துறை என்ற இயல்புகளையுடைய அரசு தோற்றம் பெற்றது. இவ்விதம் 1980 க்கள் முதல் 1990 க்களின் முற்பகுதிவரை அரசு அதிகாரத்தில் நிறுவனச் சமநிலை இன்மை வெளிப்பட்டது. இம் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த வேளையில் வேறு இரு போக்குகள் வெளிப்பட்டன. 1983 முதல் தமிழ் பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சி மேலெழுந்தது. 1987 இல் ஜனதா விமுக்தி பெரழுன எனப்படும் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் இரண்டாவது கிளர்ச்சி தோன்றியது. மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சி தென் பகுதிக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாய் இருந்தது. மக்கள் விடுதலை முன்னணியினது கொரில்லாப் போராளிகளுக்கும் அரசாங்கப் படைகளுக்குமிடையே இரத்தம் சிந்திய தீவிர உள்நாட்டு யுத்தம் தொடர்ந்தது. இக்கிளர்ச்சி 1989 இல் அடக்கப்பட்டது. நாட்டின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் தோன்றிய கிளர்ச்சி முடிவுறாத நீண்ட உள்நாட்டுப் போராக மாறியது. இலங்கை முழுவதையும் உள்ளடக்கிய இரட்டைக் கிளர்ச்சிகளில் சிக்குண்ட வேளை, வெளி நாட்டு இராணுவ தலையீடும் ஏற்பட்டது. இலங்கையின் சமாதான முயற்சியிலும், பின்னர் போரிலும் இந்தியா பங்குகொண்டது. இவ் வாரான வெளிநாட்டு இராணுவத் தலையீடு 1987 - 1990 ஆண்டுக் காலத்தில் ஏற்பட்டது. 1989 இல் மக்கள் விடுதலை முன்னணி தோற்கடிக்கப்பட்டதும், பின்னர் 1990 இல் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் தனது முயற்சியை இந்தியா முடிவுக்கு கொண்டுவந்ததும், இலங்கை அரசு சிக்கல்களில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளச் சந்தர்ப் பத்தை வழங்கியது. விடுதலைப் புவிகளின் ஆளனியைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதப்பட்ட ஒருவரின் தாக்குதலால் ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாச கொல்லப்பட்டார். 1994 இல் நடந்த தேர்தலில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது. இத் தேர்தல் அதுவரை நாட்டில் நிலவிய உறுதியற்ற நிலையையும் நெருக்கடிகளையும் முடிவுக்கு கொண்டுவந்தது.

1980 க்களில் அரசு முதலாளித்துவம் என்ற கொள்கை கைவிடப் பட்டு பொருளியல் தாராண்மை வாதமும், சுதந்திரச் சந்தை பொருளா தாரமும் உருவாகிய காலகட்டத்தில் இலங்கை அரசு மேலும் மேலும்

சர்வாதிகாரத் தன்மை உடையதாக மாறலாயிற்று. இது விசித்தரமான ஒரு போக்கு ஆகும். இவ்விடத்தில் வத்தின் அமெரிக்கா தொடர்பான O'Donnell (1973 ; 1978) மற்றும் Hirschman (1978) ஆகியோர் முன் வைத்த விளக்கம் இலங்கையின் புதிய போக்கிற்கும் பொருந்துகிறதா என்பதை நோக்குவோம். மேற்கூறிய ஆய்வாளர்கள் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும் அரசியல் அடக்கு முறைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது என்ற வாதத்தை, வத்தின் அமெரிக்க நிலையை உதாரணம் காட்டி முன்வைத்தனர். வத்தின் அமெரிக்காவில் தாராண்மை வாதம் முதலாளித்துவ அபிவிருத்தியின் குறிப்பிட்ட தொரு கட்டத்தில் தோன்றியது. அவ்வேளை வத்தின் அமெரிக்க நாடுகளின் தேசிய பொருளாதாரம் அந்திய வர்த்தகத்திற்கும், அந்திய முதலீடு களுக்கும் திறந்துவிடப்பட்டது. இம் மாற்றத்தை நிரவசிப்பதற்கு குறிப்பிட்டவரை அரசியல் கொள்கையுடைய சர்வாதிகார அரசாங்கங்கள் தேவைப்பட்டன. வத்தின் அமெரிக்க உதாரணம் பொருளா தாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும், சர்வாதிகாரத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்தை நடைமுறைப்படுத்த சர்வாதிகாரம் அவசிய, முன்தேவை என்ற இந்தக் கருத்தினை இலங்கை பற்றிய சில ஆய்வாளர்களும் கூறியிருக்கின்றனர் (பொன்னம்பலம் 1981). இலங்கையின் இடது சாரிகளும், தொழிற்சங்கவாதிகளும் சிவில் சமூகத்தினரும் இதே கருத்தைக் கூறியுள்ளனர். மூவர் (Moore). தமது கட்டுரையில் (1990) இதற்கு மாறான வாதத்தை முன்வைத்தார். பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும் அவர்கூறும் அரசியல் சிதைவு (Political decay) என பதற்கும் நடைமுறையில் காரணகாரியத் தொடர்பு குறைவாகவே உள்ளது. மூவர் 'அரசியல் சிதைவு' என்பதில் இலங்கையில் மூன்று அம்சங்கள் வெளிப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார்.

அ. அரசியல் அதிகாரம் மத்தியில் குவிதல்.

ஆ. ஐனாயக எதிர்ப்பையும், எதிர்க்கட்சியையும் அடக்குதல்.

இ. சிங்கள - தமிழ் இனக்குழும உறவுகள் மோசமடைதல்.

1980 க்களில் பொருளாதார தாராள மயமாக்கல் பூரணமான நிலையை நோக்கிச் செல்லவில்லை என்றும், நாட்டின் பொருளா

தாரத்தில் அரசின் கட்டுப்பாடு தளரவில்லை என்றும் முவர் கூறுகிறார். ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பொதுத்துறை வியாபார தொழில் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து பேணியது. அரசியல் தேவை கருக்காகவும், தமது ஆதரவாளர்களுக்குச் சலுகைகளை வழங்குவதற்காகவும் பொதுத்துறை முயற்சிகளை அரசாங்கம் தொடர்ந்து வைத்திருக்கும் தேவையும் இருந்தது. ஆகலால் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக ஏற்பட்ட தாராண்மை மயமாக்கம் பல வீணானது (Weak liberalisation) என்றே கூறவேண்டும். முவர் 'சர் வாதிகாரம்' என்ற கருத்தையும் அழுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. அவர் 'அரசியல் சிதைவையே' முக்கிய போக்கு என்கிறார். 1977 ஆம் ஆண்டின் பின் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் ஏற்பட்ட 'அரசியல் சிதைவுக்கான காரணங்களை பொருளாதார தாராண்மைவாதச் செயல் முறைக்குள் தேடிக்காணமுடியாது' அவை அதற்கு வெளியில் இருந்து எழுந்தன என்றும் முவர் கூறுகிறார்.

இலங்கையின் அரசு ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் என்ன வடிவத்தைப் பெற்றது, என்ன போக்கில் சென்றது என்பதை விளக்குவதற்கு முவர் குறிப்பிடும் 'அரசியல் சிதைவு' என்னும் கருத்திற்கு மாறான வாதத்தை முன்வைக்கும் தேவை உள்ளது. அரசியல் அதி காரம் மத்தியில் குவிதல், பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சி என்பவற்றிற்கும் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு யாது எனப் பார்ப்போம். இவ் விசாரணை எமக்கு இலங்கையின் அரசின் விசேட இயல்பைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை யும் வழங்குகிறது. இலங்கையின் வெவ்வேறு சமூகக் குழுக்களும், இனக் குழுமங்களும் முன்வைத்த அரசியல் கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தீர்வுகளைக் காணும் திறனை இலங்கையின் அரசியல் நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. இவ்வரசியல் கோரிக்கைகளை முன்வைத்த குழுக்களை அதே நிறுவனங்களை உபயோகித்து அடக்கி ஒடுக்குவதில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டது. வன் முறையையும் போரையும் அரசாங்கம் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. 'அரசியல் சிதைவு' என்றும் 'நிறுவனச் சிதைவு' என்றும் முவர் மற்றும் டிவொட்டா (D votta) (2000, 2004) கூறியிருப்பது 1965 காலத்தில் சமூவல் ஹண்டிங்கடன் எழுதிய கட்டுரையில் கூறிய கருத்தொன்றின் வழிவரும் தொடர்ச்சியே எனக் கூறலாம். ஹண்டிங்டன் அக் கட்டு

ரையில் அரசியல் அபிவிருத்தி (Political Development) என்ற கோட்பாட்டையும் அதனோடு இணைந்த 'அரசியல் சிதைவு' என்ற கோட்பாட்டையும் முன் வைத்தார். ஹண்டிங்கடன் கூறிய 'அரசியல் அபிவிருத்தி' 1950 க்களிலும் 1960 க்களிலும் ஒப்பீடு அரசியல் விஞ்ஞானம் என்ற ஆய்வுப் பிரிவின் முக்கிய கருத்தாகும். அரசியல் அபிவிருத்தியை ஹண்டிங்கடன் ஓர் நேர்கோட்டு வளர்ச்சியாகவே நோக்கினார். அத்தோடு 'அரசியல் அபிவிருத்தி' என்ற கோட்பாட்டை அரசியல் சிதைவு என்ற கோட்பாட்டுடன் இணைக்கவும் வேண்டும் என்றும் ஹண்டிங்கடன் கூறினார். 'அரசியல் சிதைவு' என்ற கருத்தை ஹண்டிங்கடன் என்ன அர்த்தத்தில் உபயோகித்தார் என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். சமூக பொருளாதார நவீனமாதல் நடைபெறுகிறது. அதன் விளைவாகப் புதிய சமூகக் குழுக்கள் எழுச்சி பெறுகின்றன. இக்கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு தீர்வுகாணும் செயல்திறன் அரசியல் நிறுவனங்களிடம் இல்லாமல் போவதையே 'அரசியல் சிதைவு' என்று ஹண்டிங்கடன் குறிப்பிட்டார். அரசியல் நவீனமாதல் (Political Modernisation) என்ற செயல்முறை ஊடாக உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் பங்கேற்பு (Political Participation) காரணமாக எழும் அரசியல் கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு தீர்வுகாண முடியாதனவாக நிறுவனங்கள் ஆகின்றன. இந்நிறுவனங்கள் செயல் துடிப்பு அற்றனவாய் தேக்கமடைந்தும், ஊழல் மலிந்தனவாயும் இருந்தன. புதிய தேவை களுக்கு ஏற்ப தம்மை மாற்றிக்கொள்ளும் திறனற்றனவாயும் இருந்தன. ஹண்டிங்கடன் இவ்வாறு கூறுகிறார். 'சமநிலை குலைதல், ஊழல், சர்வாதிகாரம், உள்நாட்டு வண்முறை, நிறுவனச் சீழிவு, அரசியல் சீழிவு ஆகிய சொற்கள் குறிக்கும் கோட்பாடுகள் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் நிகழ்வுகளைப் பற்றி இச்சொற்களின் எதிர்ச் சொற்களால் குறிக்கப்படும் கோட்பாடுகள் கூறுவதை விட நிறைவான சித்திரத்தைத் தருகின்றன.' முவர் மற்றும் டிவொட்டா கூறுவனவும் ஹண்டிங்கடன் கூறியதற்கு ஒப்பானதாகவே இருந்தன. அவர்கள் 1980 க்களிலும், அதற்குப் பின்னரும் ஏற்பட்ட 'அரசியல் சிதைவின்' பல்வேறு பரிமாணங்களை ஒன்றிணைத்து ஒரு விளக்கத்தை வழங்குகின்றனர்.

இலங்கை அரசின் இயல்பு என்ன? அதன் இயக்கம் எவ்வாறு அமைகின்றது? என்றவாறான பரிசீலனையில் 'அரசியல் சிதைவு'

என்ற கோட்பாடு போதிய விளக்கத்தைத் தரவில்லை. இந்த விளக்கம் நேர்காட்சிவாதத் தன்மை உடையது; அத்தோடு விளக்க முறையிலும் அமைகிறது (It is positivistic and descriptive) இக் கோட்பாட்டை நேர்க்காட்சி வாதத் தன்மையுடையது என்று ஏன் கூறுகின்றோம்? அரசு பற்றிய விசாரணையை இக்கோட்பாடு தவிர்த்துவிட்டு, அனுபவத்தின் அடிப்படையில் பரிசீலிக்கக்கூடிய நிகழ்வுகள், செயல் முறைகளில் கவனம் செலுத்துவதால் இவ்வாறு கூற வேண்டியுள்ளது. இந்த அனுபவாத விபரிப்பைக் கொண்டு இக்கோட்பாடு அரசியல் மாற்றம் பற்றிய நிறுவனம் அல்லது பரிசோதனை வழி நிருபணத்தையும் செய்கிறது. இதை விளக்க முறையானது. (Descriptive) என்று ஏன் கூற வேண்டும்?

- அ) அரசியல் சிதைவு ஏற்படும் சூழ்நிலையையும்
- ஆ) அரசியல் சிதைவின் விளைவுகளையும்
- இ) அரசியல் சிதைவு என்பதன் மூலம் வெளிப்படும் அரசின் இயல்புகள் என்ன

என்ற மூன்று விடயங்களையும் பற்றிய ஒரு விபரிப்பை மட்டுமே இக்கோட்டுபாடு வழங்குகிறது. அதற்கு அப்பால் விசாரணையை இக்கோட்பாடு எடுத்துச் செல்வதில்லை. நேர்க்காட்சிவாத முறையிலான விபரிப்புக்களைத் தருவது அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் பணி அல்ல என்று நாம் கூறவில்லை. ஒரு செயல் முறையின் வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும் தேவையையும் இந்த வகை விபரிப்புக்கள் மூலம் முழு நிறைவான முறையில் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றே கூறுகிறோம். ‘அரசியல் சிதைவு’ என்னும் கருத்தை வேறுசில வினாக்களைத் தொடுப்பதன் மூலம் புரிந்துகொள்ள முடியும். ‘அரசியற் சிதைவு’ இலங்கையின் அரசின் இயல்பைப் பற்றி என்ன கூறுகிறது; அது இலங்கை அரசின் மாற்ற முற்றுச் செல்லம் போக்கு களை விளக்குகிறதா? சிதைவு நிகழ்கிறது என்றால் இச்சிதைவின் பின்னர் இலங்கையின் அரசியல் எப்படி இருக்கும்?

இந்த அத்தியாயத்தில் நாம் தொடர்ந்து வரும் விசாரணைகள் எமக்கு ஒரு உண்மையை எடுத்துக் கூறுகின்றன. இலங்கையின் அரசு முழுமையான சர்வாதிகாரத்தை நோக்கிச் செல்லவில்லை. அதற்குப்

பதிலாக அது அரசியல் யாப்புக்கு உட்பட்ட சர்வாதிகாரமாக இருந்தது. அரசியல் யாப்பு வகுத்திருக்கும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டு இயங்கும் சர்வாதிகாரம் என்ற வகையினதாக அது உள்ளது. மூவர் மற்றும் டி வொட்டா ‘அரசியல் சிறைவு’ என்ற செயல்முறை பற்றி விபரித்திருப்பது இந்தப் பயணத்தை விளங்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரம் (Constitutional Authoritarianism) என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்று பார்ப்போம். இவ்வகைச் சர்வாதிகார அரசில் தாரங்களை மறுப்பு நிறுவனங்களையும் நடைமுறைகளையும் அரசாங்கம் ஜனநாயக அரசியல் யாப்பு வரை சட்டகத்திற்குள் புகுத்துகிறது. இவ்வாறு புகுத்தப்பட்ட நிறுவனங்களும் நடைமுறைகளும் அரசின் ஜனநாயக அடித்தளத்தை மாற்றி அதனை சர்வாதிகாரத்துடன் செயற்பட வைக்கின்றன. இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் ஜனநாயகம், சர்வாதிகாரம் என்ற இரண்டும் அரசின் அதிகாரம் செயற்படுவதற்கு துணைசெய்து கொண்டு ஒருங்கே இருப்பதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும். வெளிப்படையான தோற்றத்தில் எதிர் கருத்துக் களாக இருக்கும் ஜனநாயகமும், சர்வாதிகாரமும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம். 1977 முதல் 1993 வரை பதவியில் இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் இலங்கை அரசின் ஜனநாயக முறைகளை முற்றாக கைவிட்டு சர்வாதிகார ஆட்சியைக் கொண்டு வரவில்லை. இலங்கையின் அரசியல் நிறுவனங்களில் மாற்றங்களைப் புகுத்தி அவற்றை மத்தியில் அதிகாரத்தை குவிப்பதற்கு ஏற்றனவாக அரசாங்கம் மாற்றியது. அரசு வன்முறையையும், அரசு பயங்கரவாதத்தையும் உபயோகித்து சமூகத்தைத் தனக்கு பணிந்து கீழ்ப்படிய வைத்தது. நீதித்துறையினதும் பொது நிறுவனங்களினதும் சுயாதீஸ்தை இல்லாமல் செய்தது. பாராளுமன்ற எதிர்க் கட்சியின் முதுகெலும்பை உடைத்து, அதனைச் செயலிழக்கச் செய்தது. அரசை சிங்கள இனக்குமுமத்திற்கு உரியதாக்கி அதன் அடையாளத்தை மாற்றியது.

இவையாவற்றினதும் ஒட்டுமொத்த விளைவாக அரசுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு மறைந்தது. ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தின் இந்த தாரங்களை மறுப்பு நடவடிக்கைகள் யாவும் ஜனநாயக அரசு என்ற செயல் முறைக்குள்ளாகவே செயற்படுத்தப்பட்டன. அது ஜனநாயக முறையொன்றை சர்வாதிகாரத்துடன்

இணைப்பதில் வெற்றியடைந்தது. பல இருமை எதிர்நிலைகள் அரசியல்களத்தில் ஒன்றிணைந்து இருந்தைமை விசித்திரமான முரண் நகையாக அமைந்தது.

- ஜனநாயகத் தேர்தல் முறையின் ஊடாக அமைக்கப்பட்ட பாராளுமன்றம் ஒருபுறத்தே இயங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஆயுதம் தாங்கிய போர்ட்டமும் கிளர்ச்சியும் இன்னொரு புறத்தே நடைபெற்றன. பயங்கரவாதச் செயல்களும் வன்முறையும் தொடர்ந்தன.
- சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of law) என்னும் கொள்கையை நடை முறையில் வைத்திருந்து கொண்டு அவசரகால நிலையின் கீழ் ஆட்சி தொடர்ந்தது. பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் அரசாங்கத்திற்குத் துணையாக இருந்தது,
- தாராண்மைப் பொருளாதாரக் கொள்கையைச் செயல் படுத்திய அரசு அமைப்பியல் சீராக்கக் கூட்டங்களையும் (Structral Adjustment Programmes) நிறைவேற்றியது. பொருளாதாரத்துறையில் தாராண்மை ஒருபக்கம் செயற்பட அரசியல்துறையில் தாராண்மை மறுப்பு விபரல் விரோத செயல்முறைகள் தொடர்ந்தன.

இவை எடுத்துக்கூறுவது என்ன? இருமை எதிர்நிலைகள் (Binary Opposites) ஒருங்கே சேர்ந்திருப்பதையே இவை காட்டுகின்றன.

1994 – 2003 இல் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிதல்

1994 - 2003 ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கூறிய போக்கை தடுக்கும் முயற்சிகள் இரு தடவைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மீண்டும் தாராண்மை விபரல் அரசியலைக் கொண்டு வரும் முயற்சிகளின் தோல்வி (Failed re-liberalisation 1994 - 2003) என்னும் இவ்விடயத்தை அடுத்து நோக்குவோம்.

இலங்கையின் பின்காலனித்துவ அரசின் உருவாக்கச்செயல் முறையில் இரு அம்சங்கள் இருந்தன. அவை

அ) இனக்குமுமப் பெரும்பான்மைவாதம்

ஆ) தாராண்மை மறுப்பும் லிபரல் விரோத அரசியலும்.

இவ்விரு அம்சங்களும் 1977 - 1993 கால ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் உச்சத்திற்குச் சென்றன என்பதை இதற்கு முந்திய பகுதி யில் விளக்கிக் கூறினோம். இந்தப் போக்கில் இரு தடவைகள் இடையீடு ஏற்பட்டது. 1994 இன் ஆட்சி மாற்றம், டிசம்பர் 2001 இன் ஆட்சி மாற்றம் என்பனவே இவ்விடையீடுகள். இந்த இரு சந்தர்ப்பங்களும் பின்வரும் இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தன.

- 1) அரசியல் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த சர்வாதிகார அரசாங்கத்திற்கு உள்ளேயே தோன்றிய நெருக்கடி.
- 2) இனக்குழும யுத்தத்தை சமாதான வழியில் தீர்வு காண்பதற்கும், லிபரல் ஜனநாயக ஆளுகை முறைக்கு திரும்புவதற்கும் பொது மக்களின் ஆகராவு கிடைத்தலை.

1994 இன் பொதுசன முன்னணியின் ஆட்சி மாற்றத்திற்கு சிறி வங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமைதாங்கியது. இக்கட்சி இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் ஒரு கூட்டணியில் இணைந்திருந்தது. இவ்விடதுசாரிக் கட்சிகள் சமுதாய ஜனநாயக மாற்றம், சீர்திருத்த நிகழ்ச்சி நிரல் என்பனவற்றில் கூடிய அக்கறை கொண்டவையாக இருந்தன. 2001 இன் ஆட்சி மாற்றம் வலதுசாரி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைமையில் அமைந்தது. இக்கட்சி பொருளாதாரத் தாராண்மைவாதத்தை மேலும் முன்னடைத்துச் செல்வதில் நாட்டமுடையதாக இருந்தது. அத்தோடு பரந்த அளவிலான லிபரல் ஜனநாயக அரசியலையும் மீண்டும் கொண்டுவருவதில் விருப்பம் கொண்டதாய் இருந்தது. 1993 இன் பொதுசன முன்னணி அரசாங்கமும் 2001 இன் ஐக்கிய தேசிய முன்னணியும் (UNF) அரசியல் கொள்கையில் சீர்திருத்தவாதப் போக்கைக் கொண்டவை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் 1977 - 1993 நீண்டகால ஆட்சியின் சர்வாதிகாரத்தில் இருந்து மீள்வது இவற்றின் நோக்கமாக இருந்தது.

1994 இன் பொதுசன முன்னணி அரசுக்குத் தலைமை தாங்கிய ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க அரசைத் தாராண்மைப்படுத்துவதாக வாக்குறுதி ஒன்றை வழங்கியிருந்தார். அரசியல் யாப்பை மீண்டும் வெஸ்ற்மினிஸ்டர் முறைக்கு மாற்றி, பாராளுமன்றத்தை

மீண்டும் அரசு அதிகாரத்தின் மைய நிறுவனமாக்குவதாகவும் கூறி யிருந்தார். பேச்சுவார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வை காணப்போவதாக அறிவித்ததோடு பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் விடுதலைப் புலி கருடன் அரசியல் பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தது. பின்னர் 1995 ஜனவரி மாதம் மோதல் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தமும் செய்துகொள்ளப் பட்டது. யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டதால் மக்கள் நிம்மதியாக மூச்சவிடக் கூடிய அரசியல் சூழ்நிலை உருவானது. இருந்தபோதும் பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் அவசரகால நிலையை நீக்கவில்லை. 1970க் களிலும் 1980க்களிலும் ஜனநாயகத்திற்கும் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கும் புறம்பான நடவடிக்கைகளைத் தொடரவும், அவற்றிற்கு சட்டத்தின் கவசத்தை வழங்கவும் காரணமாக இருந்த அவசரகாலநிலையை அரசாங்கம் தளர்த்த முன்வரவில்லை. இதனால் ஏறக்குறைய ஒரு வருட காலத்திற்கு இலங்கை அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் ஓரளவுக்குத் தளர்த்தப்பட்டிருந்தன. ஏப்பிரல் 1995 இல் விடுதலைப் புலிகருடனான அரசியல் பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்து யுத்தம் மீண்டும் தொடங்கும் வரை இந்நிலை காணப்பட்டது. ஜனநாயகம் மீண்டும் தலைதூக்கிய ஒரு சிறிய இடைக்காலம், போர் நிறுத்தம் குறுகிய காலம் நடைமுறையில் இருந்ததால் சாத்திமாயிற்று என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். போர் மீண்டும் தொடங்கிய பின்னர் பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் பழையபடி அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரத்திற்குத் திரும்பியது. இருப்பினும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சியில் இருந்த கடுமை குறைந்ததாக இச் சர்வாதி காரம் இருந்தது. இப்பொழுது முவர் கூறிய கருத்தைத் திரும்பவும் பார்ப்போம். பொருளாதார தாராண்மைவாதத்திற்கும் அரசியல் சர்வாதிகாரத்திற்கும் நேரடியான தொடர்பு இருப்பதாகக் கூறுவது கடினம் என்பது முவர் கருத்து. இதனை நாம் ஏற்றுக் கொண்டாலும் இன்னொரு விடயத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரத்தின் மென்மையான வடிவத்திற்கு இரண்டு ஆண்டு கால இடைவெளிக்குள் திரும்பி விட்டது. இவ்வாறு திரும்பிய காலத்திலேயே அது பொருளாதாரத்தில் அரசின் பங்கை அதிகரிக்கும் செயல்திட்டத்தை சமுதாய ஜனநாயக பொருளாதாரக் கொள்கை மூலம் நிறைவேற்றிவதையும் கைவிட்டது. பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் சமுதாயஜனநாயகக் கொள்கையைக்

கைவிட்டதை மனிதாய முகம் கொண்ட முதலாளித்தவம் (Capitalism with a Human Face) என்று சொல் அலங்காரத் தொடரால் குறிப் பிட்டது. பொதுசன முன்னணி அரசாங்கம் கலப்பற்ற சுதந்திரச் சந்தைப் பொருளாதாரக் கொள்கையை செயல்படுத்தியபோது சர்வாதிகாரத்தையும் அதன் கடுமையற்ற வடிவத்தில் ஏன் கொண்டு வந்தது என்ற கேள்விக்கு பதில் கூறவேண்டியுள்ளது. இது எதைக் கூறுகிறது? இங்கே இரண்டு விடயங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவதாக ஒரு கருதுகோள் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் அக் கருதுகோளிற்கான விளக்கம் கூறப்படுகிறது. பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதம் என்ற கொள்கை அரசியல் சர்வாதிகாரம் நடைமுறையில் உள்ளபோது நன்றாகச் செயற்படுகின்றது என்பது கருதுகோள். அது பற்றிய விளக்கம் கூறுவது யாதெனில் பொருளாதாரத் தாராண்மை வாதமும் அரசியல் சர்வாதிகாரமும் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்பட்டவை அல்ல என்பதாகும். 1970 க்களில் அரச முதலாளித்துவமும், அரசியல் சர்வாதிகாரமும் எவ்வாறு ஒத்துப் போயினவோ அவ்வாறே இவையிரண்டும் ஒத்து இயங்குகின்றன என்ற விளக்கம் கிடைக்கிறது.

2001 ஆம் ஆண்டில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி தமிழ், முஸ்லிம் கட்சிகளையும் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் இருந்து பிரிந்து சென்ற ஒரு குழுவையும் சேர்த்து, ஜக்கிய தேசிய முன்னணி என்ற கூட்டணி ஒன்றை அவ்வாண்டு டிசம்பரில் பாரானுமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்பாக அமைத்துக் கொண்டது. ஜக்கிய தேசிய முன்னணி போர் இல்லாத அமைதிக் குழுவில் பொருளாதாரத் தாராண்மைவாதக் கொள்கையை முன்னெடுத்துச் செல்லப் போவதாகவும் குறிப்பிட்டது. விடுதலைப் புலிகளுடன் செய்து கொள்ளப்படும் ஒப்பந்தம் மூலம் இந்த இலக்கு அடையப்படும் என்றும் குறிப்பிட்டது. டிசம்பர் 2001 தேர்தலில் ஜக்கிய தேசிய முன்னணி வெற்றி பெற்றது. அரசியல் விநோதமானதும், வித்தியாசமுமான சூழ்நிலை ஒன்று ஏற்பட்டது. ஜனாதிபதியும், பிரதமரும் வெவ்வேறு அரசியல் முகாம்களைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். தலைமை தாங்கும் அரசியல் எதிரிகளான ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்கவும், பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் ஒற்றுமையாக செயற்படும் ஒழுங்குக்கு இணங்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. ஆனால் அவர்களால் ஒருங்கு செயற்படும் (Co - Habitation) இணக்கத்திற்கு வரமுடியவில்லை. ஜனாதிபதி

- பாராளுமன்றம் என்ற ஒன்றோடொன்று போட்டியிடும் இரண்டு அதிகார மையங்கள் உருவாகின. இந்த நிலையை பிளவுற்ற அரசாங்கம் (Fractured Government) என்று கூறலாம் (பெர்ணான்டோ 2008). இது அரசின் மீது பயனுள்ள தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. எந்தவொரு அதிகார மையமும் தன்னிச்சையாக அரசு யந்திரத்தை சர்வாதிகார முறையில் உபயோகிக்க முடியாத நிலை உருவானது. நிர்வாகத்துறை சட்டசபை மீது கட்டுப்பாடு விதிக்கும் முறையில் செயற்பட்டது. அதேபோல் சட்டசபை நிர்வாகத்துறையைக் கட்டுப்படுத்தியது. 2002, 2003 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளும் இவ்விதமான இரட்டை அதிகாரம் செயற்பட்டது. அரசின் சர்வாதிகாரத் தலையீடுகள், ஆற்றல்கள், சர்வாதிகார உந்தல்கள் என்பன கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த காலம் என்ற வகையில் 2002 - 2003 ஆண்டுகள் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் மிகச்சிறந்த காலமாகும். அப்போது விடுதலைப் புலிகளுடன் யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதும் அரசு சர்வாதிகாரத்தில் இருந்து விலகிக் கொள்வதற்கான மேலதிக காரணியாகவும் விளங்கியது. சர்வாதிகாரப் போக்கில் இருந்து பின் வாங்குதல் அல்லது விலகல் ஒரு தற்காலிக விடயமாகவே இருந்தது. 2003 டிசம்பரில் ஜனாதிபதி குமாரணனுங்க தேசிய ஜக்கிய முன்னணி (UNF) அரசாங்கத்தைக் கலைத்தார். 2004 ஏப்பிரலில் நடந்த தேர்தலில் ஜனாதிபதி குமாரணனுங்க தலைமையிலான கூட்டணி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. அக்கூட்டணியில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, மக்கள் விடுதலை முன்னணி, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஜாதிக ஹெல் உறுமய கட்சி (சிங்கள மரபுரிமைக் கட்சி JHU) சேர்ந்திருந்தன. அவை சர்வாதிகார அரசை மீண்டும் நிலைநிறுத்தும் கருத்திய ஸால் ஒன்றுபட்டன. 2004 ஏப்பிரல் மாதம் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு இடைவேளை முடிவுக்கு வந்தது. சர்வாதிகார அரசு மீண்டும் உறுதியாக நிலைபெற்றது. சர்வாதிகாரம் இலங்கை அரசியலில் ஓர் முக்கிய அம்சமாகவும் இயல்பாகவும் உள்ளது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகமும், அரசியல் யாப்புச் சர்வாதிகாரமும் ஒருங்குறையும் இயல்புடையதாக இலங்கை அரசு உருவாக்கம் பெற்றது.

முடிவுரை

இலங்கையில் அரசுக்கு எதிரான ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் நடைபெற்ற வேளையில் இலங்கை அரசு ஜனநாயக முறையை முற்றாகத் தூக்கி வீசவிட்டு சர்வாதிகார அரசாக அல்லவா மாறி யிருக்க வேண்டும்? இதுவல்லவா சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கக் கூடியது. ஆனால் இலங்கையில் ஜனநாயகம் உயிரோடு இன்றும் இருக்கிறது. இது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று என்ற புதிரை விடுவிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இக்கட்டுரையில் இருந்து நாம் இரு முடிவுகளைப் பெறமுடியும். பிரதான முடிவு இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசு தனது ஜனநாயக வடிவத்தை நெகிழ்ச்சியிடைய தாக்கி அதனுள்ளே சர்வாதிகார நடைமுறைகளையும் இணைத்துக் கொண்டது. பின்காலனித்துவ அரசு சில திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையுமே செய்து ஜனநாயகத்தை தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டது. அதனை முற்றாகத் தூக்கி வீசவில்லை. ஜனநாயகத்தின் நெகிழ்வுத் தன்மை காரணமாக சர்வாதிகாரத்தை அது தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டது. மறுபுறத்தில் சர்வாதிகாரமும் ஜனநாயக நடைமுறைகளை உள்வாங்கிக்கொள்ள இணங்கிக் கூரசம் செய்துகொண்டது. இத்தோடு வேறு இரு சூறிப்புக்களையும் சொல்லலாம்.

- அ) ஜனநாயகமும் சர்வாதிகாரமும் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிரான விடயங்கள் அல்ல. அவை பரஸ்பரம் இணங்கிக் கொண்டு இரண்டினதும் சேர்க்கையான புதிய வடிவமாக தாராண்மை மறுப்பு ஜனநாயகம் அல்லது லிபரல் விரோத ஜனநாயகம் என்ற உருவத்தை பெறலாம். அதுவே இலங்கையில் நடைபெற்றது.
- ஆ) தாராண்மை மறுப்பு ஜனநாயகம் தோன்றிய பின்னர் சர்வாதிகாரத்தில் இருந்து மீளவும் ஜனநாயகத்தை மீள உயிர்ப்பிக்கக் கூடிய அமைப்பியல் மாற்றங்களைச் செய்வதை அது அனுமதிக்கமாட்டாது. இதை இலங்கை அனுபவம் உறுதிப்படுத்துகிறது. இரண்டாவது முடிவு அரசு - அரசாங்கம் என்ற இரண்டிற்கு மிடையிலான இயங்கியல் பற்றியது. அரசின் உருவாக்கம் என்ற செயல் முறையில் பங்குகொள்ளும் விடயங்கள் குறித்த சில கேள்வி கருக்கான விடையை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அரசாங்க

கங்கள், அரசின் இயல்பை மாற்றிவிட முடியுமா? வெவ்வேறு அரசாங்கங்களின் நிகழ்ச்சி நிரல்களுக்கு அமைய அரசு எப்படி மாறுகிறது? வெவ்வேறு அரசாங்கங்களின் வர்க்கச் சார்பும் பின்னணியும், கருத்தியல் சார்புகள், அரசியல் உறுதிமொழிகள், கடப்பாடுகள் என்பன இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசை எப்படி உருமாற்றின? அதன் மீது எவ்வாறு தாக்கம் புரிந்தன? இக் கேள்விகள் விளக்கமுறை அரசியல் பகுப்பாய்வு ஒன்றை நடத்தும்போது கேட்க வேண்டிய சவாரஸ்யமான கேள்விகளாகும். இக் கட்டுரையில் நாம் நிகழ்த்திய பகுப்பாய்வின்படி வெளிப்படும் உண்மை யாதெனில் இலங்கையின் பின் காலனித்துவ அரசை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் அரசு - அரசாங்கம் என்ற இரண்டையும் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும் அவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும், அரசு என்பது ஒரு வகைமை (Category). இது போன்றே அரசாங்கம் என்பதும் பகுப்பாய்வுக்கு உதவும் வகைமை. நடைமுறை அரசியல் செயல் முறைகளில் அரசு வேறு, அரசாங்கம் வேறு என்பது வெளிப்பட்டுத் தெரிவதில்லை. நடைமுறையில் வெளிப்பட்டுத் தெரியாத இவற்றை பகுப்பாய்வுத் தேவைக்காக நாம் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கம் எவ்வாறு அரசை ஊடுருவி நிற்கிறது என்பதையும் அரசு அரசாங்கத்தின் மீது தங்கியிருப்பதாக மாறுகின்றது என்பதையும் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். இதன் மூலமே அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளும், முன்னுரிமைகளும் அரசு அதிகாரத்தின் செயற்பாட்டை வரையறை செய்வதையும், மறு வரையறை செய்வதையும் அதன் மூலம் அரசை மறு உற்பத்தி செய்வதையும் கண்டு கொள்ளலாம். அரசின் மறு உற்பத்தியில் அரசாங்கங்களின் வகிபாகம் யாது என்ற விடயம் தனியாக அராய்ப்படவேண்டியது.

(இக்கட்டுரை பேராசிரியர் என். சண்முகரத்தினம் அறிவுத்துறைப் பணிகளைப் பாராட்டும் வகையில் வெளியிடப்பட்ட எழுபதாண்டு நிறைவு வெளியீடான *The Political Economy of Environment and Development in a Globalised World* என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.)

தமிழ் மொழிபெயர்பு: க. சண்முகவிங்கம்

குறிப்புகள்

1. 1962 ஆம் ஆண்டின் சதிப்புரட்சி பற்றிய விபரங்கள் அதனோடு இணைந்த நிகழ்வுகள் பற்றி டி.எல்.ஹோரோவிற்ஸ் (Horowitz) எழுதிய Coup theories and officers motives: Sri Lanka in comparative Perspective (1980) என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.
2. 'Intermediate regime' என்ற கருத்தைக் கூறியவர் மைக்கேல் கலெக்கி Michael Kalechi) ஆவர். 1950 க்களிலும் 1960 க்களிலும் எகிப்து, ஈராக், அலஜீரியா, இந்தியா, இந்தோனேசியா ஆகிய மூன்றாம் உலக நாடுகளில் தோன்றிய விசேட வகை அரசாங் கங்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு அவர் 'இடைத்தர அரசாங்கம்' என்ற கருத்தை முன்வைத்தார். இவ்வரசாங்கங்களில் கலெக்கி அவதாரித்த விசேட இயல்பு யாதெனில் இவை முழுமையாக முதலாளித்துவ வர்க்க அரசுகளாக இருக்கவில்லை என்பதாகும். இவ்வரசாங்கங்கள் வர்க்கங்கள் சிலவற்றின் கூட்டால் அமைக்கப்பட்டவை. குறிப்பாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் இரண்டாம் அடுக்கில் உள்ள குழுக்களால் உருவாக்கப்பட்டவை. இம் முதலாளிவர்க்கக் குழுக்களுடன் பணக்கார விவசாயிகள், நடுத்தர விவசாயிகள், கைத்தொழில் முற்சியாளர்களில் இடைநிலையில் உள்ளவர்கள். தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் உயர் மட்டங்களில் உள்ளோர் இணைந்திருப்பர் என்றும் கலெக்கி கூறினார். முதலாளி வர்க்கம் என்றோ அல்லது தொழிலாளி வர்க்கம் என்றோ அடையாளப்படுத்த முடியாத இந்த இடைநிலை வர்க்கங்களை இடைத்தரவர்க்கங்கள் (இன்றர் மீடியற் கிளாசஸ்) என்று கலெக்கி அடையாளப்படுத்தினார். கருத்தியல் நிலையில் இவ்விடைத்தர வர்க்கங்கள் காலனிய எதிர்ப்பு உணர்வையும், தேசிய வாதத்தையும் வெளிப்படுத்தின. இடைத்தரவர்க்கங்களின் விசேட இயல்பு என்னவெனில் அவை அரசை முதலாளித்துவ வளர்ச் சிக்கான கருவியாக உபயோகிக்க முனைவது ஆகும். இறக்கு மதிப் பதில்டீடு கைத்தொழிலாக்கம் போன்ற அரசு முதலாளித்துவ (State Capitalist) தந்திரோபாயங்களை இடைத்தர வர்க்கங்கள் கையாண்டன. இந்தியாவில் ஞேருவின் அரசாங்கம் பற்றிய அரசியல் பொருளாதார விளக்கத்தை கே. என். ராஜ் என்ற பொருளியலாளர் 'இடைத்தர அரசாங்கம்' என்ற கருத்தைக் கொண்டு விளக்கினார். ரெஹ்மன் சோபன் மற்றும் முசாபர் அஹமத் பங்களாதேசத்தின் அரசியல் பொருளாதாரத்தை கலெக்கியின் இந்தக் கருத்தைக் கொண்டு ஆராய்ந்தனர் (1979).
3. இலங்கையின் இரு பிரதான கட்சிகளான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் பெரும்பான்மைச் சிங்கள வாக்காளர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக சிங்கள - பெளத்த தேசிய வாதத்தை தேர்தல் மேடைகளில் முழுங்கினர். இலங்கையின் இனக்குழுமங்களின் உறவுகளில் இது ஏற்படுத்தப்போகும் தீர்மான விளைவுகளையும் இலங்கையை பன்மைத்துவ தேசியங்களின் நாடாக கட்டியெழுப்புவதற்கு அது தடையாகும் என்பதையும் இக்கட்சிகள் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இந்த வகையான அரசியலை 'The

Politics of Ethnic outbidding' என்று கூறுவர். Outbidding என்பதன் பொருள் ஒருவர் கூறியதைவிடக் கூடிய விவையைக் கொடுப்பதாக கூறுவதாகும். இனக்குழும அரசியல் ஏலம் என்ற உருவகம் இத் தொடரில் உள்ளடங்கி உள்ளது.

4. இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இரு கட்சிமுறை ஆரம்பத்திலேயே தோண்றிவிட்டது. இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சிக்குப் போட்டியாக தேர்தலில் நின்றுபிடிக்கக்கூடிய மாற்றுக் கட்சி தோண்றுவதற்கு ஏற்க்குறைய நாற்பது ஆண்டுகள் சென்றன. இந்தியாவின் அரசியலில் ஒரு கட்சி ஆதிக்கத்தை ரஜனிகோத்தாரி (Rajani Kothari) 'காங்கிரஸ் முறைமை' (Congress System) என்று குறிப்பிட்டார் (கோத்தாரி 1964).

References

- Alavi, H. (1972) The State in Post-Colonial Societies: Pakistan and Bangladesh. *New Left Review*, No. 74, July-August, 1972, 145-173.
- Amarasinghe, Y. R. (1998) *Revolutionary Idealism and Parliamentary Politics: Struggle of Trotskyism in Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists' Association.
- De Silva, C. R. (1989) Reflections on the Institutional form of the Sri Lanka State in Amaratunga, C. (ed.) *Ideas for Constitutional Reform*. Colombo: Council for Liberal Democracy, 327- 343.
- De Votta, N. (2000) 'Control Democracy, Institutional Decay, and the Quest for Eelam: Explaining Ethnic Conflict in Sri Lanka,' *Pacific Affairs*, Vol. 73, No. 2 (Spring 2000), 55-76.
- De Votta, N. (2004) *Blowback, Linguistic Nationalism, Institutional Decay and Ethnic Conflict in Sri Lanka*. Stanford: Stanford University Press.
- Fernando, A. (2008) *My Belly is White: Reminiscences of a Peacetime Secretary of Defence*. Colombo: Vijitha Yapa Publishers.
- Gosh, P. (2003) *Ethnicity Versus Nationalism: The Devolution Discourse in Sri Lanka*. New Delhi: SAGE Publications.
- Gunasinghe, N. (1996) Land Reform, Class Structure and the State [in Sri Lanka] in Perera, S. (ed.), *Newton Gunasinghe: Selected Essays*. Colombo: Social Scientists' » Association, 50- 73.
- Herrinh, R. I. (1983) *Land to the Tiller, Political Economy of Agrarian Reform in South Asia*. New Haven: Yale University Press.
- Horowitz, D. L. (1980) Coup Theories and Officers' Motives: Sri Lanka in Comparative Perspective. Princeton, N): Princeton University Press.
- Jupp, I. (1978) *Sri Lanka: Third World Democracy*. Colombo: KVG de Silva and Sons.
- Kalecki, M. (1972) Social and Economic Aspects of Intermediate Regimes in *Selected Essays in the Economic Growth of the Socialist and Mixed Economy*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Kearney, R. (1967) *Communalism and Language in the Politics of Ceylon*. Durham: Duke University Press.
- Kothari, R. (1964) The Congress 'System' in India. *Asian Survey*, Vol. 4, No. 12, (December, 1964), 1161-1173.
- Krishna, S. (1999) *Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka and the Question of Nationhood*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Loganathan, K. (1996) *Sri Lanka, Lost Opportunities: Past Attempts at Resolving Ethnic Conflict*. Colombo: University of Colombo.
- Moore, M. (1985) *The State and Peasant Politics in Sri Lanka*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Moore, M. (1990) Economic Liberalization Vs. Political Pluralism in Sri Lanka. *Modern Asian Studies*, Vol. 24, NO. 2, (May 1990), 341-383.
- Moore, M. (1992) Retreat from Democracy in Sri Lanka. *Journal of Common wealth and Comparative Politics*, No. 30, 70-84.
- O'Donnell, G. (1973) *Modernization and Bureaucratic — Authoritarianism: Studies in South American Politics*. Berkley: University of California Press.
- O'Donnell, G. (1978) Reflections on the Pattern of Change in the Bureaucratic- Authoritarian State. *Latin American Research Review*, Vol. 13, No. 1.
- Hirschman, A. O. (1979) The Turn to Authoritarianism in Latin America and the Search for Economic Determinants in Collier, D. (ed.) *New Authoritarianism in Latin America*. Princeton: Princeton University Press.
- Ponnambalam, S. (1981) *Dependent Capitalism in Crisis: the Sri Lankan Economy 1948-1980*. London: Zed Press.
- Raj, K. N. (1973) The Politics and Economics of Intermediate Regimes. *Economic and Political Weekly*, Vol. 8, No. 27.
- Roberts, M. (1978) Ethnic Conflict in Sri Lanka and Sinhalese Perspectives: Barriers to Accommodation. *Modern Asian Studies*, 12:3, 353-376.
- Russel, I. (1971) *Communal Politics under the Donoughmore Constitution, 1931-1947*. Dehiwela: Tisara Publishers.
- Shanugaratnam, N. (1980) Emerging Agrarian Trends and Some Reflections on the Agrarian Reforms in Sri Lanka. *Social Science Review*, N0. 2, January 1980, 56-111.
- Shanugaratnam, N. (1985) Colonial Agrarian Changes and Underdevelopment in Abeysekera, C. (ed.) *Capital and Peasant Production: Studies in the Continuity and Discontinuity of Agrarian Structures in Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists' Association, 1-20.
- Shanugaratnam, N. (1993) The National Question and Obstacles to Peace in Sri Lanka: Some Reflections. *Pravada*, Vol. 2, No, 5, 4-11.
- Shastri, A. (1983) The Political Economy of Intermediate Regimes: The Case of SriLanka, 1956- 1970. *South Asia Bulletin*, Vol. 3, No. 2, (Fall 1983), 1-15.

- Sobhan, R. and Ahmad, M. (1979) *Public Enterprise in an Intermediate Regime: A Study in the Political Economy of Bangladesh*. Dacca: Bangladesh Institute of Development Studies.
- Uyangoda, J. (1999) A State of Desire? Some reflections on the Unreformability of Sri Lanka's Post-colonial State in Hettige, S. and Meyer, M. (eds.) *Sri Lanka at Crossroads*. New Delhi: Macmillan, 92-118.
- Uyangoda, J. (2011) Travails of State Reform in the Context of Protracted Civil War in Sri Lanka in Stokke, K. and Uyangoda, I. (eds.) *Liberal Peace in Question: Politics of State and Market Reform in Sri Lanka*. New York and London: Anthem Press, 35-62.
- Wickramasingha, N. (1995) *Ethnic Politics in Colonial Sri Lanka: 1927-1947*. New Delhi: Vikas Publishing House.
- Wilson, A. I. (1974) *Politics in Sri Lanka*. London: Macmillan.
- Wilson, A. I. (1988) *The Break-up of Sri Lanka: The Sinhala-Tamil Conflict*. London: C. Hurst & Co.
- Wriggins, I-I. (1960) *Ceylon: Dilemmas of a New Nation*. Princeton: Princeton University Press.

அந்தோனியோ கிராமஸ்கி*

ஓரு சுருக்க அறிமுகம்

- நியூட்டன் குணசிங்க -

1. அறிமுகம்

தொழிலாளிகள் விவசாயிகள் நிறுவனம் 'சமகால அரசியல் சமூக சிந்தனை' என்னும் விடயம் பற்றிய தொடர் விரிவுரைகளை ஒழுங்கு செய்துள்ளது. இத்தொடரில் முதலாவது விரிவுரை இத்தாலி நாட்ட வரும், கம்யூனிஸ்ட் சிந்தனையாளருமான் அந்தோனியா கிராமஸ்கி பற்றியதாக இருத்தல் வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தோம். எனது இன்றைய உரையில் அவரது சிந்தனைகள் பற்றி விளக்கவுள்ளேன்.

கிராமஸ்கி இற்றைக்கு 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 1937இல் இறந்தார். சில சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலும் பார்க்க அவர்கள் இறந்த பின்னர் கூடியளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் தன்மையினவாகும்.

கிராமஸ்கியின் கருத்துக்கள் தொடர்பாக புது விழிப்பொன்று சமகால ஐரோப்பிய அரசியல் சிந்தனைப் போக்கில் ஏற்பட்டுள்ள தெளவாம். இது கோட்பாடு, நடைமுறை என்ற இரு அம்சங்களிலும் வெளிப்படுகிறது.

அரசியல் மற்றும் ஆட்சி அதிகாரம் தொடர்பிலும் கட்சி அமைப்பு, வர்க்க போராட்டம் ஆகியவை தொடர்பிலும் கலாச்சாரம் கருத்தியல் அத்துடன் கட்சி உறுப்பினர்கள், புத்திஜீவிகள் ஆகியோரின் பணிப் பொறுப்புக்கள் தொடர்பிலும் கிராமஸ்கியின் சிந்தனைகள் சமகால ஐரோப்பிய மாக்சிச விவாதங்கள் ஊடாக முக்கியம் பெற்றன.

★ 1985 ஆம் ஆண்டல் நியூட்டன் குணசிங்க ஆற்றிய விரிவுரை, கட்டுரையாக சிங்கள மொழியில் பிரசரிக்கப்பட்டது. அதன் தமிழாக்கம் இது.

50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கிராமஸ்கி இறந்தாராயினும் தற் போது அவரது சிந்தனைகள் முன்னர் எப்போதுமில்லாதவாறு முக்கி யத்துவம் பெற்றவையாக இருக்கின்றன.

கிராமஸ்கி பிறந்தது தென் இத்தாலியத் தீவுகளில் ஒன்றான சாதுனியாவிலாகும். அவரது குடும்பம் கீழ் மத்திய வகுப்பைச் சேர்ந்தது. தகப்பனார் ஆவணக் காப்பகமொன்றில் எழுதுவினைஞராகப் பணி புரிந்தார். கிராமஸ்கியின் மிகச் சிறுவயதிலேயே (1897) தகப் பானர் வேலையிழந்தார். இதனால் கிராமஸ்கியின் குடும்பம் மிகப் பொருளாதார கஷ்டங்களுக்குள்ளானது. தனது குடும்பத்தினது வாழ் வாதாரத்திற்கென சொற்ப ஊதியத்திற்கு கிராமஸ்கி தொழில் ஆற்ற வேண்டியிருந்தது. வயது வந்ததன் பின்னர் ஒரு முறை தனது மனைவி யின் சகோதரிக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்திலே “எனது சிறு வயது நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்கும்போது ஆவணக் காப்பகம் என எண்ணத்தில் எழுகிறது. அங்கு நான் குழந்தைத் தொழிலாளியாகப் பணியாற்றினேன். பத்து வயதுக் குழந்தையாக இருந்த நான் சுமக்க முடியாத ஆவணக்கட்டுக்களை அங்கும் இங்குமாகச் சுமந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. மதிய நேரம் நெருங்கும் போதே எனது உடல் வலியெடுக்கத் தொடங்கிவிடும். நான் தனியாக ஒதுங்கி அழுவதும் உண்டு” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஏழைக் குடும்பத்துச் சிறுவனான கிராமஸ்கி பட்ட அல்லவ்களை இது காட்டுகிறது. கிராமஸ்கி அவ்வப்ப போது உயர் கல்வி நிலையங்களிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்வி கற்றாராயினும் அவர் தனது உண்மையான கல்வியை அங்கு தான் பெற்றாரெனக் கூற முடியாது. மார்க்சிம் கார்க்கி தனது சுய சரிதையை மூன்று தொகுதிகளாக எழுதியிருந்தார். அவற்றை அவர் முறையே ‘எனது குழந்தைப் பருவம்’, ‘எனது பயிலுநர் நிலை’, ‘எனது பல்கலைக்கழகம்’ எனத் தலைப்பிட்டிருந்தார்.

தனது ‘பல்கலைக்கழகம்’ எனக் கார்க்கி குறிப்பிட்டது வாழ்க்கையை வாழ்ந்ததினாலும் சக மனிதர்களுடன் பழகியதனாலும், வர்க்கப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதினாலும் தாம் பெற்றுக்கொண்டிருந்த அனுபவம், அறிவு ஆகியவற்றையே. இது வகையில் கிராமஸ்கிக் கும் பொருந்துவதாகும். அப்போது இத்தாலியத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மிகப் பிரதான கட்சியாக இருந்த இத்தாலிய சோசலிசுக் கட்சியில் செயற்துடிப்பு மிக்க இளம் உறுப்பினராக இருந்த

கிராம்ஸ்கிக்கு காலத்தைய சுக போராளிகள் அனைவரையும் போல் 1917ஆம் ஆண்டின் ருஷ்ய ஒக்டோபர் புரட்சியின் வெற்றி பெரும் நிறைவைத் தந்திருந்தது. வெளின் மனித வரலாற்றில் புதிய அத் தியாயம் ஒன்றைத் திறந்து விட்டிருப்பதாக கிராம்ஸ்கி கருதுனர். வெளின் தலைமை தாங்கியிருந்த மூன்றாவது அகிலத்துடன் இணைந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது இத்தாலிய சோசலிசுக் கட்சி யில் மிகப் பெரும்பாலானோரின் கருத்தாக இருந்தது.

அந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்த இத்தாலிய சோசலிஸ்ட் கட்சியானது மோர்த்திகா, கிராம்ஸ்கி மற்றும் டொக்லியாட்டி போன்ற போராளிகள் தலைமையின் கீழ் தழைத்து வளர்லாயிற்று. கிராம்ஸ்கி 1920ஆம் ஆண்டளவில் இத்தாலிய கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் தலைமைச் செயலாளர் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்டார். அக்காலப்பகுதியில் இத்தாலிய அரசியல் கடுமையான நெருக்கடியைச் சந்தித்திருந்தது. 1920-1921களில் இத்தாலிய தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் தமது புரட்சிப் போராட்டத்தை இத்தாலிய நகரங்களில் ஆரம்பித்திருந்தனர். இத் தொடர் போராட்டங்கள் ‘தொழிற்சாலைகள் குழுவினர் இயக்கம்’ என அழைக்கப்பட்டது. இப் போராட்டங்களின் மூலம் தொழிலாளர் குழுக்கள் தொழிற்சாலைகளின் நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றி இருந்தன. எனினும் ருஷ்யாவைப் போலல்லாது இத்தாலியத் தொழிலாளர் போராட்ட இயக்கமானது மிகப் பெரும்பான்மையினரான விவசாயிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெறத் தவறியிருந்தது. ஆகையினால் தொழிற்சாலைகளையும் வேலைத்தளங்களையும் கைப்பற்றும் இப் போராட்டம் அப்போதைய ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கவிழ்த்து அவ் விடத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் அளவிற்கு உச்சநிலை எட்டுவது சாத்தியமற்றுப் போயிற்று.

இத்தகைய அரசியல் நெருக்கடி முற்றியிருந்த சூழ்நிலையிலேயே இத்தாலிய பாஸிலவாதம் தழைக்க ஆரம்பித்தது. இத்தாலிய பழைய சோசலிக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவனான வெளிற்றோ முசோவினி பாசிச இயக்கத்தை தோற்றுவித்தார்.

2. அரசியல் வியாக்கியானம் / ஆய்வு பற்றிய கிராம்ஸ்கியின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள்

கிராம்ஸ்கி ஒருபுறத்தில் மார்க்சிசு சிந்தனை மரபிற்குரியவராக விளங்குகிறார். இன்னொரு புறத்தில் இத்தாலிய மண்ணில் விளைந்ததும் அதற்குரியதுமான அரசியல் சிந்தனைக்கும் உரித்தாளியாக இருக்கிறார்.

இத்தாலிய அரசியல் சிந்தனையின் பிதாமகன் 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழந்த நிகாலோ மக்கியவெல்லி ஆவார். அரசியலை இறைஞானத்துறையிலிருந்து வேறாக்கி அதனை சுயாதீனமான ஒன்றாக வளர்ப்பதற்கு அடிக்கல் இட்டவர் மக்கியவெல்லியே ஆவார்.

ஆனாலும் ஒருவன் தனது ஆட்சியதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் அதனை வளர்த்துக் கொள்ளவும் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி, அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்து முதன் முதலில் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர் மக்கியவெல்லியே ஆவார். ஆயினும் மாக்கியவெல்லிய கருத்துக்கள் ஆய்வு நெறிமுறைகளைப் பற்றிக் கரிசனையுடையதாய் இருக்கவில்லை.

மார்க்சிசு சிந்தனை மரபினுள்ளே அரசியல்துறை தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள கோட்பாட்டு ரீதியான கருத்தாக்கங்களுள் கிராம்ஸ்கியினுடையவை முதன்மையான முக்கியம் வாய்ந்தவையாகும் என சமகாலப் பிரெஞ்சு மார்க்சிசு தத்துவ அறிஞரான அல் துசார் கூறுகிறார்.

இதன் மூலம் அவர் கருதுவது என்னவெனில் கிராம்ஸ்கி அரசியலை ஒருவகை சுயாதீனமான துறையாக எடுத்துச் சென்று, அத்துறைக்கு விசேடமாக அமைவதான கருத்தாக்கங்களை முன்வைத்தார் என்பதும், அக்கருத்தாக்கங்கள் அத்துறையுடன் தெளிவான இயைபுடைமையைக் கொண்டுள்ளன என்பது மேயாகும்.

முக்கிய மார்க்சிசு சிந்தனையொளர் பலரும் தமது பிரதான நூல் களில் பொருளாதாரம் பற்றிய வியாக்கியானத்தையே / ஆய்வையே வழங்கியுள்ளனர்.

'மூலதனம்' என்பது கார்ல் மார்க்சின் பிரதான நூலாக்கம். முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் இயங்கியற் சக்திகள் எவை என்பதனை வெளிக்காட்டுவது இந்நாலின் நோக்கமாக அமைகிறது.

வெனினுடைய பிரதான நூலாக்கமாக அமைந்தது 'ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவத்தை வளர்ச்சி' என்பதாகும். ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவம் சமூகத்தை முன்னேய நிலைக்கு மீட்க முடியாத அளவிற்கு வளர்ச்சி கண்டுவிட்டது என்பதனை விளக்கி அவ்வளர்ச்சியினால் ஏற்படும் பகை முரண்பாடுகளை நீக்க முடிவது சோசலிசப் புரட்சியினாடக மட்டுமே என்பதனை நிலைநாட்ட அந்நால் எழுதப்பட்டது.

ரோசா லக்சம்பர்க்சின் முக்கியநூல் 'மூலதனத் திரட்சியும் அதனால் உருவாகும் பகை முரண்பாடுகளும்' என்பது பற்றியதாகும்.

எனினும் கிராமஸ்கி பொருளாதாரம் பற்றிய விரிவான நூல்கள் எதனையும் எழுதவில்லை. அரசியல், கலாசாரம், கருத்தியல் என்பன அவருடைய விசேட துறைகளாக அமைந்தன. மார்க்சிச சிந்தனை மரபினுள் சமூக மேற்கட்டுமானம் பற்றிய மிகத் தெளிவானதும், சிறந்துமான கருத்தாக்கங்களை முன்வைத்த சிந்தனையாளர் கிராம ஸ்கியே ஆவார். இதன் காரணமாக அவரை சமூக மேற்கட்டு மானம் தொடர்பான பிரதான கோட்பாட்டாளராக இனங்காண்பது தவறல்ல.

மார்க்சிச சிந்தனை மரபுப்படி பொருளாதார அமைப்பு என்பது உற்பத்தி, சுக்திகள், உற்பத்தி உறவுகள், மேன்மிகையைக் கையாளுதல் ஆகிய காரணிகளைக் கொண்டிருக்கும் என்னாம் எடுத்துக் கொள்வோம்.

இந்தப் பொருளாதார அமைப்பின்மீது இருவேறு தளங்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையைக் கொண்டதான மேற்கட்டுமானம் நிருமானம் பெறுகிறது என கிராமஸ்கி கூறுகிறார். இவ்விரு தளங்களுள் ஒன்று அரசியல் மற்றும் ஆட்சி அதிகாரம் சம்பந்தமான உறவுகளினால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றையது கலாசாரம், மதம், கருத்தியல் ஆகியவற்றைக் கொண்டமைந்த தளமாகும்.

மார்க்சிச சிந்தனை வட்டத்திற்குள் கிராமஸ்கியின் நவீன கோட்பாடுகள் உள்ளுமைந்தன. இதன் பயனாகப் பலர் மேற்கட்டுமானம் என்பதைப் பற்றி விரிவாக அலசுத் தொடங்கினர்.

அடித்தளத்திற்கும் மேற்கட்டுமானத்திற்கும் இடையேயுள்ள உறவுகள்/ தொடர்புகள் பற்றி பெரும்பாலும் இயந்திர ரீதியிலான புரிதலே இருந்தது. இதனால் பல கோட்பாட்டு ரீதியான தவறுகள் விளைந்துள்ளன.

விடயங்கள் யாவும் இறுதியில் பொருளாதாரத்தினால் நிருண யிக்கப்படுகின்றன என்றதும், சமூக வாழ்வின் சகல அம்சங்களுமே

பொருளாதாரத்தின் நேரடியான ஆளுகைக்குட்படுகின்றன என்றது மான தவறான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

எனினும் கார்ல் மாக்சின் மூலதனம் எனும் நூலின் வாயிலாக முன்வைக்கப்படும் கருத்துரை பற்றிய ஒரு வெளியீட்டில் இது பற்றிய தெளிவானதும், தவறந்துமான பதிவு உள்ளது.

பொருளாதார அமைப்பு இறுதி நிலையில் மேற்கட்டுமானத்தை நிர்மாணிக்கிறது என்பது தற்போதைய முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைக்கு ழரணமாகப் பொருந்துவதாயினும் வரலாற்றின் சில கால கட்டங்களில் சில உற்பத்தி முறைகளுக்கு இக்கருத்து நிலையானது வேறுவகையிலேயே இயைபுடையதாயிற்று என கார்ள் மாக்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார். பழைய உரோம சாம்ராச்சியத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் அதிகாரத்தை தாங்கி நின்றது அரசியல் தளமாகும். மத்தியகால ஐரோப்பிய சமூகத்தை எடுப்போமாயின் அதில் பிரதான சமூகப் பணிகள் யாவற்றையும் நிறைவேற்றியது கத்தோலிக்க திருச்சபை யாகும். இவற்றிலிருந்து தெளிவாகுவது என்னவென்றால் பொருளாதாரத்திலிருந்து நீங்கியிருக்கும் வேறு தளங்களிலும் அதிகாரம் நிலைகொண்டிருக்க முடியும் என்பதே. எனினும் இங்குகூட எத்தத் தளம் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் என்பது தீர்மானிக்கப்படுவது பொருளாதார அமைப்பு முறையினாலேயாகும்.

பொருளாதார அமைப்பிற்கும் மேற்கட்டுமான அமைப்பிற்கு மிடையிலான இந்த சிக்கலான உறவுமுறைகள் பற்றி பலர் முக்கிய மாக இரண்டாவது அகிலத்தின் சீர்திருத்தவாதிகள் தெளிவான புரிதலைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

கிராமஸ்கியின் சிறைக்குறிப்புக்கள் என்ற நூலில் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பின் வாயிலாக எமக்குக் கிடைத்துள்ளது இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான பக்கங்களைக் கொண்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளின் தொகுதி மட்டுமேயாகும்.

எனினும் கிராமஸ்கியின் இந்தக் குறிப்புக்களின் மிக முக்கிய மான பகுதிகளை அத்தொகுப்பிற்குள் கொண்டுவர தொகுப்பாளர்களினால் முடிந்துள்ளது.

சிறைக் குறிப்புக்கள் என்னும் இந்த நூலிற்கான இலகுவான நுழைவாயிலாக இருப்பது அதிலுள்ள ‘நவீன அரசுகுமாரன்’ (அல்லது ஆட்சியாளன்) என்ற தலைப்பிலான நீண்ட கட்டுரையாகும். ஆட்சி

யாளன் பற்றி முதன்முதலில் எழுதியவர் நிகாலோ மக்கியவெல்லி ஆவார்.

அக்காலத்து அரசியல் முறைப்படி இராச்சியத் தலைவனாக ஒரு அரசுகுமாரனே இருப்பான். அந்த அரசுகுமாரன் அல்லது ஆட்சியாளன் அரசியல் அரங்கில் எப்படி செயற்பட வேண்டும் என்பது மக்கிய வெல்லியின் நூலின் விடயப் பொருளாக இருந்தது. அந்நூலில் அடங்கியுள்ள அவரது கருத்துக்கள் சிலவற்றை உதாரணங்களாக குறிப்பிடலாம்.

இன்று: ஆட்சியாளன் கட்டாயமாக மதப்பற்றுள்ளவனாக இருக்க வேண்டியதில்லை. எனினும் மக்கள் மதப்பற்றுள்ளவர்களாக இருந்தால் ஆட்சியாளனும் மக்களுக்கு தன்னை மதப்பற்றுள்ளவனாக காட்டிச் செயற்படுதல் அவசியமாகும்.

இங்கு மக்கியவெல்லி கூறமுனைவது என்னவென்றால் ஆட்சியாளன் மதப்பற்றுள்ளவனாகவோ அல்லாதவனாகவோ இருப்பதில் எந்தவித அரசியல் முக்கியத்துவமும் இல்லை என்பதுவே.

எனினும் மக்கள் அரசியல் ரீதியாக ஆட்சியாளனை எங்ஙனம் நோக்குகிறார்கள் என்பது முக்கியமானதாகும். மக்கியவெல்லியின் இன்னொரு கருத்தானது இறுதி முடிவு அதனை அடையும் வழி யினை நியாயப்படுத்துகிறது என்பதாகும். இதன்மூலம் அவர் கருதுவது என்னவெனில் முடிவு அல்லது இலக்கு நல்லதாக இருப்பின் அதனை அடைவதற்கான வழி எதுவாயினும் அதனை நாடவேண்டும் என்பதே. நல்ல முடிவை அடைவதற்கு தீய வழிகளைத்தானும் நாடுதல் நியாயமாகும். மக்கியவெல்லியின் அரசியல் சிந்தனையையின் பிரதான இயல்வாகத் தென்படுவது அறம் என்பது யாது? அறம் அல்லாதவை யாவை? என்ற எண்ணத் தளைகளுக்கு உட்படாது அவற்றிலிருந்து நீங்கி அரசியலை நோக்குவதற்கு அவருக்கு இருந்த ஆற்றலாகும்.

அரசியல் சிந்தனையாளர் என்ற வகையில் அப்போது பல பாகங்களாக உடைந்து சிதைந்திருந்த இத்தாலியை ஒருமைப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு இருந்தது. இந்த விடயம் தொடர்பாக அவர் அறம் சார்ந்தது, அறம் சாராதது என்பது பற்றிக் கரிசனை கொள்ளாது பிரச்சினையின் மூலவேரை ஆராய்கிறார். இத்தாலியை ஒன்றுபடுத்த முடியாமைக்கு காரணம் ஒருபுறம் பாப்பரசர் இத்தாலியை ஒன்றுபடுத்தக் கூடிய அளவிற்கு பலமும் முக்கியத்துவதும்

அற்றவராயிருப்பதும் மறுபுறம் இத்தாலியை ஒருமைப்படுத்துவதனை தடைசெய்யும் அளவிற்கு இன்னொரு நபர் பலசாலியாக இருப்பது தான் என மக்கியவெல்லி கருதினார்.

இத்தாலியை ஒருமைப்படுத்துவது ஒரு அரசியல் இலக்கானால் பாப்பரசர் அல்லது அரசகுமாரனொருவன் அதைச் செய்வதில் தவறில்லை. ஆனால் பாப்பரசர் அதனைச் செய்யும் அளவிற்கு பலசாலியாக இருக்கவில்லை. அதேசமயம் அதனைத் தடுக்க வல்லவர் பலசாலியாக உள்ளார் என மக்கியவெல்லி கருதினார். இத்தாலியை ஒருமைப்படுத்துதல் என்ற அரசியல் பிரச்சினை தொடர்பாக மிகவும் சரியானதும் வெளிப்படையானதுமான கருத்தாக்கத்தை அவர் தந்துள்ளார்.

அறநெறிகள் கரிசனையில் எடுக்கப்படாதனவான மக்கியவெல்லி யின் அரசியல் கருத்தாக்கங்களுக்கு இன்னொரு உதாரணமாகக் கூறப் படக்கூடியதாவது பிற இராச்சியங்களைக்கப்பற்றுவது தொடர்பாக அவர் ஆட்சியாளனுக்கு கூறும் அறிவுரைகளாகும்.

மக்கியவெல்லி இராச்சியங்களை இரு பிரிவுகளுக்கு உட்படுத்திக் காட்டுகிறாரா. ஒன்று அவருடைய காலத்தில் அதாவது 16ஆவது நூற்றாண்டில் துருக்கிய சல்தானின் இராச்சியம் போல் அதிகாரம் மத்தியப்பட்டிருந்த இராச்சியங்கள். இங்ஙனமான இராச்சியங்களில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையொன்று இருக்கும் என்பதுடன் சல்தானின் அதிகாரம் நாடு முழுவதும் பூரணமாக பரவியிருக்கும் சல்தானினால் பிறப்பிக்கப்படும் ஆணை ஒவ்வொன்றும் அவனின் கீழுள்ள அலுவலர்களினாலும் பிரதேச மட்டத்திலான நிர்வாகங்களினாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும்.

இரண்டாவது வகை இராச்சியங்களுக்கு உதாரணமாக மக்கியவெல்லி காட்டுவது தனது காலத்து அதாவது 16ஆம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சு நாட்டை ஆகும். இந்தக் காலப்பகுதியில் பிரெஞ்சு நாட்டிற்கு அரசன் ஒருவன் இருந்தானாயினும் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையொன்று இருக்கவில்லை. பிராந்தியங்களின் ஆட்சி அதிகாரம் சுயாதீனமாக இருந்ததுடன் அவை நில உடமை வம்சத் தலைவர்களின் கைகளிலேயே இருந்தன. அவர்களுக்கு நேரடியாக ஆணை பிறப்பிக்கும் அளவிற்கு அரசன் பலசாலியாக இருக்கவில்லை.

முதலாவது வகை இராச்சியங்களைக் கைப்பற்றுவது கடினம் எனவும் கைப்பற்றியதன் பின்னர் அவற்றை ஆள்வது சலபமெனவும்

மக்கியவெல்லி கூறுகிறார். இரண்டவாது வகை நிலமானிய நாடு களில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட நிருவாகமுறை இல்லாமையினால், அவற்றைக் கைப்பற்றுவது சுலபம். ஆனால் ஆள்வது கடினம்.

மத்தியப்படுத்தப்பட்ட நிருவாக முறையுள்ள இராச்சியங்களில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட பெரும் இராணுவம் ஒன்று இருக்கும். இதனை யுத்தத்தில் தோற்கடிப்பது கடினம். எனினும் ஏதாவதொரு வகையில் அது தோற்கடிக்கப்பட்டால் ஆட்சியதிகாரமுறை ஆக்கிரமிப்பாள னுக்கு உரியதாகிவிடும். இந்த மத்தியப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி முறையின் மூலம் நாட்டை ஆள்வது சுலபமாக இருக்கும். மக்கியவெல்லி யின் காலத்தில் பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் அது போன்ற மத்தியப்படுத்தப்பட்ட இராணுவம் இருக்கவில்லை. ஆகையால் அத்தகைய ஒரு நாட்டைக் கைப்பற்றுவது சுலபம். எனினும் கைப்பற்றியதன் பின்னர் ஆக்கிரமிப்பாளனுக்கு உரிமையாகக் கூடிய மத்தியப்படுத்திய ஆட்சிமுறை ஒன்று இருக்காது. சுயாதீனமும் இறைமை அதிகாரமும் கொண்டிருக்கும் பிரதேச நில உடமை வம்சத் தலைவர்கள் ஆக்கிரமிப்பாளனுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்வார்கள். ஆகையால் கைப்பற்றிய பின்னர் அவற்றை ஆள்வது கடினம்.

மக்கியவெல்லி அவர் காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்த சிந்தனையாளர்களினதும் கத்தோலிக்க திருச்சபையினதும் பெருங்கண்டனங்களுக்குள்ளான ஒருவராகி இருந்தார். அரசியல் என்பது அறநெறிகளுக்கு அப்பால் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்பட வேண்டியது என்ற அவரது கருத்து நிலை அப்போதைய இத்தாலியின் ‘அறநெறிச் சமூகத்திற்கு’ ஆரதவளித்து நின்றவர்களினால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது.

இந்த விமர்சனங்கள் வழமையான ஆளும் வர்க்கங்களிலிருந்து பிறப்பவை எனக் காணும் கிராமஸ்கி இவற்றின் சமூகத் தோற்றுவாய் அல்லது ஊற்று எது? என்பதை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறார். மக்கியவெல்லி பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது அவர் காலத்தில் இத்தாலிய நகரங்களில் மையங் கொண்டிருந்த செல்வந்த வணிகர் பிரிவினரையாகும். இத்தாலியை ஒன்றுபடுத்தும் இலக்கும் அதற்கென குரல் எழுப்புதலும் அந்த பிரிவினருக்கு ஏற்பட்டிருந்த தேவைப்பாடாகும். வெளிஸ், புளோரன்ஸ் போன்ற நகரங்களில் செறிந்திருந்த இந்த வணிகர் சமூகமானது தமது சந்தை வாய்ப்புக்களை மேலும் விரிவு

படுத்திக் கொள்ளும் நோக்குடன் அங்ஙனமான தேசிய ஒருமைப் பாட்டை வேண்டி நின்றது. இந்த ஒருமைப்பாட்டுக் குரலை எதிர்த்து நிற்பர்கள் இத்தாலியின் பழைய நிலமானியமுறை ஆளுந்தரப்பின ராவர். இத்தரப்பினரின் பொருளாதார அடித்தளம் பெருநிலங்களின் உடைமை மீது அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப் பெரும் நில உடைமையாளர்களுள் கத்தோலிக்க திருச்சபையே பிரதானமாக இருந்தது. அத்துடன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையானது நிறுவன மையப்படுத்தப் பட்டுமிருந்தது. எனவே இத்தாலியை ஒன்றுபடுத்தும் இந்த அரசியல் இலக்கிற்கு கத்தோலிக்கத் திருச்சபையும் நில உடைமை வம்ச அதி பதிகளும் எதிராக இருந்தனர்.

கிராமஸ்கியின் கருத்துப்படி அரசியலை அறநெறிகளுடனும் தரும விதிகளுடனும் கலந்து நோக்காது தவிர்ப்பது ஆட்சியாளர்களுக்கு மிகவும் பழகிப்போனதொரு விடயமாகும். இதன்படி பார்த்தால் மக்கியவெல்லி இதுவரை யாரும் அறிந்திராததொன்றை புதி தாகக் கூறுகிறார் என்றில்லை.

எனினும் கிராமஸ்கி சுட்டிக்காட்டுவது போல் இந்த விடயத்தை அறியாத பலரும் ஆட்சி, அதிகாரத்திற்கு உரித்தான வர்க்கங்களில் இருந்தனர். மக்கியவெல்லி தமது நூலின் மூலம் விளிப்பது ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களையல்ல. ஆட்சி, அதிகாரத்தில் இருக்காதவர்களும், அக்காரணமாகவே இவ்விடயங்களை அறியாதவர்களாக இருப்பவர்களுக்குமே மக்கியவெல்லி தனது கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார். இவர் காலத்தைய இத்தாலியில் அங்ஙனம் இவ்விடயங்களை பற்றி அறிந்திராத தரப்பினர்களுள் நகரப்புற வணிக வர்க்கமும் ஒன்றாகும். எனினும் அறநெறிகளையும் தருமவிதிகளையும் வழக்கமாக வலியுறுத்தி வந்த இறைஞான வேதாந்திகள் மக்கியவெல்லியினால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களை கண்டித்து அவரை ஒரு பிசாசாக சித்தரிக்க முயன்றனர்.

நவீன அரசுகுமாரன் என்னும் நூலிலே கிராமஸ்கி முன்வைக்கும் பல கேள்விகளில் முக்கியமாக அமைவது மக்கியவெல்லியின் கருத்துக்களை தற்போதைய காலத்தவர்கள் முன்வைக்க முடியுமா என்பதே யாகும். மக்கியவெல்லி ‘ஆள்பவன் ஒருவன் எங்ஙனம் செயற்பட வேண்டும்?’ என்ற கேள்வியை எழுப்பி அதற்கு பல அரசியல் நிலை களை ஒட்டியும் விடை பகர்கிறார். எமது காலத்து

சோசலிசவாதி களுக்கு ‘ஆட்சியாளன் ஒருவன் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்ற கேள்வியை எழுப்ப முடியாது. சோசலிச சமூகத்தில் தனி மனிதன் ஒருவன் ஆட்சியாளனாக இருக்கமாட்டான். அமைப் பொன்றே ஆட்சியில் இருக்கும். புரட்சிவாதக் கட்சியே அந்த அமைப்பாகும்.

கிராம்ஸ்கி புரட்சிவாதக் கட்சி ஒன்றை அதிகாரத்தில் இருக்கும் ஆட்சிக்கு மாற்று ஆட்சியாக அமைவதொன்றாகவே கருதி வந்தார்.

எனவே அவர் முன்வைக்கும் கேள்வியாக அமைந்தது புரட்சி வாதக் கட்சியொன்றின் செயற்பாட்டு நெறிகளுக்கு மக்கியவெல்லியின் கருத்தை உபயோகித்துக் கொள்வது எங்ஙனம்? என்பதேயாகும்.

இங்கு கிராம்ஸ்கி ஒரு கோட்பாட்டுப் பெரும் பாய்ச்சலை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறார் எனலாம். ஏனெனில் சோசலிஸ்டுகள் பலருக் கிடையேயும் மக்கியவெல்லி கபடமும், குள்ளத்தனமும் மிக்க ஒரு வர்எனப் பிரசித்தம் பெற்றிருந்த நிலையில் அந்த தப்பபிப்பிராயத்தை கிராம்ஸ்கி நீக்கியதுடன் மக்கியவெல்லியின் சிந்தனையிலிருந்து நவீன புரட்சிவாத இயக்கம் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதான் கோட்பாட்டு ஊட்டங்களை அவ்வியக்கத்திற்கு வழங்கினார்.

3. மேலாண்மையும் அடக்குமுறையும்

மக்கியவெல்லியின் அரசியல் சிந்தனையைத் தழுவி கிராம்ஸ்கியினால் செய்யப்பட்ட கருத்தாக்கத்தின்படி ஆட்சி வழிகள் இரண்டு உள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று ‘மேலாண்மை’ என்பது. மற்றையது ‘அடக்கு முறை’ என்பது. ஆனாலும் அல்லது ஆட்சி செலுத்துவது என்பது (பரந்த அர்த்தத்தில் சொல்வதானால் தலைமையை நிலை நாட்டுவது என்பது) எந்தவொரு அரசியல் சமூகத்திலும் அடக்கு முறையால் மட்டும் செய்யக்கூடியதொன்றல்ல. பல்வேறு வர்க்கங்களையும் சமூகத்தரப்பினர்களையும் பலபடி நிலையினரையும் தனது கருத்து நிலைக்கு ஈர்த்துக் கொள்ளுதல் எந்தாலும் அரசும் அல்லது ஆனாலும் வர்க்கமும் அத்தியாவசியமாகச் செய்ய வேண்டியதொன்றாகும். சில அரசுகளிலே இங்ஙனம் கருத்தியலினால் மக்களை வெல்வது பெருமளவிலும் அடக்குமுறை சிறிதளவிலும் நிகழ்க்காணலாம். அங்ஙனமான ஆட்சி முறையினை கிராம்ஸ்கி

'மேலாண்மை' ஆட்சி முறையென இனம் காணுகின்றார். இங்ஙனம் மேலாண்மையை பெரிதளவிலும் அடக்குமுறையை சிறிதளவிலும் கடைப்பிடிப்பது நீண்ட காலம் நிலை கொள்ளாம் அரசின் இயல்பாக இருக்கும். எனினும் எந்தவொரு அரசும் இவ்விரு ஆட்சி வழிகளில் ஒன்றை மட்டும் முழுமையாகக் கடைப்பிடித்து ஆட்சி செய்ய முடியாது. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் சமநிலையை எய்துவதற்கு இவ்விரு ஆட்சி வழிகளை எந்த விகிதத்தில் மேற்கொள்ளவது என்பதை அரசு தீர்மானிக்க வேண்டி ஏற்படும். அடக்குமுறை மூலம் ஆளும் வர்க்கத்தினர் நீண்ட காலம் ஆட்சி செய்ய வேண்டி நேரிடும் நிலைமையையே கிராமஸ்கி அடக்குமுறை ஆட்சி வழி என்கிறார். இது ஆளும் வர்க்கத்தின் பலவீனத்தின் அறிகுறியாகும். நம்பிக்கைக்கு மிகுந்த அளவில் பாத்திரமாகியிருக்கும் அரசொன்றே அடக்குமுறை வழியை மிகக் குறைந்த அளவில் நாடும். ஆளும் வர்க்கம் ஒன்று தன்னம்பிக்கை அற்றும் மக்கள் ஏற்படுத்தைமையை இழந்தும் இருக்கும் போது அது அடக்குமுறையை நாடும். அதனால் வளரும் முரண் விரோதங்கள் காரணமாக இறுதியில் ஆளும் வர்க்கத்தினர் தூக்கி வீசப்படுவதோடு அவர்களது அடக்குமுறைம் துடைத்தெறியப்படும்.

சில விசேட சந்தர்ப்பங்களில் மேலாண்மை வழியை மேற்கொள்ளும் ஆளும் வர்க்கமானது அரசியல் மாற்றங்கள் காரணமாக அடக்கு முறைக்கு நகர வேண்டி நேரிடும். அங்ஙனம் நகரும் போது ஆளப்படுவோர் ஆளும் வர்க்கத்தினரிலிருந்து விலகிச் செல்ல ஆரம்பிப்பர். அடக்குமுறை உபயோகிக்க வேண்டி ஏற்படுவது கருத்தியல் மூலம் மக்களைத் தொடர்ந்தும் தம்பால் வென்றெடுப்பதற்கு ஆளும் தரப்பினருக்கு இலகுவானதொன்றாக அமையாது விடும் போதாகும். அது ஆளும் தரப்பினரையும் ஆளப்படுவோரையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து நிற்கும் பல்வேறு காரணிகள் பலவீனமடைந்த நிலையைக் குறிக்கும். அடக்குமுறை உபயோகிக்கப்படுவது இங்ஙனம் மறைந்து போகும் காரணிகளிற்கு பதிலீடாகவேயாகும். எனினும் அடக்கு முறையை நீண்ட காலம் மேற்கொள்வதானால் அதற்கு சில முன் நிபந்தனைகள் பூர்த்தியாக்கப்படல் வேண்டும். இதில் பிரதானமானது அடக்குமுறை பொறிமுறை பற்றி ஆளுந்தரப்பினருக்கு இருக்க வேண்டிய நம்பிக்கையாகும்.

தம்மால் பிறப்பிக்கப்படும் ஆணைகள் யாவற்றையும் அடக்கு முறைப் பொறிமுறையினர் (இராணுவம், பொலிஸ்) தலைமேற் சுமந்து செயற்படுத்துவர் என்ற உத்தரவாதம் ஆளுந்தரப்பினருக்கு இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமான ஒருநிலை உருவாகி உறுதி பெறு வதற்கு குறித்த அடக்குமுறைப் பொறி முறையினர் மீது ஆளுந்தரப்பினருக்கு தெளிவானதும் உறுதியானதுமான கருத்தியல்/ கோட்பாட்டு மேலாண்மை இருத்தல் அவசியமாகின்றது. அங்ஙனம் அமையாது விடின் அடக்குமுறைப் பொறிமுறையினர் ஆளுந்தரப்பினரிட மிருந்து விலகி சுயாதீனம் அடைவர் என்பதுடன் அடக்குமுறை ஆட்சியானது ஆளும் வர்க்கத்தினர் விரும்பும் திசையிலன்றி எதிர்த் திசையில் பயணிக்கும் சாத்தியத்தை உருவாக்கும். இந்தப் போக்கு முற்றிவரும் நிலையில் ஆளும் தரப்பினர் அடக்குமுறைப் பொறி யினரின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படவும் இடமுண்டு. சிங்கள கிராமிய வழக்கொன்றினைத் தழுவிக் கூறுவதானால் அத்தகைய சூழ்நிலையில் ஆளும் தரப்பு பூதம் ஒன்றை கிளப்பிடுவிடுவதற்கான மந்திரத்தை அறிந்து வைத்துள்ளது. ஆனால் அதை விரட்டுவதற்கான மந்திரத்தை அறியாத நிலையில் இருக்கிறது என்பதை ஒத்ததாகும்.

குறித்த இரு ஆட்சி வழிகளில் மேலாண்மையை நாடும் ஆளும் தரப்பிற்கும் சில நெருக்கடி நிலைகளின் போது அடக்கு முறையை கடைப்பிடிக்கும் அவசியம் நேரிடும். அங்ஙனம் அடக்குமுறையை மேற்கொள்வதானால் இரு நிபந்தனைகள் பூர்த்தியாகுதல் வேண்டும்.

முதலாவதாக அடக்குமுறைப் பொறியினர் மீது கருத்தியல் ரீதி யான பூரண மேலாண்மையை ஆளும் தரப்பினர் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன் அந்த மேலாதிக்கமானது அடக்குமுறைப் பொறியினரின் ஒழுக்காற்றில் பிரதி பலிக்கப்படவும் வேண்டும்.

இரண்டாவதாக அந்த அடக்குமுறையானது சமூகம் முழுவதற்கும் பரவாமல் இருப்பதற்கு ஆளும் வர்க்கத்தினர் வழி பார்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதாவது அடக்கப்பட வேண்டிய மக்கள் தொகுதியினரை முழுச் சமூகத்திலிருந்தும் வேறுபடுத்தி அவர்களை மட்டும் அடக்கும் வல்லமை ஆளும் தரப்பினருக்கு இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி முழுச் சமூகமும் அடக்கப்படுமேயானால் ஆளப்படுவோரிடையே எதிர்ப்பும் சலிப்பும் ஏற்படும். இது ஆளும் தரப்பினருக்கு ஆளப்படுவோர் மீதுள்ள கருத்தியல் மேலாண்மை தேய்ந்து

போகும் நிலைமையைக் குறிக்கும். மக்களின் உள்ளத்தை ஒரு பாத்திர மாக உருவகித்துக் கொள்ளலாம். இந்தப் பாத்திரம் எந்தச் சந்தர்ப் பத்திலாவது வெறுமையாக இருக்கக் கூடியதொன்றல்ல. ஆனால் தரப்பினரின் கருத்தியல் பிரசாரங்களை மக்கள் நிராகரிப்பதானது மக்களின் உளப் பாத்திரம் வேறு கருத்தியல் நிலைகளினால் நிரப்பப் படும் நிலையை வெளிக்காட்டுவதாகும்.

தனது காலத்து இத்தாலிய நாட்டு அரசியல் நெருக்கடியுடன் தொடர்புபட்ட வகையிலே கிராமஸ்கி மேலாண்மை மற்றும் அடக்கு முறை பற்றிய கருத்தாக்கங்களை முன்வைத்தார். முன்னர் நாம் குறிப் பிட்டிருந்த தொழிற்சாலை குழுக்கள் இயக்கம் இத்தாலிய நகரங்கள் பூராகவும் பரவி வளரத் தொடங்கியதுடன் அதற்கு எதிராக பாசிச சக்திகள் எழவும் ஆரம்பித்தன. ருஷ்யாவிலே தொழிற்சாலைகளைத் தழுவி வளர்ந்த சோவியத் குழுக்கள் முறையானது ஒத்டோபர் பூர்ச்சி யின் வெற்றியுடன் தொழிலாளர் சர்வாதிகாரத்திற்கான சமூக அத்தி வாரமாக மாறின.

எனினும் இத்தாலிய தொழிற்சாலைக் குழுக்கள் இயக்கமானது பூர்ச்சி மட்டத்திற்கு வளராது போனதுடன் இறுதியில் பாசிச சக்தி களால் தோற்கடிக்கவும் பட்டது. இத்தாலிய பாசிசமானது அந்த நாட்டின் தேசிய அரசியல் தோற்றப்பாடாக மட்டுப்பட்டு நிற்க வில்லை. பூர்ச்சிவாத இயக்கங்களினால் அரசியல் நெருக்கடிகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏனைய நாடுகளிலும் பிற்போக்குச் சக்திகளால் அது ஒரு பரிகார மருந்தாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருந்தது. ஜெர்மனி, ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல் போன்ற அரசுகளினால் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பூர்ச்சிகரப் போராட்டங்களைத் தோற்கடிப்பதற்கு இத் தாலியில் முதன் முதலாக தோன்றிய இந்தப் பாசிசம் பிரயோகிக்கப் பட்டது. கிராமஸ்கி சிறையிலிருந்த காலப்பகுதியில் ஐரோப்பாவின் பிரதான நாடுகள் பலவற்றில் பாசிசம் பரவியிருந்தது. எதிராக இந்த புதிய அரசியல் தோற்றப்பாட்டினை வியாக்கியானம் செய் வதற்கு கிராமஸ்கி பெரும் பிரயத்தனத்தை மேற்கொண்டார். மேலாண்மை ஆட்சி, அடக்குமுறை ஆட்சி ஆகியன பற்றிய கிராமஸ்கி யின் கருத்தாக்கம் அங்ஙனமான வியாக்கியானத்திற்கு தேவைப் படும் அடிப்படை கருத்தாக்கமாக அமைந்தது.

4. விவசாயிகள் கூட்டு

நகரத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'தொழிற் சாலை குழுக்கள் இயக்கம்' என்ற பெயரிலான போராட்டம் இறுதி வெற்றி காணாமைக்கு காரணம் அது விவசாயிகளின் ஒத்துழைப்பைச் தேசிய மட்டத்தில் பெறத் தவறியமையே. இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினால் தொழிலாளர் விவசாயிகள் கூட்டுப் பற்றி கோட்பாட்டு ரதியான முன்னெடுப்புகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அர்த்தமுள்ள வகையில் தொழிலாளர் விவசாயிகள் கூட்டணியொன்றை கட்டி யெழுப்ப அக்கட்சி தவறியிருந்தது. கிராம்ஸ்கியின் ஆய்வு இந்த வரலாற்றுத் தோல்வியை அலசுகிறது.

தொழிலாளர் - விவசாயிகள் கூட்டணியொன்றை கட்டி யெழுப்ப தவறிய விடயமானது இத்தாலிய சமூக அமைப்புடன் சமாந்தரமாக ஒடும் ஒன்றாகும். இக்காலப் பகுதியில் இத்தாலியானது சமச்சீர்ற்ற முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கு உட்பட்டிருப்பது வட இத்தாலியில் கைத்தொழில் முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைந்ததாயினும் தென் இத்தாலியானது பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருந்தது. தெற்கு இத் தாலி கிராமிய விவசாய பிரதேசமாக விளங்கியதுடன் அங்கு நிலவிய உற்பத்திஉறவுகள் மத்தியகால நிலமானிய இயல்லைபக் கொண்டிருந்தன.

இந்த சமச்சீர்ற்ற வளர்ச்சியின் காரணமாகவும் நில மானிய உறவு களின் விளைவாகவும் தெற்கு இத்தாலிய மக்கள் வறியோராக்கப் பட்ட நிலையை அடைந்தனர். இது முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி யின் விளைவு அல்ல உண்மையில் அதன் சமச்சீர்ற்ற குறை வளர்ச்சி யின் விளைவே இது எனலாம். விவசாயத் துறையில் முதலாளித்துவம் சரியான முறையில் வளர்ந்திருக்குமாயின் இந்த வறியோராக்கப்படும் நிலை தோன்றியிராது. அதற்கு பதிலாக சொத்தற்றவர்க்கம் ஒன்று உருவாகியிருக்கும். சொத்தற்றவர்க்க உருவாக்கத்தின்போது சிறு விவசாயிகள் (சிறுநில விவசாயிகள்) தமது நிலங்களிலிருந்து வெளி யேற்றப்பட்டிருப்பர். அவர்கள் கூவிக்கு வேலை செய்யும் விவசாயத் தொழிலாளர்களாகியிருப்பர். என்றாலும் வெளினினால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தது போல இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களின் ஊதியம் சிறுநில உடமையாளர்களின் வருமானத்தைவிட அதிகமாக இருந்திருக்கும்.

வறியோராக்கப்படும் நடைமுறைப் போக்கில் சிறுநில விவசாயிகள் தமது நிலங்களை இழக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் சிறுநில விவசாயிகளாக அல்லது நிலக்குத்தகைக்காரர்களாக இருந்து தமது நிலங்களில் விவசாயம் செய்வர். நில உடமையாளரின் சரண்டலுக் கும் உட்படுவர். விவசாயத் துறையில் மூலதனமும் முதலாளித்துவமுடைய போடும் புகுந்திருக்கும் நிலையில் ஏற்படுவது போலல்லாது இங்கு உற்பத்தி க்குதிகளின் தீவிர வளர்ச்சியோ வர்க்க வேறுபாடுகள் கூர்மை அடைவதோ நிகழாது. முழு விவசாய முறைமையும் பின் தங்கிய தாகவும் காலநகர்வுடன் இணைந்து பயணிக்காத நிலையிலும் இருக்கும்.

விவசாயத்துறை இங்ஙனம் பின்தங்கிய நிலையில் இருந்தபோதும் அது ஒருவகை உற்பத்தி மேன்மிகையை உருவாக்கி வந்தது. இந்த மேன்மிகையை ஆரம்பத்தில் கைவசப்படுத்திக் கொண்டவர்கள் தெற்கு இத்தாலிய நிலங்கட்டமைத் தரப்பினராவார். எனினும் கைத் தொழில் வளர்ச்சி கண்ட வடக்கிற்கும் பின் தங்கிய விவசாயத்தை கொண்ட தெற்கிற்குமிடையில் சமனற்ற வர்த்தக உறவுகள் இருந்த மையினால் இறுதி நிலையில் இந்த மேன்மிகையின் கணிசமான பங்கை இத்தாலிய கைத்தொழில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரே திரட்டிக் கொண்டனர்.

விவசாயிகள் கூட்டு தோற்றும் பெற்றது இங்ஙனமான விசேட சூழ்நிலைகளில் தான். விவசாயிகள் கூட்டு என்பது தெற்கு இத்தாலிய நில உடைமை வர்க்கத்திற்கும் விவசாயிகளுக்குமிடையிலான வர்க்க இணைப்பு அல்லது ஒரு கூட்டாகும். இந்த வர்க்கக்கூட்டு பிரதேச வாத அடிப்படையில் உருவானதொன்றாகும். தெற்கத்தைய நில உடைமைத் தரப்பினருடன் அறிவுசார் தொடர்புகளை வைத்திருந்த புத்திஜீவிகளின் குழுவொன்று தெற்கித்தாலிய பகுதிகளில் இருந்த நிலைமைகளின் விசேட தன்மையை பிரதேசவாதமாக முன்னெடுத்திருந்தது.

இந்த பிரதேசத்தின் முக்கிய கருத்தியல் நோக்காக இருந்தது

“தெற்கு வடக்கை சரண்டுகிறது. ஆகையினால் தெற்கின் பல வேறு வர்க்கத்தினரும் தரப்பினர்களும் தமது வேறுபாடுகளை மறந்து நாம் தெற்கத்தையர்கள் என்ற ரீதியில் ஒன்றுபட வேண்டும்” என்பதாகும்.

இது விவசாயிகள் கூட்டின் போராட்டக் குரலாக விளங்கிறது. இந்தக் கருத்தியலுக்கு செயல் முறையில் பல்வேறு வர்க்கத்தினரையும் ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றல் ஏற்பட்டது. உண்மையில் வடக்கித் தாலிய கைத்தொழில் முதலாளித்துவ வர்க்கமானது சமனற்ற வணிக உறவுகளின் வழியாக தெற்கத்தைய விவசாயிகளை சுரண்டி நிற்பதன் காரணமாகவேயாகும். விவசாயக் கூட்டின் கருத்தியலானது தெற்கி விருந்த வர்க்க வேறுபாடுகளை மட்டுமன்றி வடக்கிலிருந்த வர்க்க வேறுபாடுகளையும் புறக்கணிப்பதாக அமைந்தது.

“வடக்கானது முதலாளிகள் - தொழிலாளர் என வர்க்க ரீதியாக வேறுபட்டிருக்கவில்லை. அது ஒட்டுமொத்தமாக செல்வந்த தரப்பி னரைக் கொண்டதொன்று”

என்றே இத்தாலிய சமூக அமைப்பை இக்கருத்தியல் காட்ட முனைந்தது. கிராம்ஸ்கி விளக்குவது போல் இத்தாலியில் நிலவிய இந்த விசேட சூழ்நிலைகளில் நகரங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கிடையே நிலவிய முரண்பாடுகள் வடக்கிற்கும் தெற்கிற்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. விவசாயிகள் கூட்டு என்பது கிராமியப்புறத்தின் பல்வேறு வர்க்கத்தினர்களையும் தரப் பினர்களையும் நகரப் புறங்களுக்கு எதிராக திருப்பி விடும் ஒரு செயற்பாடாகும். இந்த சூழ்நிலையின் கீழ் தெற்கு இத்தாலிய சாதாரண விவசாய மக்களின் உளப் பாங்கானது செல்வந்த வகுப்பி னருக்கெதிராகவோ நில உடைமை வர்க்கத்தினருக்கெதிராகவோ அன்றி பொதுவாக நகரங்களுக்கு எதிரானதொன்றாகவே அமைந்தது என கிராம்ஸ்கி சுட்டிக் காட்டினார். ‘தெற்கு பிரச்சனை பற்றி’ என்ற தலைப்பிலான தமது கட்டுரையொன்றில் இதற்கான உதாரண மொன்றை கிராம்ஸ்கி கூறுகின்றார். ரியுரின் நகரில் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்த சமயத்தில் அந்த வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்க தெற்கு இத்தாலியின் சாதினியாவிலிருந்து ஒரு சுயேச்சைப் படை வந்திருந்தது. இந்தப் படையில் இருந்த வீரர்கள் சாதாரண விவசாயிகளும் விவசாயிகளின் பிள்ளைகளுமாவர். “ரியுரின் நகருக்கு ஏன் வந்தீர்கள்?” என அவர்களிடம் வினவியபோது அவர்கள் “நாம் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ள துரைமார்’களை சுடு வதற்கு வந்துள்ளோம்” எனப் பதில் அளித்தனர். அப்போது வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் துரைமார்கள் அல்ல என்பதும்

குறைந்த ஊதியம் பெறும் தொழிலாளர்கள் என்பதும் அப்படை வீரர்களுக்கு விளங்கப்படுத்தப்பட்டது. அப்போது அப்படை வீரர்கள் “அப்படியானால் அவர்கள் எங்ஙனம் இப்படியெல்லாம் கச்சிதமாக ஆடை அணிந்திருக்கிறார்கள்” என்று வினவினார்கள். கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் இடையில் நிலவிய பகை முரண்பாடுகளின் உண்மை நிலை - இச்சம்பாஷணையில் பொதிந்து கிடக்கிறது. கிராமப் புறத்து விவசாய இளைஞர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் எவ்வளவு கீழ் நிலைகளில் இருந்தது. இதனால் ஓரளவு சீராக உடையணிந்திருந்த நகரத் தொழிலாளர் அவர்கள் பார்வையில் துரைமார்களாகவே தென் பட்டார்கள். அவர்களுக்குள்ளே அந்த தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான ஒரு வகை வர்க்கக்குரோதம் கூட முளைவிட்டிருந்தது. துரைமார் களுக்கு ‘துவக்குச் சூடு’ நடாத்துவதற்கு அவர்கள் தயாராக இருந்தது இந்தக் காரணத்தினாலேயாகும். தெற்கித்தாலியின் கிராமப்புறங்கள் பின்தங்கிய நிலையில் இருந்தன. அத்துடன் கலாசாரமும் பின்னடைந் திருந்தது. கல்வித்தரம் மிகக் கீழ்மட்டத்தில் இருந்ததுடன் மக்களில் பெரும்பங்கினர் எழுத்தறிவற்றவர்களாக இருந்தனர். குறித்த படை வீரர்கள் இந்த பின்னணியில் இருந்தே வந்தனர்.

விவசாயிகளையும் நில உடைமையாளர்களையும் உள்ளடக்கிய பிராந்திய அடிப்படையிலான விவசாயிகள் கூட்டு இருக்கும் வரையில் கிராமஸ்கி ‘வரலாற்றுக் கூட்டு’ என விபரித்து எதிர் பார்த்திருந்த தொழிலாளர் விவசாயிகள் கூட்டு உருவாகுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்க வில்லை. தொழிலாளர் விவசாயிகள் கூட்டு இன்றி புரட்சியின் வெற்றியை உறுதி செய்ய முடியாது. இதன் பிரகாரம் அரசியல் ரத்தியில் நோக்கும் போது புரட்சிக்கு இருந்த முக்கிய தடை இந்த விவசாயிகள் கூட்டேயாகும். இதன்படி பார்த்தால் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கும் வர்க்கக் குழுவான கைத்தொழில் செல்வந்த வர்க்கத்தின் தேவை களை விவசாயிக் கூட்டு பூர்த்தி செய்து நின்றது எனலாம். விவசாயிகள் கூட்டு என்பது தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் பிரித்து அவர்களை இருவேறு அணிகளில் வைத்திருக்கும் பணி யையே செய்தது. வடக்கின் செல்வச் செழிப்புப் பற்றியும் வடக்கு தெற்கைச் சரண்டுகிறது எனவும் உரத்து குரல் எழுப்பும் அளவிற்கு தெற்கின் நில உடைமையாளர் விவசாய மக்கள் மீது செலுத்திய செல்வாக்கும் சுமத்திய தலைமையும் உறுதி கண்டிருந்தது. இதனால்

தொழிலாளர் விவசாயிகள் கூட்டு உருவாகுவதற்கும் தடை ஏற்பட்டது. எனவே கைத்தொழில் முதலாளிகளுக்கு எதிரான விவசாயிகள் கூட்டின் குரல் பலமடைந்த அளவிற்கு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அரசியல் ஆட்சியும் அதிகாரமும் நிலைபேறு உடையனவாய் இருந்தது.

அரசியல் துறையில் கிராமஸ்கிக்கு இருந்த ஆழந்த பார்வை விவசாயிகள் கூட்டு பற்றிய இந்த அலசவில் நன்கு வெளிப்படுகிறது. வர்க்க போராட்டத்தை மேலோட்டமாக பார்ப்பவர்களுக்கு விவசாயிகளும் நில உடைமையாளர்களும் கூட்டாகச் செயற்படும் இந்த தோற்றப்பாடு புரியாத புதிராக அமையும். இதற்கு காரணம் விவசாயிகளும் நில உடைமையாளர்களும் நிரந்தர பகை முரண்பாட்டு நிலையிலேயே இருப்பவர்கள் என்ற மேலோட்டமான விளக்கம் அவர்களுக்கு இருப்பதாகும். எனினும் இத்தாலியின் வடக்கு தெற்கு பகுதிகளுக்கிடையில் நிலவிய இந்த பகை முரண்பாடுகள் காரணமாக தெற்கு இத்தாலியில் இந்த விவசாயிகள் கூட்டு உருவாகிய முறை பற்றியும் அது தேசிய மட்டத்தில் புரட்சிப் போராட்டத்தை முன் னெடுப்பதற்கு தடையாக இருப்பது பற்றியும் கிராமஸ்கி விளக்கினார். அத்துடன் விவசாயிகள் கூட்டானது செல்வந்தர்களுக்கெதிராக நடாத் தப்படும் ஒரு இயக்கமாகத் தெரியும் மேற்போக்கான தோற்றப்பாடு கிராமஸ்கியின் சிந்தனையை வழிதவறச் செய்யவில்லை. நகரப் புறங்களுக்கும் கிராமப் புறங்களுக்கும் இடையே நிலவிய பகை முரண்பாடுகளும் கைத்தொழில், விவசாயம் ஆகியவற்றுக்கிடையே இருந்த பகை முரண்பாடுகளும் வர்க்கங்களுக்கிடையே உள்ள மோதல்களுடனும், கூட்டுக்களுடனும் எங்ஙனம் சம்பந்தப்பட்டிருந்தன என்பதை கிராமஸ்கி விளக்கினார்.

5. அரசியல் நெருக்கடி

முதலாளித்துவ பொருளாதார நெருக்கடி பற்றி பூரணமானதும் காத்திரமானதுமான கோட்பாட்டியல் வியாக்கியானம் கால்மார்க்சினால் அவரது 'மூலதனம்' எனும் நூலில் முன்வைக்கப்பட்டது. பொருளாதார நெருக்கடிகள் எல்லாமே அரசியல் நெருக்கடிகளாக மாற்றம் காணும் என பலர் நம்புகின்றனர். ஆனால் அவையிரண்டும் வெவ்வேறானவை.

பொருளாதார நெருக்கடிகள் அரசியல் நெருக்கடிகளாக மாற்றம் காண்பது நிகழ்வதுண்டுதான். ஆனால் சில சந்தர்ப்பங்களில் அங்குணம் நிகழாது விடுவதுமுண்டு. இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் நெருக்கடியே பொருளாதார நெருக்கடியை தோற்றுவிப்பது முண்டு.

ஆயினும் அரசியல் நெருக்கடி என்பது தனித்த வேறான தோற்றப் பாடாக அமைவதனால் அதை அரசியல்துறையை ஒட்டியே வியாக்கி யானம் செய்ய வேண்டியுள்ளது.

கிராம்ஸ்கி தரும் விளக்கத்தின்படி, அரசியல் நெருக்கடி என்பது ஏதாவது ஒரு அரசியல் தலைமையைப் பின்பற்றுவதற்கு பழக்கப் பட்ட ஒரு சமூக வர்க்கத்தினர் தொடர்ந்தும் அத்தலைமையை பின்பற்றாது விடும்போது ஏற்படுவதான நிலைமையை குறிப்பதாகும்.

இத்தாலிய தொழிலாள வர்க்கக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் சோசலிசுக் கட்சி வழங்கிய தலைமையைப் பின்பற்றி நின்றது. முதலாளித்துவ வர்க்கக் கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் சோசலிசுக் கட்சியின் தலைமையிலிருந்தும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் கிறிஸ்தவ தாராள வாதக் கட்சி (லிபரல் கட்சி) வழங்கிய தலைமையிலிருந்தும் விலகிச் செல்லத் தலைப்பட்டனர்.

இது உண்மையில் அரசியல் தலைமை தொடர்பாக ஏற்பட்ட நெருக்கடியேயாகும். ஒரு நெருக்கடி நிலையாக இது இருந்தபோதும் புரட்சி ஒன்றிற்கான முன்னோடி நிலையாக அது அமையவில்லை.

நவீன சமூகத்திலிருக்கும் இரு பிரதான வர்க்கங்களான தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரும் தலைமை சரிந்து விழுந்த இந்நிலையில் முழுச் சமூகத்தையும் பற்றிப் பரவும் வகையிலான சீர்குலைவும் ஸ்திரமற்ற நிலையும் இத்தாலியில் ஏற்பட்டிருந்தது.

இந்த ஸ்திரமற்ற நிலை 'நாமே நாட்டை காக்க வல்ல வீரர்கள்' எனக் கிளம்பியிருந்த அரசியல் சந்தர்ப்பங்களினாட்டில் கிளர்ச்சியை உருவாக்குவதற்கான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது.

இங்ஙனமான அரசியல் நெருக்கடி நிலைமையின் போது மிகவும் தந்திரமாக செயற்படும் தேவை புரட்சிவாதக் கட்சிக்கு உள்ளது.

அரசியல் அரங்கில் தன்னை மிகத் திறமையாக வழிபடுத்துதல் அக்கட்சிக்கு அவசியமாகின்றது. அங்ஙனம் வழிநடத்துவதன் மூலமே அது தனது மேலாண்மையை செயல் வடிவில் பேணிக் கொள்ள முடியும். எந்த அளவிற்கு ஒரு அரசியல் தலைமைக்கு நெருக்கடி நிலைமைகளின்போது தமது அணியினரை அரசியல் அரங்கில் சாதகமான முறையில் வழிநடத்த இயலாது போகின்றதோ அந்த அளவிற்கு அந்த அரசியல் தலைமைக்கு இருக்கும் அரசியல்பணி முடிவுநிலை கண்டுள்ளதாக அனுமானிக்கலாம்.

அரசியலில் ஏற்படும் ஸ்திரமற்ற நிலையை அடிப்படையாக வைத்து கிராம்ஸ்கி சீர்வாதம் என்னும் கோட்பாட்டை முன்வைக் கிறார். சீர்வாதத்திற்கும் பாசிச வாதத்திற்கும் இடையில் தெளிவான வேறுபாடொன்றுள்ளது. சீர்வாதமானது சில வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பங்களில் முற்போக்கானதாகவும், வேறுசில சந்தர்ப்பங்களில் பிற போக்கானதாகவும் அமையலாம். எனினும் பாசிசவாதமானது சுகல வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பங்களிலும் பிறபோக்கானதாகவே இருக்கும். சீர்வாதத்தினால் பரந்த மக்கள் ஆகராத தளம் இல்லாத சூழ்நிலையிலும் இயங்க முடியும். ஆனால் பாசிசவாதம் அங்ஙனமான மக்கள் ஆகராத தளமின்றி வளர்ச்சி காண முடியாது.

கால்மார்க்சினால் பொனபாட்வாதம் என இனம் காணப்பட்ட கருத்து நிலைக்கு சமாந்தரமாகச் செல்லும் ஒரு கருத்து நிலையாகவே கிராம்ஸ்கியினால் சீர்வாதம் என்பது முன்வைக்கப்பட்டது.

சமூக வரலாற்றிலே சில காலகட்டங்களில் இரு பிரதான எதிர் நிலைச் சக்திகள் ஒன்றிற்கெதிராக மற்றையது போராடுவதுண்டு. அங்ஙனமான போராட்டத்தில் இரண்டு சக்திகளில் எதுவும் வெற்றி காணாமல் போகலாம். பொதுவாக இரு சக்திகளில் ஒன்று மற்றையதை அடக்கிவிடும் என நாம் எதிர்பார்ப்பதுண்டு. பரஸ்பர போராட்டத்தினால் இரு பக்கமுமே பலவீனமாகிப் போகும் விசேஷ சந்தர்ப்பங்கள் இருப்பதுண்டு. அங்ஙனமான நிலைமைகளில் மூன்றா வது சக்தியொன்று உருவாகும் நிலையையே கிராம்ஸ்கி சீர்வாதம் என இனக்காண்கிறார். பிரான்ஸ் நாட்டில் குட்டி பொனபாட் அல்லது மூன்றாம் நெப்போலியன் ஆட்சியை கைப்பற்றியமை தொடர்பாக இதேபோன்ற கருத்தை கார்ல்மார்க்ஸ் முன்வைத்திருந்தார்.

இன்று சில இடதுசாரிகள் பொனபாட்வாதத்தை கொடிய அடக்கு முறை ஆயுதமாக இனங்காட்ட முற்படுவதாக தெரிகின்றது. ஆயினும் அர்கள் காட்ட முயலும் பொனபாட்வாதமானது மார்க்சிசுத்துடன் ஒத்துச் செல்லும் ஒரு பார்வையாக அமையாது. குட்டி பொனபாட்டின் ஆட்சியை ஒரு வர்க்கத்தின் ஆட்சியாக மார்க்ஸ் பார்க்கவில்லை. பல வர்க்கங்களுக்கிடையிலும் தாவித் தழுவுவதான் ஒரு ஆட்சி முறையாகவே அது அவரால் பார்க்கப்பட்டது. மூன்றாவது நெப் போலியன்து ஆட்சி அதிகாரமானது நேரே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆட்சி அதிகாரமாக அமையவில்லை. அதேபோல் அது தொழிலாளர் வர்க்கத்தையோ விவசாயிகளையோ பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகவும் இருக்கவில்லை. பொனபாட்வாத ஆட்சி அதிகாரமானது இந்த வர்க்கங்கள் பலவற்றுக்கிடையிலும் உறவாடுவதும் அதேநேரம் ஆளும் தந்திரத்தை பொறுத்த வரையில் பெருமளவில் அடக்கு முறையையே கைக்கொண்டிருந்ததான் ஒரு ஆட்சி முறையாகும். கிராமஸ்கியின் சீர்வாதமும் இதனையொத்ததாகும். அரசியல் நெருக்கடியினால் ஸ்திரமற்ற நிலை உருவாகும்போது மூன்றாவது சக்தியாக இது தலையெடுக்கின்றது. யூவியஸ்சீர், நெப்போலியன் பொனபாட், ஒவிவர் குரோம் வெல் போன்ற தலைவர்களை முற்போக்கு சீர் வாதிகளாக கிராமஸ்கி பார்க்கின்றார். மூன்றாவது நெப்போலியனை அவர் பிற்போக்கு சீர்வாதியாக காண்கிறார். உதாரணமாக 1789 பிரஞ்சுப் புரட்சியினால் நிலமானிய முறையினடியாக நிலவிய நில உடமையாளர்களின் ஆட்சிமுறை உடைத்தெறியப்பட்டு அதன் இடத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தேவைகளைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் ஒரு அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. நெப்போலியனின் தலைமையின் கீழ் இருந்த புரட்சிகர அரசாங்கம் சமூகத்தில் ஒரு உறை நிலையை உருவாக்கி இருந்தது. இதன் காரணமாக ஸ்திரமற்ற நிலை பெருமளவில் தோன்றியிருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில் கோர்ஷிகாவி லிருந்து வந்த இளநிலை இராணுவ அதிகாரியான நெப்போலியன் பொனபாட் அரசு அதிகாரத்தை கைப்பற்றியிருந்தான். பொனபாட்டின் தோற்றம் மூன்றாவது சக்தியின் தோற்றமாகும். அவன் சர்வாதிகார பலத்தை தன் வசம் வைத்திருந்தபோதும் நிலமானிய நில உடைமை முறைக்கு இத்தாலியை பின்நோக்கி நகர்த்துவதை அவன் செய்ய வில்லை. மாறாக அவன் முதலாளித்துவ புரட்சியை முன்னெடுத்துச்

சென்றான். இதனால் தான் நெப்போலியன் பொனபாட் முற்போக்கு சீர்வாதியாக கிராம்ஸ்கியினால் இனங் காணப்படுகின்றான்.

அந்தோனியா கிராம்ஸ்கியை மார்க்சிச மரபுச் சிந்தனையொளர் களுள் சமூக மேற்கட்டமைப்புப் பற்றிய ஒரு முக்கிய கோட்பாட்டா ஸராக முன்னர் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தோம். மேற்கட்டுமானத்தி லுள்ள அரசியல் தளமானது கருத்தியல் மற்றும் கலாச்சாரம் ஆகிய இரு தளங்களுடன் இணைந்து அமைவதொன்றாகும் என கிராம்ஸ்கி விளக்கினார்.

அரசியல் துறையை வியாக்கியானம் செய்யுமிடத்து கிராம்ஸ்கி மேலாண்மை மூலம் ஆட்சி, அடக்குமுறை வழி ஆட்சி என்ற பாகு பாட்டைக் கொண்ட கருத்து மூலம் ஆள்பவர்கள் ஆளப்படுபவர்கள் இடையேயும் தலைவர்கள் மற்றும் அவர்களைப் பின்பற்று பவர் இடையேயும் உள்ள தொடர்புகளை விளக்கினார். விவசாயிகள் கூட்டுப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது முரண்நிலையிலுள்ள இரு வேறு வர்க்கங்கள் விசேட அரசியல் சூழ்நிலைகளில் எங்ஙனம் கூட்டுச் சேர்கின்றன. அது புரட்சி வாதத்தின் வளர்ச்சியை எங்ஙனம் பாதுக் கிண்றது என்பனவற்றை கிராம்ஸ்கி விளக்கினார். அரசியல் நெருக்கடி பற்றி நவீன வியாக்கியானத்தை தந்து அரசியல் என்பது எத்தகைய சிக்கலான வழிகளில் பயணம் செய்வதொன்று என்பதை சீர்வாதம் என்ற கருத்தின் மூலம் கிராம்ஸ்கி தெளிவுபடுத்துகிறார்.

6. கருத்தியலும் புத்திஜீவிகளும்

சாதாரண மக்களின் போராட்டங்கள், சமூக நீதிக்கான இயக்கங்கள், அரசு அதிகாரத்தை அடைவதற்கான போராட்டங்கள் ஆகியவற்றில் புத்திஜீவிகளின் வகிபங்கு என்ன? என்பது பற்றிய கேள்வி வரலாறு பூராவுமே கேட்கப்பட்டு வந்ததொன்றாகும். பொதுவாக புத்திஜீவிகள் - புத்தி ஜீவிகள் அல்லதோர் எனப் பாகுபடுத்தி சிலர் நோக்குவர். சிலர் அவ்வாறு பாகுபடுத்திப் பார்ப்பதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

கிராம்ஸ்கி இந்தக் கருத்து நிலையை அடிப்படையில் மறுக்கிறார். கிராம்ஸ்கியின் கூற்றுப்படி சகலருமே புத்திஜீவிகளாவர். இதன் மூலம் அவர் கருதுவது என்னவென்றால் எல்லா மனிதருக்கும் உகப் பார்வையொன்று இருக்கின்றது என்பதும் அவர்கள் தமது புத்திசார் உந்தல்களுக்கு அமைய செயற்படுகிறார்கள் என்பது மேயாகும்.

பயிற்சி எதுவுமே இல்லாத ஒரு உழைப்பாளிக்குக் கூட ஒரு உலகப் பார்வை இருக்குமெனக் கூறும் கிராமஸ்கி அவன் தனது உற்பத்தி செயற்பாடுகளில் ஏதாவது ஒரு வகையிலான புத்திசார் நடைமுறையினை அனுசரித்தே செயற்படுபவனாவான் எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்தக் கருத்தின்படி பயிற்சி எதுவுமே இல்லாத உழைப்பு ஒன்று இருக்க முடியாது. எனவே புத்திஜீவிகள் அங்ஙனம் அல்லாதோர் என அவர்களின் சிந்தனையின் அடிப்படையில் சமூகத் தினரை பாகுபடுத்த முடியாது என்பது கிராமஸ்கியின் கருத்தாகும்.

அடுத்து கிராமஸ்கி எழுப்பும் கேள்வியானது “அப்படியானால் புத்திஜீவிகள் என்ற ஒரு சமூகப் பிரிவினர் இல்லையா?” இந்தப் பாகுபாடு முக்கியத்துவம் அற்றதா? என்பதாகும். இவற்றிற்கு விடை காண கிராமஸ்கி முயல்கிறார். அவரின் கருத்துப்படி புத்திஜீவிகள் - புத்திஜீவிகள் அல்லாதோர் என்ற இந்தப் பாகுபாட்டில் சமூக அர்த்தம் ஒன்று உள்ளது. ஆனால் அந்தப் பாகுபாடானது அவர்களின் சிந்தனை முறையிலோ உலகப் பார்வையிலோ அன்றி அவர்களுக்கு சமூகம் புத்திசார் பணிகளை நியமித்து தந்துள்ளதா? என்ற விடயத்தில் தங்கி யிருப்பதாகும். சமூகத்தில் சில பணிகள் புத்திசாராதவை என எம்மால் இனம் காண முடிகிறது. சமூகப் பொறுப்புக்களின் பிரிபாட்டில் புத்திசார் பணிகள் ஒதுக்கப் பெற்றவர்களே புத்திஜீவிகள் ஆவர் என்பது கிராமஸ்கியின் வியாக்கியானமாகும். இங்கு மார்க்கிஸ்ட் சிந்தனை விதிமுறைப்படி இன்னொரு கேள்வி எழுகிறது. இந்தப் புத்திஜீவிகள் என்ற தரப்பினரை சமூகத்தில் ஒரு தனி வர்க்கமாக இனங்கானுதல் முடியுமா? என்பதே அக் கேள்வியாகும். கிராமஸ்கி யின் கருத்துப்படி புத்திஜீவிகள் பல்வேறு வர்க்கத்தினர்களிலிருந்து உதிப்பவர்களாவர். எனினும் அவர்களை தனியொரு வர்க்கமாக பிரித்துக்காட்டுவது சாத்தியமில்லை. வர்க்கவேறுபாடுகள் உள்ள சமூகத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கம், முதலாளித்துவ வர்க்கம் எனச் சமூகத்தினை பிரித்து நோக்குவது சாத்தியம். எனினும் புத்திஜீவிகள் எனும் சமூகத் தரப்பினரை தலி ஒரு வர்க்கமாக இனங்காண இயலாது என கிராமஸ்கி கூறுகிறார். புத்திஜீவிகள் பல்வேறு வர்க்கங்களுக்குரிய தரப்பினர்களாக மட்டுமே இனங்காணப்படுவர் என கிராமஸ்கி கூறுகிறார்.

ஒரு புறத்தில் ஆனாம் வர்க்கத்தினருடன் தொடர்புடைய புத்தி ஜீவிகள் தரப்பினரை நாம் காண்கிறோம். மறுபுறத்தில் ஆனாம் வர்க்கத் தினருடன் தொடர்புகள் இல்லாத ஆளப்படும் பல்வேறு வர்க்கங்களிலிருந்து வரும் புத்திஜீவிகளை நாம் பார்க்கிறோம். இவர்களை வெவ்வேறு தரப்பினர்களாக வைத்தே கருத்துரையாடல் செய்ய முடியும். அவர்கள் அனைவரையுமே புத்திஜீவிகள் என ஒரு தனி வர்க்கத்தினராக நோக்க முடியாது.

இத்தாலியின் அன்றைய சூழ்நிலைகளுடன் தொடர்புடைத்தி இத்தாலிய புத்திஜீவிகள் பற்றிய தம் கருத்து நிலையை கிராம்ஸ்கி முன் வைத்திருந்தார். வட இத்தாலி கைத்தொழில் மயப்பட்டமை பற்றியும் தென் இத்தாலி விவசாயப் பிராந்தியமாக இருந்தமை பற்றியும் இதனால் உருவாகிய வேறுபாடுகள் பற்றியும் நாம் முன்னைய விரிவரைகளில் பார்த்தோம். கிராம்ஸ்கி வாழ்ந்த காலத்தில் இந்த வேறுபாடுகள் கடுமையாக இருந்தன. புத்திஜீவிகள் பற்றிய கிராம்ஸ்கி யின் கருத்து இந்தச் சூழ்நிலைகளினால் தாக்கம் பெற்று அதற்கிணைய உரு எடுத்ததொன்றாகும்.

கிராம்ஸ்கி முதலில் கிராமப்புறத்து புத்திஜீவிகள் தரப்பினரை இனம் காணுகிறார். இந்த தரப்பினரை இலங்கையில் நிலவும் சமூக சூழ்நிலையில் இலகுவாக இனம் கண்டுகொள்ள முடியும். ஆசிரியர் கள், வைத்தியர்கள், கிராமப்புற பூசகர்கள், நொத்தாரிசுமார் போன்றவர்களைக் கொண்டதே இந்த கிராமப்புறத்து புத்திஜீவிகள் தரப்பாகும். இந்தத் தரப்பு கிராம மட்டத்தில் புத்திசார் பணிகளை நிறைவேற்று கிறது. கிராம்ஸ்கியின் விளக்கத்தின் பிரகாரம் இந்த புத்திசார் தரப்பினர் இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைக்காலத்தினுள் விவசாயிகள் வர்க்கத்திலிருந்து உதித்தவர்களாவர். எனினும் புத்திஜீவிகள் என்ற நிலையை அடைந்ததும் தமது பூர்வீகத்திலிருந்து விலகி செல்லுதலும் விவசாய மக்களின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தாத / பிரதிபலிக்காத நிலையை வகிப்பதும் அவர்களிடையே காணப்படும் ஒரு இயல்பாகும்.

இந்த நிலை பற்றிய வியாக்கியானத்திற்கு கிராம்ஸ்கி தமது இடைநிலை மத்திய வர்க்கம் என்ற கருத்தியனை உபயோகிக்கிறார். இடைநிலை மத்திய வர்க்கங்கள் என கிராம்ஸ்கி இனம் காண்பது ஆனாம் வர்க்கத்துடன் சம்பந்தப்படாததும் அதேசமயம் ஆளப்படும் வர்க்கங்களுடன் நேரடித் தொடர்பு இல்லாததும் எனினும் ஆனாம் வர்க்கத்

திற்கு ஆட்சி அதிகாரம் தொடர்ந்தும் நிலைப்பதற்கு உதவுவதுமான சமூகப் பிரிவினர்களையேயாகும். ஆனால் வர்க்கமொன்றிற்கு தனது அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்த முடிவது இந்த இடைநில வர்க்கங்களின் இருப்பினாலும் அவற்றை தமக்கு சாதகமாக உபயோகப்படுத்துவதன் மூலமுமேயாகும். அப்போதைக்கு நிலவுவதான் சமூக வர்க்கங்களின் பலச் சமநிலைக்கேற்ப இந்த வர்க்கத்தினரின் செயற்பாடுகள் தீர்மானிக்கப்படுவனவாகும். சமூகத்தில் முற்போக்குச் சக்திகள் செயற் படும் காலப்பகுதிகளில் இந்த வர்க்கத்தினர் முன்னைய தமது கருத்துக் களை கைவிட்டுப் புதியவற்றை தழுவும் நிலை காணப்படும். எனினும் சமூக மாற்றத்திற்கு அவசியமான அதிகாரம் தாங்கிய பணிகள் இந்த வர்க்கத்தினரால் ஒருபோதும் மேற்கொள்ள முடியாது என கிராமஸ்கி கருதுகிறார். இத்தகையதொரு வர்க்கத்திற்கு முற்போக்கு சக்திகளுக்கு செயல் வடிவில் உதவுவதான் ஒரு சக்தியாக இருத்தல் முடியும். இந்த வகையிலான இடைநிலை மத்திய வர்க்கத்தினராகவே கிராமஸ்கி புத்திஜீவிகள் என்போரை வியாக்கியானம் செய்கிறார்.

நகர்ப்புற புத்திஜீவிகள் தொடர்பான தமது வியாக்கியானத்தில் கிராமஸ்கி பரந்தமுறையில் தரப்பினர்களை அப்பிரிவில் அடக்க கிறார். அடிப்படையில் உடல் உழைப்பை மேற்கொள்ளாத சகல தரப்பினரும் அவரின் வியாக்கியானத்தின்படி நகர்ப்புற புத்திஜீவிகள் என்ற தரப்பிற்குள் வருபவராவர். உதாரணமாக பொறியியலாளர் இவ் வகைக்குள் அடங்குவர். இதேபோல் தத்துவ அறிஞர்கள் கவிஞர் கள் போன்ற ஆக்கப்பணிகளில் ஈடுபடுவோர் முதலாக வேறும் பல வகையான புத்திசார் பணிகளில் ஈடுபடும் பல்வேறு தரப்பினர் ஈறாக பல தரப்பினரும் கிராமஸ்கியின் வியாக்கியானத்தின்படி நகர்ப்புற புத்திஜீவிகள் வகைக்குள் வருபவராவர். மேலும் இந்த நகர்ப்புற புத்திஜீவிகள் என்ற வகுப்பினர்க்குள்ளேயும் உட்பிரிவுகள் இருப்பதைக் காண முடியும் என கிராமஸ்கி கூறுகிறார்.

இந்த உட்பிரிவினருக்குள் ஆனால் வர்க்கத்துடன் நேரடித் தொடர் புடைய தரப்பினர் எனவும் அத்தகைய தொடர்பு இல்லாதவர் கள் எனவும் பல தரப்பினர் காணப்படுவர். இந்த நிலைமைகளின் கீழ் அந்த புத்திசார் தரப்பினர்களின் செயற்பாடுகளை வியாக்கியானம் செய்வதற்கு கிராமஸ்கி உபயோகிப்பது ‘அவயவப் புத்திஜீவிகள்’ என்ற கருத்து ஆகும். இந்த அவயவப் புத்திஜீவிகள் என்ற வகுப்பினர்

உள்ளேயும் கிராம்ஸ்கி இரு பிரிவினர்கள் இருக்க காண்கிறார். அவற்றுள் ஒன்று ஆனும் வர்க்கத்தின் கருத்தியலைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதான புத்திஜீவிகள் தரப்பு. மற்றையது ஆனும் வர்க்கத்துடன் தொடர்பு வைக்காத எதிர்காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற இருக்கின்றதான வர்க்கத்துடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதும் அந்த வர்க்கத்தின் கருத்தியலைப் பிரதிபலிப்பதுமான புத்திஜீவிகள் தரப்பு. தமக்கென்று அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பினரை (வகுப்பினர்) உருவாக்கிக் கொள்ள முடிவது தற்போது ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கும் வர்க்கத்திற்கும் எதிர்காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற இருக்கும் வர்க்கத்திற்கும் மட்டுமே. இதன் பிரகாரம் முதலாளித்துவ சமுதாயம் ஒன்றில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கும் மட்டுமே தமக்கென அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பி னரைக் கொண்டிருத்தல் முடியும் என கிராம்ஸ்கி சுட்டிக்காட்டுகிறார். விவசாயிகள் வர்க்கத்திற்கு தமக்கென்ற அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பொன்றை உருவாக்க முடியாது. இதற்குக் காரணம் விவசாயிகள் வர்க்கத்திலிருந்து உதிக்கும் புத்திஜீவிகள் தரப்பினர் பின்னர் விவசாயிகளின் கருத்தியலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாக இடைநிலை மத்திய வர்க்கத்தினர் என்ற நிலையை அடைவதே ஆகும். இந்த வியாக்கியானத்தின் படி இருவகை அவயவப் புத்திஜீவிகள் இனங்காணப்படுகின்றனர். ஒன்று பிற்போக்குவாத ஆனும் வர்க்கத்தின் கருத்தியலைப் பிரதிபலிக்கின்ற அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பினர். மற்றையது எதிர்காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்க உள்ளதான வர்க்கத்துடன் தொடர்படைய அந்த வர்க்கத்தின் கருத்து நிலையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற புரட்சிவாத அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பினர்.

இந்த வகைப்படுத்தலில் அவயவப் புத்திஜீவி ஒருவர் எந்தப் பிரிவிற்குள் அடங்குவார் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் விடயத்தில் அவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வர்க்கம் எது என்பதை மட்டுமன்றி அந்தந்த வரலாற்றுக்கால கட்டடத்தில் அந்த வர்க்கம் வகிக்கும் நிலையையும் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

நிக்கோலோ மக்கியவெல்கி 16ஆம் நூற்றாண்டில் எழுச்சி பெற்று வந்த இத்தாலிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அவயவயப் புத்திஜீவியாக இருந்தவராவார். ஆகவே அவரை முற்போக்கு அவயவப் புத்தி

ஜீவியாக நாம் இனங்காணலாம். கிராமஸ்கியின் சமகாலத்தவரான பென டிட்டோ க்ரோசே என்பவர் முதலாளித்துவ ஆட்சியை நிலை நிறுத்துவதற்கு பெருமளவில் பணியாற்றிய ஒரு முதலாளித்துவ வர்க்கம் சார்ந்த அவயவப் புத்திஜீவி ஆவார். எனினும் அவர் வாழ்ந்த சரித்திர காலகட்டத்தில் அவர் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது இத்தாலிய சமூகத்தின் முன்னேற்றத் திற்கென தொடர்ச்சியாக பணியை மேற் கொள்ளாத ஆளும் வர்க்கத்தையாகும். எனவே அவர் பிற்போக்கு அவயவப் புத்திஜீவியாகக் கணிக்கப்படுகின்றார்.

இந்த வியாக்கியானத்தின் பிரகாரம் இத்தாலிய நகர்ப்புற புத்தி ஜீவி களிடையே முதலாளித்துவ வர்க்க அவயவப் புத்திஜீவிகள் இருக்கக் காண்கிறோம். அந்த வரலாற்றுக் காலகட்டத்தின் படி அவர்கள் பிற்போக்காளர்களாக இனங்காணப்பட்டனர். மறுபுறத்தில் எதிர்காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெறவள்ளதான் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் முற்போக்கு அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பினர் இனங்காணப்பட்டனர். இந்தப் புத்திஜீவிகள் தரப்பினரின் பணியாக அமைவது தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அரசியலையும் கருத்தியரையும் வளர்த் தெடுப்பதும் அவற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வதும் அதன் மூலம் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஆட்சியை நிறுவுவதற்கான கருத்தியல் அடித்தளத்தை தாங்கி நிற்பதுவுமாகும். இதனால் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரின் கட்சியாகிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு அரசியல் மற்றும் கருத்தியல் தலைமையை வழங்குவது இந்த புத்திஜீவிகள் தரப்பி னராலேயே என நாம் அவர்களை இனங்காணலாம். இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் என்ற வகையில் இந்த புத்திஜீவிகள் தரப்பினரின் செயற்பாடுகளுக்கு வழிகாட்டும் விளக்க வியாக்கியானங்கள் பலவற்றை கிராமஸ்கி முன்வைத்திருந்தார்.

7. அவயவப் புத்திஜீவிகளும் அவர்களது பணிகளும்

இத்தாலிய நாட்டு நிலைமைகளினுள்ளே புத்திசார் தரப்பினரின் செயற்பாடுகள் தொடர்பான கலந்துரையாடலில் கத்தோலிக்க திருச்சபை நெடுங்காலமாக செலுத்தி வரும் கருத்தியல் மற்றும் கலா சார மேலாண்மையைக் கவனத்தில் எடுப்பது அவசியம். திருச்சபை பற்றிய ஆய்விலே, அந்திறுவனமானது உற்பத்தி உறவுமுறைகள்

பலவற்றினுள்ளே மேலாண்மை கொண்டிருப்பதானது அதனை முக்கிய தான்தொரு அமைப்பு நிதியான சக்தியாக்குகின்ற தென் கிராம்ஸ்கி இனங்கண்டிருந்தார். ஆரம்பத்தில் அடிமைச் சமூக அமைப்பில் தனது மேலாண்மையை ஏற்படுத்திக் கொண்ட கத்தோலிக்க திருச் சபையானது பின்னர் நில உடைமை நிலமானிய முறையிலும் தனது ஆகுக்கத்தைப் பேணி நிற்கலாயிற்று. முதலாளித்துவ முறை தோன்றிய போது புரட்டஸ்தாந்த சிர்திருத்தர்கள் காரணமாக கத்தோலிக்க திருச் சபைக்கு பெரும் தடங்கல்கள் ஏற்பட்டிருந்தது. ஓரோப்பா முழுவது லும் மக்களின் பூரண விசவாசத்திற்குரிய சக்தியான தன்னை நடாத்திக் கொள்ள இயலாதிருந்தபோதும் தனது அடிப்படைச் செல்வாக்கை தொடர்ந்தும் பல இடங்களில் நிலைநாட்டிவர அதனால் முடிந்தது. வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி யானது வரலாற்று ஒட்டத்தில் இரு உற்பத்தி முறைமையிலுள்ள சமுதாயத்தினுள் தனது பங்கைச் செலுத்த வேண்டிய ஒரு அமைப்பாக காணப்படுகின்றது. முதலாளித்துவ அமைப்பு முறையிலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இயங்க வேண்டியுள்ளது. இங்ஙனம் பல உற்பத்தி முறைகளுள்ள சமுதாயத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கத்தோலிக்க திருச் சபையை ஒத்த வகிபாகத்தைப் பெறுகிறது. இது இவை இரண்டிற்கும் இடையில் காணப்படும் ஒரு அடிப்படைப் பொதுத் தன்மையாகும்.

கத்தோலிக்க திருச்சபைக்குள் இரு பிரதான போக்குகள் இருப்ப தாக கிராம்ஸ்கி இனங்காட்டுகிறார். முதலாவது பழம் பெரும் மத சூருமார்களினாலும் இறை மறை ஞானிகளினாலும் போதிக்கப் பட்டதும் பெருமளவில் தத்துவசாரத்தைக் கொண்டதுமான கத்தோலிக்க மதக் கருத்தியலாகும். இரண்டாவதாக ஓரோப்பாவின் கிராமப்புறங்களில் பெரும்பாலும் பரிசுத்த மதத்துறவிகள் என்று கருதப்பட்டவர்களுடன் தொடர்புடையதாக அமைப்புப் பெற்றிருந்த சாதாரண மக்களின் கத்தோலிக்க மதமாகும்.

இவ்விரு போக்குகளுக்குமிடையில் கணிசமான இடைவெளி இருக்கின்றது. சாதாரண மக்களின் சமயமானது பெருமளவில் அனுஸ்டாணங்களிலும் பக்தியிலும் நிருமாணம் பெற்றிருந்தது. மாறாக இறை மறை ஞானிகளின் மதமானது தத்துவ விடயங்களை தளமாகக் கொண்டிருந்தது.

இங்ஙனம் இந்த இடைவெளியைக் கொண்டதான் இருவேறு போக்குகளின் மத்தியிலும் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினால் தனது கருத்தியல் மேலாண்மையினை நீண்டகாலம் நிலைநாட்டிவரக்கூடிய தாக இருந்தது. ஒரு வர்க்க சமூகம் இந்த இரு போக்குகளிடையேயும் சரியான சமநிலையைப் பேணுவதன் மூலம் அவையிரண்டுடனும் சரியான முறையில் அமைந்த உறவுகளை வைத்திருக்க முடியும். இது கத்தோலிக்க திருச்சபையின் கருத்தியல் மேலாண்மையின் வெற்றிக்கான காரணமாகுமென கிராம்ஸ்கி சுட்டிக் காட்டுகிறார். அதேபோல் அக் கத்தோலிக்க வரலாற்றில் அவ்வப் போது எழுந்திருந்த திரிபுக் கருத்துக்கள் என கத்தோலிக்க சபையால் இனங்காட்டப்பட்ட தீவிர சீர்திருத்தவாதக் கருத்துப் போக்குகளையும் அந்தந்த வழிகளில் வெற்றி கொள்வதற்கு கத்தோலிக்க திருச்சபையால் முடிந்தது. பிரான்சி ஸ்கன் என்ற மதப்பிரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது பரிசுத்த பிரான்சி ஸ்கன் குரு அவர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட தீவிர சீர்திருத்தவாதக் கருத்துக்களை ஒரேயடியாக நிராகரித்துவிடாது அதனையும் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் பிரதான கருத்தியலுக் குள்ளேயே உள்ளடக்கச் செய்து அதற்கு ஒரு இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்ததன் மூலம் சமநிலையைப் பேணி தனது கருத்தியல் மேலாண்மையை நீடிக்கச் செய்வதில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை வெற்றி கண்டிருந்தது. ஒரே கருத்தியலை நிலைநிறுத்தி அதனுள் பல்வேறு கருத்துப் பிரிவுகளையும் இணைத்து வைத்திருக்கும் கைங் கரியத்தை கத்தோலிக்க திருச்சபையானது கச்சிதமாக நிறைவேற்றி வந்தது.

கத்தோலிக்க திருச்சபையில் நிலவிய இந்த இரு போக்குகளுக் கிடையிலும் அதாவது மதப் பிரமுகர்களின் தத்துவ ஞானத்தை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட கருத்தியல் போக்கு மற்றும் சாதாரண மக்கள் அனுசரித்து வந்த மதம் ஆகிய இவையிரண்டிற்குமிடையில் உள்ள உறவுகளுடன் சமாந்தரமாகச் செல்லும் உறவுமுறை யொன்று அவய வப் புத்திஜீவிகளுக்கும் தொழிலாள் வர்க்கத்திற்கு மிடையேயும் காணப்படுகின்றது. தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அவயவப் புத்திஜீவி களென் அடையாளம் காணப்படும் தரப்பினருக்குள்ளதான் விசேட பணிகள் பற்றி கிராம்ஸ்கி நுணுக்கமான விளக்க வியாக்கியானத்தை முன் வைக்கிறார். அவரின் வியாக்கியானத்தின் பிரகாரம் மக்களை அமைப்பு ரீதியாக திரட்டுவது போன்ற புத்திசார் பணிகளை மேற்

கொள்ளும் சகலரும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அவயவப் புத்திஜீவி கள் என்ற வகைக்குள் அடங்குவர். 'வீரர்கள் இல்லாத போர்த்த வைமை' என்ற தொடரின் அர்த்தத்தை அவர்தமது குறித்த வியாக்கி யானத்திற்கென உபயோகப்படுத்திக் கொள்கின்றார். இந்தத் தொடரை பலர் நோக்குவதற்கு 'ஆதரவாளர்கள் எவருமற்ற தலைமைப்பீட்டம்' என்ற பரிகசிப்பு அர்த்தத்தில் சிலர் நோக்குவர். எனினும் கிராம்ஸ்கி போர்த் தலைமை என்று ஒன்று இருந்தால் படையணியொன்றை உருவாக்க முடியும் என்ற கருத்தை வெளியிடுகிறார். கலைந்து போய் விட்ட மக்களணியிலிருந்து ஒரு படை எவ்விதத்திலும் தானாக உருவாக முடியாது. போர்த் தலைமைத் தரப்பு அதற்கெனச் செயற்பட வேண்டும். முறையான போர்த் தலைமை ஒன்று இருந்தால் அதைச் சுற்றி படையணி உருவாகுமென கிராம்ஸ்கி சுட்டிக்காட்டுகிறார். இங்கு சாதாரண மக்களின் பணிப்பொறுப்பு பற்றி கிராம்ஸ்கி குறிப் பிடுகிறார். ஆயினும் தலைமைத் தரப்பு ஒன்றின்கீழ் அணிதிருஞும் மக்களினாலேயே வரலாறு படைக்கும் பணி நிறைவேறுகிறது என கிராம்ஸ்கி கூறுகிறார். சில வரலாற்றுக் காலகட்டங்களில் ஆரம் பத்திலேயே போர்த் தலைமைத் தரப்பினரின் பணி மிக அவசிய மாகின்றது. அவரின் கருத்துப்பவடி தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு வர்க்கபூர்வ பிரக்ஞனையை வளர்த்துக்கொள்ள முடிவது இந்த தலைமைத் தரப்பினருடன் தொடர்பு பேணுதல் மூலமேயாகும். இது வெளினின் கருத்துடன் ஒத்துச் செல்வதாகும். தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு வர்க்கபூர்வ பிரக்ஞன் அல்லது அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள முடிவது தொழில் சார் புரட்சிவாதிகளின் இயக்கங்களுடன் இணைந்து செயற்படுவதன் வாயிலாக மட்டுமே என வெளின் பல சந்தர்ப்பங்களில் வலியுறுத்தி வந்தார். அங்ஙனம் இல்லாவிடில் தொழிலாள வர்க்கத்திற்கு தமது நாளாந்தப் போராட்டங்களினாடாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடிவது தொழில்சார் ரீதியானதும் மற்றும் சீர்திருத்தவாதம் சார்ந்ததுமான மனப்பான்மை மட்டுமே. கிராம்ஸ்கி இக் கருத்தை மேலும் வலுவானதும் நவீனமானதுமான வகையில் முன்வைத்திருந்தார்.

கத்தோலிக்க உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகளிலுள்ள பிரதான சமூக அமைப்பு முறைகளிலுள்ள வேறுபாடுகளுடன் தொடர்புபட்ட வகையில் அந்த நாடுகளின் புத்திசார் தரப்பினரின் செயற்பாடுகள் பற்றி

நுணுக்கமான கோட்பாட்டை கிராமஸ்கி முன்வைத்துள்ளார். இங்கு அவர் அக்காலகட்டத்தில் முக்கிய புத்திசார் குழுக்களை உருவாகி யிருந்த நாடுகளான பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி, ருஷ்யா போன்ற நாடுகளின் புத்திஜீவிகளின் செயற்பாடுகளை அந்த நாடு களில் இருந்த முதலாளித்துவ, ஐனாயக வாத, புரட்சிவாத மற்றும் சோசலிச் புரட்சிவாத போராட்டங்களின் போது அவர்கள் ஆற்றிய பணிகளைக் கவனத்திற் கொண்டு அவற்றிடையே நிலவும் சிக்கலான தொடர்புகள் பற்றி வியாக்கியானம் தருகின்றார். முதலாளித் துவ சமூக அமைப்புடன் தொடர்புபடுத்தி இதுபற்றிக் கூறுகையில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அவயவப் புத்திஜீவிகளின் பணிப் பொறுப்புக்கள் மிகவும் சரியான முறையிலும் உயர் மட்டத்திலும், இறுதி வரையிலும் நிறைவேறியிருந்தது, பிரான்ஸ் நாட்டிலேயே என கிராமஸ்கி காண்கிறார். பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் மூலம் முதலாளித் துவ முறை பூரணமாக நிலைநாட்டப்பெறுவதுடன் பழம்நில உடை மைவாத முறையையும் அதனடியிலான உறவுகளையும் அடியோடு களைந்தெறிய அப்புரட்சியினால் முடிந்தது. இதற்கான புரட்சிகரப் பணிப் பொறுப்புக்களை பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அவய வப் புத்திஜீவிகள் சரியான முறையில் நிறைவேற்றியிருந்தார்கள்.

இந்தப் பூரணத்துவம் கண்ட புரட்சியினாடாக முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆளும் வர்க்கமாக்கியதுடன் அந் நிலையானது, பிரான்சின் அரசியலில் ஒரு புரட்சிகர தோற்றப்பாடாக தொடர்ந்தும்பிரதிபலித்து வந்தது. எனினும் இங்கிலாந்தில் எழுந்திருந்த நிலை இதைவிட வேறானது. இங்கிலாந்துப் புரட்சியின் தலைமையைக் கொண்டிருந்தது. உண்மையில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் அவயவப் புத்திஜீவிகளின்றி பழம் நிலவுடமை வர்க்கத்தின் புத்திஜீவிகளே என கிராமஸ்கி சுட்டிக்காட்டுகின்றார். எனவே இங்கிலாந்து அரசு அதன் சமகால பிரெஞ்சு அரசிலும் பார்க்க வேறுபட்டதாக இருந்தது. பழம் நிலவுடமை வர்க்கங்களில் புத்திஜீவிகளின் செல்வாக்கு இங்கிலாந்து அரசியலிலும் அரசின் மீதும் தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது. இதனால் பிற்போக்கு இயல்புகள் சில வெளிக்காட்டப்பட்டு வந்தன. உதாரண மாக அரசியலமைப்பின் கீழான ஒரு சபையில் அல்லது பிரபுக்கள் சபையில் முற்றிலும் வாரிசு உரிமை அடிப்படையில் அங்கத்துவம் வகிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருப்பது உலக நாடுளிலேயே இங்கிலாந்தில்

மட்டுமேயாகும். இங்ஙனம் புரட்சி வாதம் அல்லாத இயல்புகள் இருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இங்கிலாந்தின் முதலாளித்துவ வர்க்க புத்திஜீவிகள் இங்கிலாந்துப் புரட்சியின் போது இரண்டாவது படியில் இருந்ததுதான் என கிராம்ஸ்கி விளக்குகின்றார். சமகால ஜெர்மனியிலோ பழம் நிலவுடைமை வர்க்கமே முதலாளித்துவப் புரட்சியை நிறைவேற்றி முடிக்கும் நிலை இருந்தது. தொழிற் புரட்சி யும் மூலதனத்திற்கியும் ஜெர்மனியில் நிறைவேறியது. நிலவுடைமை வர்க்கத்தினர் ஆகிய 'யுங்கர்' என்ற சமூகத் தரப்பினராலாகும். இதனால் ஜெர்மனி யில் அந்த நாட்டிற்கே விசேடமாய் அமைந்த பிறபோக்கு இயல்புகள் காணக்கிடைத்தன. இதைவிட விசேடமாக அமைந்தது எதுவெனில் 'யுங்கர்' சமூகத் தரப்பிற்கு அந்த நாட்டில் இருந்த பேரும் இராணுவத்தின் தலைமையை ஏற்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமை தான். இந்த இராணுவம் ஐரோப்பாவிலேயே மிகப் பெரியதொன்றாக அச்சமயம் விளங்கிற்று. கைத்தொழில் புரட்சிக்குப் பின்னர் இந்த இராணுவத்தின் தலைமை முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கு கைமாறியது. இதன் காரணத்தால் ஜெர்மனிய அரசியலில் போர்த் தன்மை பொதிந்திருந்த நிலை நெடுகிலும் நிலவி வரலாயிற்று. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ருஷ்ய புத்திஜீவிகள் பற்றிக் கூறுகையில் கிராம்ஸ்கி வெளின் தலைமையின் கீழ் இருந்த ருஷ்ய தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அவயவப் புத்திஜீவிகளின் பணியினை விசேட கவனத்தில் எடுத் துள்ளனர். ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவ புரட்சிக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சிக்கு இடையிலான கால இடை வெளி பெரிதாக இருக்கவில்லை. இதன் காரணமாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சக்திகள் வளர்ச்சியடைந்து வந்த அதேவேளை தொழிலாளர் வர்க்கசக்திகளும் சமாந்தர வளர்ச்சியடைந்து வந்தன. இதன் காரணமாக ருஷ்யாவில் விசேட இயல்புகளுடன் அவயவப் புத்திஜீவிகள் தரப்பு ஒன்று தோன்றியிருந்தது. சார் மன்னர்களின் ருஷ்யாவில் நிலவிய நிலைமைகள் காரணமாக இந்தப் புத்திஜீவிகள் தரப்பினருக்கு பெருமளவில் நாட்டைவிட்டு வெளியேறி வேறு நாடுகளில் வசிக்க நேரிட்டது. இதன் காரணமாக ருஷ்யாவிற்கு மட்டுப்படுத்தப்படாததும் முழு ஐரோப்பாவிற்கு பொதுவானதுமான கருத்தியல் அவர்களிலிருந்து உருவாகிற்று என கிராம்ஸ்கி சுட்டிக் காட்டுகிறார். இவர்களும் வெளின் தலைமையின் கீழ் இருந்த புத்தி

சார் தரப்பினர்களும் ஜூரோப்பாவின் சோசலிச கருத்தியல் போக்கு களை உருவாக்கியிருந்தனர் எனவும் அவர்களின் கருத்தியலானது முழு ஜூரோப்பாவிற்கு இயைபுடையதான் கருத்தியலாக அமைந்திருந்ததெனவும் கிராமஸ்கி விளக்குகிறார்.

புத்திஜீவிகள் பற்றிய கிராமஸ்கியின் வியாக்கியானமானது அவர்கள் தோன்றியிருந்த வர்க்கங்களின் அல்லது அவர்கள் பிரதிநிதித்து வப்படுத்தும் வர்க்கங்களின் செல்வாக்கினை அடியாகக் கொண்ட விளக்கத்தை உள்ளடக்கியதாகும். எனினும் இந்த புத்திசார் தரப்பினரிடையே பல்வேறு மட்டத்தினரின் அமைப்புகளும் இருந்தன. அத்துடன் அவர்களிடையே தாம் புத்திஜீவிகள் வாக்கத்தினர் என்ற போலிக் கருத்தும் பொதுமிகு இருந்திருந்தது. இந்தக் கருத்து போலியாக இருப்பதற்குக் காரணம் புத்திஜீவிகள் என்போர் எக்காலத்திலும் சமூகத்தில் ஒரு தனி வர்க்கத்தினராக இனக்காணப்பட முடியாமையே ஆகும். பல்வேறு வர்க்கங்களின் கருத்தியலை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதுடன் ஆனால் வர்க்கத்தினரதும் நேரே ஆளப்படும் வர்க்கத்தினரதும் கருதியலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பல்வேறு தரப்பினர்கள் இந்தப் புத்திஜீவிகள் என்ற பிரிவிற்குள் வருகின்றனர். எனினும் சில வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளிலும் சில நிலமைகளிலும் புத்திஜீவிகள் தரப்பினரிடையே சில உள்ளாந்த கருத்தியல் ஒருமை உணர்வு ஏற்படுத்துவதற்கு இடமுண்டு என கிராமஸ்கி கூறுகின்றார்.

கிராமஸ்கியின் வியாக்கியானத்தின்படி எழுச்சிபெற்று வரும் ஒரு வர்க்கத்தின் புத்திஜீவிகள் தரப்பிற்கு அதாவது எதிர்காலத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற இருக்கும் வர்க்கத்தின் புத்திஜீவிகளுக்கு மற்றைய புத்திஜீவிகள் தரப்பினர் மீது தமது கருத்தியல் மேலாண்மையை நிலைநாட்டுவதற்கு சாத்தியம் ஏற்படும். இங்ஙனம் கருத்தியல் ஆதிககம் ஏற்பட்டதன் பின்னர் மேற்கொள்ளப்படும் அரசியல் நிகழ்வுகள் காரணமாக மற்றைய புத்திசார் தரப்பு எழுச்சி பெற்றுவரும் வர்க்கத்தின் கருத்தியல் நிலைமையை தழுவிச் செல்லும் போக்கு கணப்படும்.

இதற்கு உதாரணமாக தற்போதைய பிரான்சில் இருக்கும் நிலை மைகளை சுட்டிக் காட்டலாம். பிரான்சிலே பிரதான மட்டத்திலுள்ள எந்தவொரு புத்திஜீவிக்கும் தன்னைப் பூரணமாக ஒரு வலதுசாரியென அடையாளம் காட்டி முன்னிற்க முடியாது. அந்நாட்டில் எந்தவொரு

தத்துவ அறிஞனுக்கும் பொருள் முதல் வாதமல்லாத கருத்தை முன் வைக்க முடியும் எனினும் நடைமுறை அரசியல் செயற்பாடுகளின் போது பிரான்ஸ் நாட்டின் பிரதான புத்திஜீவிகள் எப்போதுமே இடது சாரி அல்லது தீவிரவாத நிலைப்பாட்டையே வெளிக்காட்டி வந்துள்ளனர். எனவே குறிப்பிட்ட விடயத்தில் புத்திஜீவிகள் தரப்பினர் களிடையே இந்த ஒருமைப்பாடு காணப்படுகிறது. உதாரணமாக வியட்னாம் யுத்தம் தொடர்பாக பிரான்ஸ் நாட்டு புத்திஜீவிகளின் பெரும்பான்மையினர் யுத்தத்திற்கு எதிரான மனப்பாங்கையே வெளிப் படுத்தி வந்தனர். அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து ஜேர்மனிய புத்திஜீவி களிடையே இந்த ஒருமைப்பாட்டு இயல்பைக் காணமுடியவில்லை. புத்திஜீவிகள் அனைவரிடையேயும் எப்போதும் கருத்தியல் ஒருமைப் பாடு இருக்குமெனக் கருதுவது தவறாகும். எனினும் சில வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளில் சில முக்கிய காலகட்டங்களில் பல்வேறு சமூக வர்க்கங்களுடனும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் புத்திஜீவிகள் தரப்பு களிடையே ஒரு வகையான கருத்தியல் ஒருமைப்பாடு இருப்பதைக் காணலாம். இது ஏற்படுவது எழுச்சி பெற்றுவரும் வர்க்கத்தின் தரப்பினர் மற்றைய புத்திசார் தரப்பினர்களை கோட்பாட்டு ரதியாகவும் கருத்தியல் ரதியாகவும் ஆட்கொள்ளும் நிலை இருக்கும்போதாகும்.

8. பாசிசவாதம் பற்றிய வியாக்கியானம்

அந்தோனியோ கிராம்ஸ்கி வாழ்ந்த காலத்தில் இத்தாலியிலும் பின்னர் உலகம் பூராகவும் மிகப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பாசிசவாதம் என்னும் அரசியல் இயக்கமானது முதலில் வெற்றி கண்டு ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியது இத்தாலியிலாகும். பாசிசவாதத்தின் வெற்றி பற்றியும் அதன் வர்க்க சாராம்சம், சுயரூபம் ஆகியன பற்றியும் அதற்கு எதிரான போராட்டம் பற்றியும் மிகத் தெளிவான வியாக்கியானம் கிராம்ஸ்கியினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் இது மிகக் கூர்மையான சிந்தனாசக்தி உடையவர்களால் மட்டுமே செய்யக்கூடியதொன்றாகும். பாசிசவாதமானது அதன் ஆரம்ப நிலையில் மக்களிடையே இருந்து எழுவதான தீவிரவாத இயக்கமாக, அத்துடன் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கும் வர்க்கத்தினருக்கு எதிரான தொன்றாகவும் தோற்றமளிப்பதால் அதன் நிஜஇயல்புகளை இனங்

கண்டு தெளிந்து கொள்வதற்கு நுண்ணிய சிந்தனையாற்றல் தேவைப்படுகின்றது.

1917ல் ருஷ்யாவில் ஒத்தோபர் புரட்சி நடைபெற்ற போது இத் தாலிய சோசலிசுக் கட்சி மிகப் பலம் வாய்ந்த அமைப்பாகத் திகழ்ந்தது. இத்தாலிய தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பெரும் ஆகரவைப் பெற்றிருந்த இக்கட்சியானது ஒத்தோபர் புரட்சியின் செல்வாக்கினாலும் முதலாவது உலக யுத்தத்திலே இத்தாலி கண்டிருந்த தோல்வியினாலும் பெரும் குழப்பங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்தது. பிற்காலத்தைய இத்தாலிய பாசிசவாதத்தின் தலைவனாக இயங்கிய பெனிடோ முசோவினி 1915ஆம் ஆண்டளவில் இத்தாலிய சோசலிசுக் கட்சியின் இடதுசாரி போக்கிற்கு தலைமை தாங்கி செயற்பட்டிருந்தான். செராட்டி என்பவன் வலதுசாரி போக்கிற்கு தலைமை வழங்கினான். ரூஷ்ய ஒத்தோபர் சோசலிசுப் புரட்சியினால் ஏற்பட்ட தாக்கத்திற்கு உட்பட்டு அதனால் புள்ளாங்கிதம் அடைந்திருந்த இத்தாலிய சோசலிசுக் கட்சி வெளினின் தலைமையின் கீழான சர்வதேச அரசியல் போக்குடன் அக்கட்சி இணைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தது. கட்சியின் இளம் தலைவர்களாக விளங்கிய கிராமஸ்கியும் அவரின் மரணத்தின் பின்னர் இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவராக இருந்த போதினா என்பவரும் இப்போக்கிற்கு தலைமை தாங்கி வழிகாட்டினர். இந்தக் காலப்பகுதியில் செராடி பெருமளவிற்கு சமூக ஜனநாயக வாதியாக தன்னை இனங்காட்டி செயற்பட்டார். இடதுசாரிப் போக்கிலிருந்து இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஜனித்ததும் இம் தோதல் முறண்பாடுகளின் விளைவாகவேயாகும். முசோவினியும் சோசலிசுக் கட்சியிலிருந்து விலகி பாசிசக் கட்சி என்னும் பெயரில் புதுக் கட்சியொன்றை ஆரம்பித்திருந்தான். இக்கட்சி முதலாளித்துவ விரோத மக்கள் சார்பான கட்சியாகவே ஆரம்பித்திருந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக அது தோற்றம் தரவில்லை. ஹிட்லரைப் போலவ்லாது முசோவினிக்கு தனது இளமைக்கால அரசியல் ஈடுபாட்டினால் பெயரும் புகழும் கிடைத்திருந்தமையினால் தனது கட்சியை மக்கள் சார்பு கட்சியாக எற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கான ஆற்றல் இருந்தது.

வரலாற்று ரீதியாக இத்தாலி என்பது ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியை ஆட்சி செய்த உரோம் சாம்ராச்சியம் நிலவிய நாடாகும்.

அந்த வரலாற்று வழியுரிமைகள் பற்றிய நினைவுகள் இத்தாலிய மக்களிடையே நிலைத்திருந்ததை நாம் புரிந்து கொள்ளுதல் வேண் டும். ஆயினும் 1910 - 1915ஆம் ஆண்டுகளில் இத்தாலிய அரசின் நிலை மேலோங்கியதொன்றாக இருக்கவில்லை. ஒருபூரம் இத்தாலிய முதலாளித்துவம் சரிவர வளர்ச்சி கண்டிருக்கவில்லை. இன்னொரு பூரம் தெற்கித்தாலி யானது பெருமளவில் வளர்ச்சி காணாத விவசாயப் பிரதேசமாக விளங்கியது. 17ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஐரோப்பா வில் பெரும்பாலான நாடுகள் இத்தாலியை விஞ்சிய வளர்ச்சியைக் கண்டிருந்தன. அந்த சூழ்நிலைகளின் கீழ் இத்தாலியப் பழம் பெருமை மீட்க வேண்டியதொன்று என்ற கருத்து இத்தாலிய மக்களிடையே நிலவி வந்தது. இக்கருத்துநிலை முசோவியினால் தனது இயக்கத்தின் வெற்றிக்காக பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டது. முசோவினி பெருமளவிற்கு பழைய சீசரின் மனப்பாங்குடன் செயற்பட முனைந்தான்.

இக்காலப்பகுதியில் உலக வரலாற்றிலே பாசிசவாதம் முதன் முதலாக தோற்றம் பெற்றிருந்ததும். வரலாற்று முன் உதாரணங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. அத்துடன் அது இத்தாலிய சோசலிஷக் கட்சியின் இடதுசாரிப் போக்குடைய தலைவர்களினால் தோற்று விக்கப்பட்டிருந்ததுடன் அது எவ்விதத்திலும் முதலாளித் துவக்கதை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கட்சியாக தோற்றம் கொண்டிருக்கவில்லை. இத்தாலிய பாசிசக் கட்சியின் கருத்து நிலையில் கருக்கொண்டிருந்த விடயம் பற்றிய கருத்தாக்கம், பாசிசவாதம் பற்றிய கருத்தாக்கம் ஆகிய இரண்டையும் வெறுபடுத்தி இனங் காணுவது முக்கியமான தாகும். இவை சமாந்தரமாகச் செல்லும் இரு கருத்தாக்கங்களாக தென்பட்டபோதிலும் அவையிரண்டும் வெவ்வேறானவை.

“இத்தாலிய மக்களின் பண்டைக் கலாசார மேன்மையை பேணு வதற்கு உரோம சாம்ராச்சியத்தின் முன்னைய மாண்பினை மீட்டெடுப்பது அவசியம். அது இத்தாலிய மக்களின் இலக்காகுதல் வேண்டும்” என்பதே முசோவினிய பாசிசத்தின் கருத்துநிலையாக இருந்தது. இது ஏனைய சோசலிசக் குழுக்களிடையே இயல்பாகவே கொள்கை மற்றும் கோட்பாட்டுக் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தியது.

ஹிட்லர் ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்திருந்த காலப்பகுதியில் பாசிசம் என்பது புதியதொரு அரசியல் தோற்றப்பாடாக இருக்க வில்லை. அது ஜெர்மனியில் முன்னர் ஒருமுறை பரீட்சித்து பார்க்கப்

பட்டுமிருந்தது. எனவே ஜேர்மனிய பாசிசுத்தை வியாக்கியானம் செய்து கொள்வது அவ்வளவு கடினமான காரியமாக அமையவில்லை.

உலகிலேயே முதன்முதலாக இத்தாலியில் ஏற்பட்டிருந்த இந்த அரசியல் தோற்றப்பாடானது சோசலிசுக் கோஷங்களால் போர்வை யடப்பட்டு மேலெழுந்திருந்த நிலையில் அதன் சயரூபத்தை இனங்கண்டு அதனை சரியாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை. எனினும் கிராம்ஸ்கிக்கு அது சாத்தியமாயிற்று. இத்தாலிய பாசிசுத்தின் உண்மையான சயரூபத்தை கண்டறிந்து, அதன் வர்க்க சாராம்சுத்தை புட்டுக்காட்டி, அது தொடர்பான தெளிவானதும் தவறற்றுமான கோட்பாட்டுத் தளத்தை அமைத்துத் தர கிராம்ஸ்கியினால் முடிந்தது. அவரது அரசியல் சிந்தனையின் கூர்மை இதில் நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

9. சீசர் வாதம்

சீசர்வாதம் என்பது வரலாறு தொடர்பான முக்கியமான ஓர்கருத்தாகும். சமூக வரலாற்றில் சில சந்தர்ப்பங்களில் இருவேறு வர்க்க சக்திகள் ஒன்றுக்கெதிராக ஒன்று கூர்மையான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது அதில் பலமானது வெற்றியையும் மற்றயைது தோல்வியையும் தழுவும் என்பது நாம் சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கும் ஒன்றாகும். அதாவது மேலோங்கும் சக்தி வெற்றி காணும் என்பதும் இல்லாவிடில் மேலோங்கி நிற்கும் சக்தியை பலவீனமான சக்தியானது அப்போதைக்கு மட்டும் தற்காலிக வெற்றி கொண்டிருக்கும் என்பதும் பின்னர் மேலோங்கும் சக்தி பலவீனமான சக்தியை வெற்றி கண்டு துவம்சம் செய்து வெற்றியை உறுதி செய்து கொள்ளும் எனவும் எதிர்பார்க்கின்றோம். உதாரணமாக முதலாளித்துவ முறையிலுள்ள வர்க்க போராட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வர்க்கப் போராட்டம் கூர்மையடைந்திருக்கும் கட்டத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கமும் தொழிலாளர் வர்க்கமும் நேருக்கு நேர் மோதும்நிலை ஏற்படும் எனவும் இரண்டில் ஒரு வர்க்கம் நிச்சயம் வெற்றி காணுமெனவும் நாம் எண்ணுகின்றோம். அந்த வெற்றிக்கு பின்னர் வெற்றி கண்ட வர்க்கம் மற்றையதின் அமைப்பு ரத்தியான பலத்தை தற்காலிகமாக வேணும் அழித்து விடும் எனவும் நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

எனினும் வரலாற்றில் சில சூழ்நிலைளில் இங்ஙனமான விளைவுகள் காணப்படாது போகலாம். மோதல் நிலையிலுள்ள வர்க்க சக்தி களிடையே ஒருவித சமபலநிலை ஏற்படுவது சாத்தியம். அங்ஙனமான சூழ்நிலையில் அச்சக்திகள் தாம் ஈடுபட்டுள்ள மோதலினால் பரஸ்பர அழிவைக் காண்பதுடன் இரு தரப்பும் களைப்பும் சலிப்பும் அடையும் நிலை தோன்றும். இந்நிலையில் ஒன்றையொன்று வெற்றி கொள்வது அசாத்தியமாகிப் போவதுடன், இரு தரப்புக்களும் பலவீனமடைந்த நிலை ஏற்படும். அப்போது மூன்றாவது சக்தி ஒன்றிற்கு மோதலில் ஈடுபட்டுள்ள இரு சக்திகளையும் மேவி நிற்பது சாத்தியமாகின்றது. அங்ஙனம் அதிகாரத்திற்கு வரும் மூன்றாவது சக்தியானது பின்னர் இந்த இருசக்திகளில் ஒன்றுக்கு பணியாற்றும் சக்தியாக அல்லது அந்த இரு சக்திகளிடையேயும் சமபல நிலையை ஏற்படுத்தும் சக்தியாக அல்லது இரு சக்திகளுக்கிடையேயும் ஒரு பக்கமும் மறுபக்கமுமாக ஊசலாடி சாய்ந்து செயற்பட்டு கொண்டிருக்கும் சக்தியாக விளங்கும்.

அந்த மூன்றாவது சக்தியின் இயல்பிற்கு இணங்க அது முற்போக்காகவோ பிற்போக்காகவோ இருக்கும். சீர்வாதம் என கிராம்ஸ்கி இனங்காண்பது அங்ஙனம் அதிகாரத்திற்கு வரும் குறித்த இடைபுகு சக்தியின் ஆதிக்க நிலைமையேயாகும்.

கார்ல்மாக்சின் 'குட்டி பொனபார்ட்', பற்றிய அவதானிப்புக்கள் கிராம்ஸ்கியின் இந்த வியாக்கியானத்தை மிக நெருங்கி வருபவையாகக் கொள்ளலாம். பிரஞ்சு, அரசியல் வியாக்கியான நூலாகிய 'லுயி பொனபாட்டின் பதினெட்டாவது புருமயர்' என்ற நூலில் இந்தக் கருத்தைக் காண்கிறோம். அந்நூலில் கார்ல்மார்க்ஸ் பொனபாட்வாதம் பற்றி முன்வைக்கும் விசேடமான கருத்துக்கள் சில குறிக்கப்படுகின்றன. பொனபாட்வாத அதிகாரம் நேரே முதலாளித்துவ அதிகாரமாகவோ அல்லது தொழிலாளி வர்க்க அதிகாரமாகவோ இருக்க வில்லை. பொனபாட்வாத அதிகாரமானது வர்க்கங்களிடையே சமபல நிலையை ஏற்படுத்துவதொன்றாகவும் ஒரு வர்க்கத்தை அல்லது மறு வர்க்கத்தை மாற்றிமாறி சாய்ந்து செயற்படும் அதிகாரமாகவும் இருந்தது. பொனபாட்வாதம் பற்றிய மார்ச்சினுடைய இந்த வியாக்கியானமும், சீர்வாதம் பற்றிய கிராம்ஸ்கியின் வியாக்கியானமும் ஒத்தன வாய் அமைகின்றன. சீர்வாதம் என கிராம்ஸ்கி இனங்காண்பது, இந்த

வகையிலான மூன்றாவது சக்தி ஒன்று அதிகாரத்தில் அமர்வதையே ஆகும். அங்குள்ள மூன்றாவது சக்தி அதிகாரத்திற்கு வந்த பின்னர் அதன் செயற்பாடுகள் முற்போக்காகவோ பிற்போக்காகவோ அமையலாம். முற்போக்கு சீர்வாதிகளுக்கு உதாரணமாக கிராமஸ்கி காட்டுவது யுவியஸ்சீர், நெப்போலியன் பொன்பாட், இங்கிலாந்து புரட்சியின் தலைவர் குறொம்பெல் போன்றோரையாகும். எம்மில் பலரிடையே நெப்போலியன் பொன்பாட் ஒரு பிற்போக்கு ஆட்சியாளன் என்ற தவறான கருத்து நிலவுகின்றது.

நெப்போலியன் அதிகாரத்திற்கு வந்ததை ட்ரொக்சி இனங்கண்டது 'கர்மிடேன் பிற்போக்கு வாதம்' என்றவாறேயாகும். நெப்போலியன் ஆட்சிக்கு வரமுன்னர் பிரான்சில் நிலவிய புரட்சிகர ஜனாயகப் போக்குகள் அவர் ஆட்சிக்கு வந்ததும் அகன்று போன்மை அவர் பற்றிய இங்வன்மான அரசியல் வியாக்கியானங்களுக்கு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். எனினும் நெப்போலியனின் ஆட்சியின் வர்க்க உள்ளடக்கத்தை நோக்குவது அவசியமாகும். பிரஞ்சுப் பெரும் புரட்சி மூலம் நிலவுடைமை ஆட்சியை உடைத்தெறிந்து அதிகாரத்திற்கு வந்த முதலாளித்துவ வர்க்க அரசை பொன்பாட் மேலும் பலப்படுத்தினானா? உறுதியாக்கியிருந்தானா? என்பதே கேட்கப்பட வேண்டிய முக்கிய கேள்விகளாகும். பொன்பாட்டின் ஆட்சி அதிகாரத்தின் கீழ் முதலாளித்துவ வர்க்கப் புரட்சி தொடர்ந்தும் வளர்ச்சி கண்டிருந்ததுடன் அவன்று அதிகாரமானது முதலாளித்துவ அரசை மைப்பின் ஒரு சிறப்பு நடைமுறை அம்சமாக இருந்தது. இவ்வகையில் பார்க்கும்போது நெப்போலியன் பொன்பாட்டின் ஆட்சி அதிகாரம் அந்தக் காலகட்டத்தில் முற்போக்கான தொன்றாகவே அமைந்தது.

அப்போதைய காலகட்டத்தில் ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளில் முதலாளித்துவப் புரட்சி இன்னமும் தோன்றாதநிலை இருந்தமையினால் நெப்போலியனின் இந்த ஆட்சியின் முற்போக்குத் தன்மை ஒரு விசேட தோற்றப்படாகத் தென்பட்டது. இதனைக் கருத்திற் கொண்டே கிராமஸ்கி முதலாவது நெப்போலியனை ஒரு முற்போக்கு சீர்வாதியாக இனங்கண்டார். கிராமஸ்கி மூன்றாவது நெப்போலியனை பிற்போக்கு சீர்வாதியாக இனங்கண்டிருந்தார். மூன்றாவது நெப்போலியனின் ஆட்சியானது அந்தக் காலகட்டத்தில் பிற்போக்குச் சக்திகளுக்கு சேவை புரிந்து நின்றதொன்றாகும். இங்குள்ள அந்தந்த

வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து சீர்வாதமானது முற்போக்காகவும் பிற்போக்காகவும் காரியங்களை நிறைவேற்றுகிறது.

10. பாசிச வாதம்

அந்தோனியோ கிராம்ஸ்கியின் பாசிசவாதம் பற்றிய வியாக்கியான மானது சீர் வாதத்துடன் ஒத்துச் செல்லும் ஒன்றாகப் பார்க்கப்படக் கூடியதாயினும் அது சீர் வாதத்திலிருந்து வேறுபட்டதொன்றாகும்.

அரசியல் நெருக்கடிகள் பற்றிய கிராம்ஸ்கியின் வியாக்கியானத்தை ஏற்கனவே தந்துள்ளோம். பாசிசவாதம் பற்றிய அவரது வியாக்கியானம் அரசியல் நெருக்கடிகள் பற்றிய வியாக்கியானத்துடன் சம்பந்தப்பட்டதாகும்.

கிராம்ஸ்கி காட்டுவதான அரசியல் நெருக்கடி என்பது சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு வர்க்கங்களும் தமக்கு இருந்து வந்த வழமையான தலைமைகளிலிருந்து விலகிச் செல்லும் நிலையைக் குறிப்பதாகும்.

அதாவது அத்தலைமைகளுக்கு அந்தந்த வர்க்கத்தின் மீது இருந்து வந்த கருத்தியல் மேலாண்மை அற்றுப் போகும் நிலையையே அரசியல் நெருக்கடி குறிப்பதாகும். இது எப்போதுமே பொருளாதார நெருக்கடிகள் காரணமாக எழுவதொன்றல்ல. பெரும்பாலும், அதனிலும் வேறுபட்ட சூழ்நிலையே அரசியல் நெருக்கடி கொண்டதா யிருக்கும். அத்துடன் சில சூழ்நிலைகளில் அரசியல் நெருக்கடியினாடாகவே பொருளாதார நெருக்கடியும் தோன்றுவதுண்டு. எனினும் இவ்விரு வகை நெருக்கடிகளுக்குமிடையில் அடிப்படை வேறுபாடொன்று இருக்கிறது. பொருளாதார நெருக்கடிகளின் போது வர்க்கங்கள் கட்டாயமாக தமது வழமையான தலைமைகளிலிருந்து விலகிச் செல்லும் நிலை காணப்படுவதில்லை.

ஆனால் கிராம்ஸ்கி குறிப்பிடும் அரசியல் நெருக்கடியானது வர்க்கங்கள் தமது அரசியல் தலைமைகளிலிருந்து விலகிச் செல்வதனால் எழுவதொன்றாகும். இங்ஙனமான சூழ்நிலைகளிலேயே பாசிசம் தோன்றுகிறது.

இத்தாலிய அரசியல் நிலைமைகளை ஆராயும் போது அங்கு தொழிலாளர் வர்க்கமானது முதலில் சோசலிசுக் கட்சியினரும் பின்னர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரும் தலைமையை வழமையாகப் பின்பற்றி வந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கம் கிறிஸ்தவ சனநாயக் கட்சியின்

தலைமையைப் பின்பற்றி வந்தது. எனினும் பாசிசம் எழுச்சி பெற்று வர ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் இந்த வர்க்கங்கள் தமது அரசியல் தலைமைகளிலிருந்து விலகிச் சென்றிருந்த நிலை இத்தாலியில் காணப்பட்டது. ஒருபுறம் தொழிலாள வர்க்கம் சோசவிசுக் கட்சிகள் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையிலிருந்து விலகிப் பயணித் திருந்தது. மறுபுறம் முதலாளித்துவ வர்க்கமும் கிறிஸ்தவ சனநாயகக் கட்சித் தலைமையிலிருந்து விலகிச் சென்று கொண்டிருந்தது. பாசி ஸ்டூகள் இங்ஙனமான அரசியல் நிலைகளைப் பயன்படுத்தியே ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வருகிறார்கள்.

இந்த அரசியல் நெருக்கடி தோன்றிய ஆரம்பகால கட்டத்தில் இத்தாலியில் சோசவிசப் புத்திஜீவிகளிடையே பாசிசவாதம் பற்றிய கோட்பாட்டுக் குழப்பநிலை காணப்பட்டது. இவர்களுள் சிலர் ‘பாசிசம் என்பது பைத்தியம் பிடித்த குட்டி முஞ்சுவா வர்க்கத்தின் வெளிப்பாடு’ என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். பாசிசமானது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வெளிப்பாடு என்பது நிராகரிக்கப் பட்டமையே இக்கருத்தின் சாரம்சமாகும்.

சோசவிசப் புத்திஜீவிகளிடையே இங்ஙனமான குழப்பநிலை இருந்தமைக்கு பல காரணங்களைக் கூறலாம். பாசிசத்தின் ஆரம்பத் தோற்றக் காலத்தில் அதற்கு தலைமை வழங்கி துடிப்புடன் இயங்கிய செயற்பாட்டாளர் இடதுசாரி மற்றும் தீவிரவாதப் போக்குகளை வெளிப்படுத்தி வந்தவர்களாக இருந்தமை இக்குழப்பநிலைக்கு ஒரு காரணமாகும். முதலாளித்துவ வர்க்கமும் அதற்கு சார்பான புத்தி ஜீவி களும் தமது வழமையான தலைமையின் கீழே தொடர்ந்தும் இயங்கி வந்தனர். இதுபோன்ற காணரங்களினால் பாசிசவாதம் அதன் ஆரம்ப காலகட்டங்களில் இடதுசாரித் தன்மையும் தீவிரவாதத் தோற்ற மும் கொண்டதாய் இருந்தது. இக்கோட்பாட்டுக் குழப்பத்திற்கு இன்னொரு காரணமாயிருந்தது பாசிசத்திற்கு இருந்த மக்கள் தளம் தொடர்பான விடயமாகும். பாசிசத்திற்கு மக்களாதரவுத்தளம் இருந்த மையினால் இராணுவ சர்வாதிகாரத்திலிருந்து வேறுபட்ட தோற்றத்தை அது காட்டக் கூடியதாக இருந்தது.

இராணுவ சர்வாதிகார முறைக்கு மக்கள் ஆதரவுத்தளம் இருக்காது. எனவே அதனைப் புரிந்து கொள்வதும் அதற்கு எதிராகப் போராடு வதும் இலகுவானது. இராணுவ சர்வாதிகாரம் என்பது மக்களை

அடக்குமுறைக்கு உட்படுத்தி நிற்பதன் காரணத்தினால் அது மக்களினால் நிராகரிக்கப்படுவதோன்றாகும். பாசிசமும் அடக்குமுறை சர்வாதிகார இயல்பை கொண்டுள்ளதாகும். எனினும் அதற்கு பரந்த மக்கள் ஆதரவும், தளமும் அந்த ஆதரவாளர்கள் மீது கருத்தியல் மேலாண்மையும் இருக்கும்.

கிராம்ஸ்கியின் சிந்தனையின் ஒரு சிறப்பு அம்சமாக அமைவது பாசிசத்தின் ஆரம்ப காலகட்டத் தோற்றத்தையும் இயல்பையும் ஆய்ந்து அதற்குச் சரியான வியாக்கியானத்தை வழங்கியமையேயாகும்.

இத்தாலியின் பாசிசத்தின் ஆரம்பகால கட்டத்திலே அது தெளிவாகக் காணக்கூடியதாகவிருந்த மூன்று சமூகப் பிரிவினர்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு இயங்கியதாக கிராம்ஸ்கி சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இந்த மூன்று சமூக சக்திகளாவன:

- (1) கிராம மத்தியதர செல்வந்தர் பிரிவு
- (2) நகர்ப்புற குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள் பிரிவு
- (3) தெருச்சுற்றி தரித்திரர் பிரிவு அல்லது லும்பன் பாட்டாளிகள் பிரிவு ஆகியவையாகும்.

கிராம மத்தியதர செல்வந்தர் பிரிவு என்பது தெற்கு இத்தாலியில் நில உடைமையாளர்களினால் பலவகை ஒடுக்குதல்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டு வந்த விவசாய மத்தியதர செல்வந்தர்களைக் குறிக்கும்.

தெற்கு இத்தாலியின் பிரதான நில உடைமையாளர்கள் தரப்பினர் இத்தாலியில் ஆட்சியிலிருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் இரண்டாம் நிலை சுகாக்களாக இருந்தனர். அதற்கு மாறாக கிராமிய மத்தியதர செல்வந்தர் பிரிவானது ஆட்சியிலிருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் பகை முரண்பாடு கொண்டிருந்தது. அப்பகை முரண்பாட்டின் காரணமாக இத்தரப்பினர் பாசிசத்தின் ஆரம்ப கால கட்டத்தில் அதன் செயலாக்கம் மிக்க ஆதரவாளர்களாகவும் செயற்பாட்டாளர்களாகவும் விளங்கினர்.

நகர்ப்புற குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள் பிரிவு வடக்கு இத்தாலியில் வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த முதலாளித்துவம் காரணமாக வீழ்ச்சி நிலைக்கு உட்பட்டு வந்த பிரிவாகும். எவ்வளவு வேகமாக முதலாளித்துவ வளர்ச்சி ஏற்பட்டதோ அதே அளவிற்கு குட்டி பூர்ஷ்சி

வாக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் வீழ்ச்சி கண்டு வந்தது. இதன் காரணமாக நகர்ப்புற பூர்வ்வாக்கள் அப்போதைய சமூக முறைமையை பெரிதும் எதிர்த்தனர். இக்காரணத்தினால் அத்தரப்பானது பாசிசுத் தின் ஒரு சமூக ஊற்றாக விளங்கியது.

பாசிசுத்தின் இன்னொரு சமூக ஊற்றாக இருந்தது தெருச்சுற்றித் தரித்திரர் பிரிவாகும். 'குட்டி பொனபாட்டின் எழுச்சி' பற்றிய கார்ல் மார்க்சின் நூலில் இத்தரப்பினரின் இயல்பு தொடர்பான குறிப்புக்கள் உள்ளன. பாரிஸ் நகரில் ஒருமுறை இந்த தெருச்சுற்றி தரித்திரர்களுக்கு குட்டி பொனபாட் வயினும் சொசேஜாம் (ஒருவகை பானமும் தின் பண்டமும்) வழங்கியிருந்தான். அவற்றைப் புசித்துப் பருகியவுடன் இந்தத் தரித்திரர் 'குட்டி பொனபாட் எங்கள் மாமன்னன் ஆவான்' எனப் பிரகடனம் செய்து கோஷமிட்டனர். இந்தத் தரப்பினரின் அரசியல் போக்குகள் பற்றிய அலசல் முதன் முதலில் கார்ல் மார்க்சின் குறித்த நூலிலேயே காணப்பட்டது. இச்சமூகப் பிரிவினர் தொழிலாளர் வர்க்கத்திலும் பார்க்க தாழ்ந்த மட்டத்தில் வாழ்பவர்களாவார். பிச்சைக்காரர்கள், முடிச்சமாறிகள், வேலையற்று ஊர்சுற்றுபவர்கள் இப்பிரிவில் அடங்குவர். இவர்கள் பல்வேறு சமூக ஒடுக்கு முறை கருக்கும் ஆளாகி நிற்பவர்களாயினும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தைப் போல ஒழுக்கநெறியைப் பேணுபவர்கள் அல்ல.

மண்ணிறச் சட்டை இயக்கம் என இத்தாலியில் முசோலியினால் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பின் செயலாக்கமுள்ள தாக்குதல் அனி இப்பிரிவினரைக் கொண்டே அமைந்திருந்தது.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்றுவகை சமூகப் பிரிவினர்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு பாசிசம் அதன் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இயங்கி யிருந்தாலும் அதன் வளர்ச்சியில் ஒரு கட்டத்தில் அதன் சமூகத்தளம் பிரிவு கண்டது. அத்தகைய காலகட்டம் வந்திருந்தபோது தம்மைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி வந்த தமது வழமையான அரசியல் தலைமை களிலிருந்து (அரசியல் கட்சிகளிலிருந்து) அந்தந்த வர்க்கங்கள் விலகிச் செல்லும் போக்கு தலையெடுத்திருந்தது. இதனால் உயிர்ப்புநிலை அரசியல் நெருக்கடியொன்று உருவாகலாயிற்று. இச்சமயம் முதலாளித்துவ ஆட்சி முறையும் உற்பத்தி முறையும் கடும் நெருக்கடி யைச் சந்தித்து நின்றன. இதனால் தமது ஆட்சியைத் தக்க வைக்கவும் உற்பத்தி முறையைப் பேணவும் வேறுவழிகளாத் தேடிக் கொள்

வதற்கு முதலாளித்துவ வர்க்கம் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனமான நிலைமைகள் மேலெழும் போது முதலாளித்துவமானது அது பாசி சத்தை நேசிக்காத போதும் தனது உற்பத்தி உரிமைகளை பாதுகாப் பதற்கு பாசிசத்திற்கு ஆதரவு நல்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலையை தழுவிக் கொள்கிறது.

இத்தாலியைப் போல் ஜேர்மனியிலும் இங்ஙனமான நிலை உருவாகி யிருந்தது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் இந்த ஆதரவு பாசிச இயக்கத்திற்கு கிடைத்ததும் இந்நாடுகளில் குணர்தியான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பாசிசம் ஆட்சிக்கு வரமுன்னரே இத்தகைய மாற்றங்கள் நிகழ்வதற்கு பெரும்பாலும் இடமுண்டு. எனினும் முன்னர் குறிப் பிட்ட மூன்றுவகை சமூகப் பிரிவினர்களினதும் செயற்பாடுகளி லிருந்து நீங்கிய வகையில் பாசிசவாதம் ஆரம்பித்து வளர முடியாது என்பதையும், தனது ஆரம்ப காலகட்டங்களில் முதலாளித்துவ விரோ தமனாதும், தீவிரமானதுமான போராட்டக் குரல்களை எழுப்பியே பாசிசம் இம்மக்களை அணிதிரட்டி தனது செயற்பாட்டை முன் னெடுத்துச் செல்கிறது என்பதையும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஆதரவு கிடைத்த பின்னரே பாசிசக் கட்சியானது குணர்தியான மாற்றங் களை வெளிப்படுத்துகிறது என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இக்குணர்தியான மாற்றங்களுக்கு பாசிசக் கட்சி தன்னை உட்படுத்திக் கொண்ட பின்னரே முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதனை ஆட்சியில் அமர்த்துவதற்கு செயற்படுகிறது.

11. பாசிசவாதத்தின் குணவியல்புகள்

பாசிசம் வெளிப்படுத்தும் சிறப்புக் குணவியல்புகள் பல. இவை மேலும் துலாம்பரமாக வெளிப்படுவது பாசிசம் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னராகும். இவற்றுள் அடிப்படையான குணவியல்பாகக் காணக் கூடியது வர்க்க முரண்பாடுகள் எதுவும் இல்லை என நிலை நாட்டு வதற்கும், பாசிசம் என்பது வர்க்க முரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் நிற்பது எனக் காட்டுவதற்கும் பாசிஸ்டுகளால் மேற்கொள்ளப்படும் பிரயத்தனமாகும். ஒரே இனத்தினரின் அல்லது மதத்தினரின் உறவு களை மேன்னிறுத்தி, வர்க்க வேறுபாடுகள் இரண்டாம் பட்சமானவை அல்லது வர்க்க வேறுபாடுகள் அறவே இல்லை என நிலைநாட்ட

பாசிசம் எத்தனிக்கிறது. இதன்மூலம் மக்களை தன்பால் வென் நெடுக்கும் செயற்பாட்டில் பாசிசம் ஈடுபடுகின்றது. புராதன ரோம சாம்ராச்சி யத்தின் கீர்த்தியையும் தன் காலத்தில் இத்தாலியில் தோன்றியருந்த சூழ்நிலைகளையும் பயன்படுத்தி முசோவினி உரோம சாம்ராச்சியத்தின் புராதன மகிழ்ச்சையை மீண்டும் அடைவதற்கான ஆவலையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் மக்கள் மத்தியில் விதைத்தான். மத்திய காலத்தில் ஜேர்மனிய அரசுகள் பரிசுத்த உரோம சாம்ராச்சியத் திற்கு பதில் இராச்சியங்களாக விளங்கியிருந்தமையை உபயோகித்து ஹிட்லர் ஜேர்மனிய இனத்தின் மகிழ்ச்சை பற்றி பிரசாரம் செய்ய முயற் சித்தான். அதுமட்டுமன்றி ஜேர்மனியர்கள் ஆரிய வம்சத்தினர் எனவும் யூதர்கள் ஜேர்மன் மக்களுக்கு எதிரானவர்கள் எனவும் காட்டி தீவிர இனவாதத்தை தனது ஆட்சி அதிகாரத்தை நிலைநாட்டி பலப்படுத்த ஹிட்லர் உபயோகித்திருந்தான். இங்ஙனம் சமூகத்தில் வர்க்க முரண் பாடுகள் இல்லை எனவும் வேறு சமூகங்களில் இருந்தாலும் தமது நாட்டில் அவை இல்லை எனவும் பிரசாரம் செய்து தமது நாட்டின் வரலாற்றின் உயர்வைத் தூக்கி நிறுத்தி செயற்படுவது பாசிசவாதத்தின் முக்கிய குணவியல்பாகும்.

அத்துடன் ‘தம் நாட்டுப்படைகள் அந்திய நாடுகளை வெற்றி கொண்டன’ போன்ற உள்ப்பூரிப்புக் கதைகளை பரவவிட்டு குறுகிய நோக்குகளை வளர்ப்பதும் பாசிசத்தில் வெகுவாகக் காணப்படக் கூடியதொன்றாகும். பாசிசம் இல்லாத நிலையிலும் இவை சமூகத்தில் நிலவுவதை காணலாமாயினும் பாசிசம் வளர்ந்து மேலெழும் நிலையில் இவை பாசிசத்துடன் இணையும் நிலையில் அவை சமூகத்தில் மிகப் பரந்த மட்டத்தில் வெளிப்படுகின்றன.

பாசிசத்தின் இன்னொரு குணவியல்பானது முன்னர் கூறியது போல் பாசிசம் வளர்ச்சி அடையும் போது மக்கள் சார்புநிலை அல்லது சோசலிசசார்பு நிலை என்ற போர்வையில் இனவாதம் மேல் எடுக்கப் படுதலாகும். மேலும் குறுகிய மனப்பாங்கினை முன்னெடுப்பதும் பாசிசவாதத்தின் குணவியல்பாகும். மார்க்சிசத்தில் உள்ளதுபோல அனைத்துலகத் தன்மையை (அதாவது உலகு தழுவிய நிலையை) பாசிசத்தில் காணவே இயலாது. மாராதா இனத்தின், மதத்தின் பெயரில் புனைந்து அமைத்துக் கொண்ட குறுகிய கருத்து நிலைகள் பாசிசத் தில் நிலவுக் காணலாம். “தமது கலாசாரத்தில் உயர்ந்த பண்புகள்

உள்ளன. ஏனைய கலாச்சாரங்களில் அவை காணக் கிடைக்காதவை” போன்றவையான கருத்தாக்கங்கள் மூலம் தமது இனம் உயர்வானது தூய்மையானது எனக் காட்டும் குறுகிய கருத்து நிலைகளை பாசிசம் கொண்டிருக்கும். எங்கள் நாட்டில் சிங்கள இனத்தவர் விஜயனின் அல்லது அதற்கு முன்னரான இராவணனின் பரம்பரையினர் என்ற கருத்து நிலை உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். மேலும் பொதுவாக முதலாளித்துவம் மேலோங்குவது சில மக்கள் சார்புப் போராட்டக் கோழிங்களினுடைாகவேயாகும். எனினும் பாசிசவாதத்தில் இந்த இயல்பு மிக உயர்மட்டத்தில் செயற்படக் காணலாம். பாசிஸ்டுகள் பெரும்பாலும் சோஷலிசக் கோழிங்கள் என்ற போர்வையில் மறைந்திருந்து செயற்பட்டு தம்மை உண்மையான சோசலிஸ்டுகள் எனக் காட்டவும் முயல்வர். ஹிட்லர் தனது கட்சிக்கு இட்ட பெயர் ‘தேசிய சோசலிசக் கட்சி’ என்பதாகும். தாமே உண்மையான சோசலிஸ்டுகள் என பறை சாற்றிக் கொண்ட ஹிட்லர் ஜேர்மன் நாட்டு கம்யூனிஸ்டுகளை ‘ருஷ்யாவிற்கு விசுவாசமான தேசுத் துரோகிகள்’ என முத்திரை குத்தி விட்டிருந்தான். முசோவினி யும் இதேபோன்ற குற்றச்சாட்டுக்களைத் தொடுத்தே கிராம்ஸ்கி, டொக்லியாடி, போதினா போன்ற சோசலிச தலைவர்களுக்கெதிராக செயற்பட்டான். பாசிஸ்டுகள் ஒருபோதும் சோசலிஸ்டுகளுக்கு எதிராக பிரசாரம் செய்து ஆட்சிக்கு வரவில்லை. அவர்கள் ஆட்சிக்கு வருவது தேசியவாதம், சோசலிசவாதம், மக்கள் சார்புவாதம் ஆகிய வற்றைத் தழுவிய இயக்கங்களாக தம்மைக் காட்டியேயாகும். இந்தக் கருத்து நிலையிலிருந்து பாசிச இயக்கத்தினால் நிறைவேறும் செயற் பாடுகள் அதனை சாதாரண முதலாளித்து வத்திலிருந்து நன்கு வேறு படுத்திக் காட்டுவனவாகும்.

பாசிசத்தின் இன்னொரு குணாம்சமாவது பாசிச அரசொன்றிற்கே விசேடமாக அமைவதான அதன் வெளித் தோற்றமாகும். அரசுகளை நிலமானிய அரசு, முதலாளித்துவ அரசு, சோசலிச அரசு என வகைப் படுத்தும் போது பாசிச அரசானது முதலாளித்துவ அரசு என்ற வகைக் குள் அடங்கும். எனினும் ஜனநாயக முதலாளித்துவ அல்லது சர்வாதிகார முதலாளித்துவ அரசொன்றிலிருந்து பாசிச அரசு குணர்தியாக மிகவும் வேறுபடுகின்றது. சாதாரண ஜனநாயக முதலாளித்துவ அரசில் அல்லது அடக்குமுறை முதலாளித்துவ அரசில் இருப்பதிலும்

பார்க்க மிகப் பரந்த அளவில் மக்கள் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படும் நிலை பாசிச அரசின் ஒரு விசேட வெளித் தோற்றுமாகும். தொழிற் சங்க உரிமைகளும் மக்களின் மிக அடிப்படையான எணைய உரிமை களும் ஒடுக்கப்படுதலும், எந்தவித அரசியல் சுதந்திரமும் காணப் படாமையும் பாசிச அரசில் வெளியாகவே தென்படும் குணவியல் பாகும். ஜனநாயக ஆட்சி முறை மூலம் சமூகத்தில் பொதுவாக ஏற்படும் ஸ்திர நிலை, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினால் விரும்பப் படுவதொன்றாகும். எனினும் தேவைப்படும் பொழுது தமது உற்பத்தி முறையையும் வர்க்க ஆதிக்கத்தையம் நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு பாசிசத்தின் இங்ஙனமான கொடுரை ஆட்சி அம்சங்களை உபயோகிக்க அது தூண்டப்படுகின்றது. அது எவ்வகையிலும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் விருப்பின் மீது அமைவதொன்றல்ல. அரசியல் நெருக்கடி கூர்மையடைவதன் காரணத்தினால் தமது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை நிலை நிறுத்துவதற்கு வேறு மார்க்கம் இல்லாத நிலையே முதலாளித்துவம் இங்ஙனம் பாசிசத்தை நாட வைக்கிறது. எவ்வாறா யினும் இந்த பாசிச அடக்குமுறையானது, சாதாரண முதலாளித்துவ அரச முறையிலிருந்து அளவு ரதியாகவும், குண ரதியாகவும் வேறு! பட்ட ஒரு நிலையை வெளிக்காட்டுகிறது. சாதாரண முதலாளித்துவ ஜனநாயக ஆட்சி முறைக்கும் பாசிஸ ஆட்சி முறைக்குமிடையே இந்த வேறுபாடுள்ளது.

இந்த வேறுபாடுகள் காரணமாக பாசிசத்திற்கு எதிரான போராட்டத் தின் போதனைகள், செயற்பாடுகள், மூலோபாயங்கள், வழிமுறைகள் என்பன சாதாரண முதலாளித்துவ அரசிற்கெதிரான போராட்டத்தின் போது கையாளப்படுவனவற்றிலும் பார்க்க வித்தியாசமானவையாக அமையும்.

எனவே பாசிசத்திற்கெதிரான போராட்டத்திற்கென விசேட மூலோபாயங்களை வகுத்துக் கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது.

12. பாசிசவாதத்திற்கு எதிரான போராட்டமும் புரட்சிவாத கட்சிகளும்

பாசிசத்திற்கு எதிராகப் போராடுவதற்கு தேவைப்படுவதான ஐக்கிய கூட்டணி தொடர்பாக அதற்கான மூலோபாய் செயற்பாடுகள் பற்றி மூன்றாவது அகிலத்தின்போது ஜோர்ஜ் டிமிற்றோவினால் முக்கிய

மான கருத்துக்கள் பல முன்வைக்கப்பட்டன. இக்கருத்துக்களுக்கு பெருமளவு ஒத்தவையான கருத்துக்களை சிறு வேறுபாடுகளுடன் கிராம்ஸ்கி தனது சிறைவாச காலத்தின் போதும் அதற்கு முன்னரும் வெளிப்படுத்தி வந்தார்.

பாசிசுத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஒன்றுபட்ட செயற்பாட்டின் தேவை பற்றி கிராம்ஸ்கி புரிந்து கொண்டிருந்தார். பாசிசம் தோண்றியிருந்த ஆரம்ப காலத்திலேயே வட இத்தாலிய தொழிலாளர்களுக்கிடையே ஒருமைப்பாடு இருக்க வேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும் அதேவேளை அவர்களுக்கும் தென் இத்தாலிய விவசாயிகளுக்குமிடையே உறவுநிலை வளரவேண்டிய அவசியம் பற்றியும் கிராம்ஸ்கி புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

அரசியல் ரீதியில் நோக்கினால் இது இத்தாலிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் இத்தாலிய சோசலிக்க் கட்சிக்கும் இடையில் இருப்பது போல, இத்தாலிய விவசாயிகளைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தி நிற்கின்ற விவசாயிகள் கட்சிக்கும், மேற்கூறிய அரசியல் சக்திகளுக்குமிடையே ஏற்பட வேண்டியிருந்த ஒருமைப்பாட்டைக் குறிக்கும். இங்ஙனமான கூட்டொண்றினாலேயே பாசிசத்தை தோற்கடிக்க முடியுமென கிராம்ஸ்கி கருதினார்.

மேற்கூறிய செயல் உபாயமானது கிராம்ஸ்கி அரசியல் கட்சி ஒன்று பற்றித் தெரிவிக்கும் கருத்துடன் இணைந்து நிற்கின்றது. அரசியல் கட்சி ஒன்று வழங்கும் தலைமையின் ஊடாக மட்டுமே ஏனைய சமூக சக்திகள், கட்சிகள், வர்க்கங்களை ஒன்றி ணைக்க முடியும். பாசிசுத்திற்கு எதிராக போராடும் மூலப் படை யணியாக இருக்க வேண்டியது புரட்சிவாதக் கட்சியேயாகும். அக் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய பல்வேறு தரப்பினர் பற்றி கிராம்ஸ்கி கொண்டிருந்த மதிப்பீடுகளை சுருக்கமாக இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

முதலாவதாக நிச்சய அடையாளமுடைய ஒரு தரப்பினரின் அல்லது வர்க்கத்தின் புரட்சிகரப் போக்கிற்கு வரலாற்று ரீதியாக ஆதரவு நல்கும் மக்கள் தொகுதியினர்.

இத்தரப்பினர் பற்றி கிராம்ஸ்கியின் வார்த்தைகளிலே கூறப் புகுவதானால், ஆக்கபூர்வமாகவும் அமைப்பு ரீதியாகவும் செயற்படும் இயல்புடையவர்கள் என்பதைவிட ஒழுக்காற்று நெறியுடன் இயக்கத்

திற்கு முழு விசுவாசத்துடனும் செயற்படும் சாதாரண மக்கள் தொகுதி யினராக இத்தரப்பினர் அமைவர்.

இரண்டாவதாக ஒரு போர் ஆணைக்குமுவினைப் போல் செயற் பட்டு, சூழ்நிலைகளையொட்டிய கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கும் ஆற்றலும் அதேவேளை அக்கருத்தாக்கங்களை பூரட்சிவாதப் பணி களுக்கு இணைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலும் உள்ள தலைமைத்தரப்பு.

இது மையப்படுத்தும் (அல்லது மத்திய நிலைப்படுத்தும்) ஆற்றல், ஒன்றிணைக்கும் ஆற்றல், ஒழுக்காற்றுப்படுத்தும் ஆற்றல் ஆகிய வற்றைக் கொண்ட பல்வேறு அரசியல் சக்திகள் தேசிய மட்டத்தில் மையப்படுத்தப்பட்ட நிலையைக் குறிக்கும்.

மூன்றாவதாக மேற்கூறிய இருத்தரப்பினருக்கும் இடையில் பயணித்து, அத்தரப்பினரிடையே சமநிலை உறவைப் பேணி வளர்க்க உதவும் சமூகத் தொகுதியினர். இது வெறும் ஆட்பிணைப்புக்களை மட்டுமன்றி நேச உறவாடல், புலமை ரத்தியான தொடர்புகள் ஆகிய வற்றை ஏற்படுத்தி வளர்த்தல் என்ற வகையில் முதலிரண்டு தரப் பினருக்குமிடையில் இணைப்பை ஏற்படுத்துவதான இடைநிலைத் தரப்பாகும்.

இக்கருத்தாக்கத்தில் உட்பொதிந்துள்ள விடயம் என்னவெனில் ஏனைய தரப்பினரை வழிநடத்துவது இரண்டாவதாக கூறப்படும் தரப்பினராலேயே பிரதானமாகச் செய்யப்படுகின்றது என்பதாகும். இது ஒரு ஜனநாயக முறையாக அமையாது என சிலருக்கு தென் படலாம். எனினும் உலகப் பூரட்சிவாத இயக்கங்களின் நீண்டகால அனுபவம் எதைக் காட்டுகின்றது என்றால் இத்தகைய சமூகத் தரப்பு ஒன்று உண்மையில் பூரட்சிவாதக் கட்சிகளினுள்ளே இயங்குகின்றது என்பதையும் ஏனைய தரப்பினருக்கு குறித்த தரப்பினரால் தலைமை வழங்கப்படும் பணி நிறைவேற்றப் படுகின்றது என்பதையுமாகும். எவ்வாறாயினும் இங்ஙனம் தலைமை வழங்கும் தரப்பினருக்கு மட்டுப்படுத்தியுள்ள ஒரு பூரட்சிவாத இயக்கம் நிலைத்து நிற்க முடியாது. அதன் நிலைபேற்றிற்கு குறித்த மூன்று தரப்பினரும் சேர்ந்து இயங்குதல் அவசியமாகின்றது. அத்துடன் அத்தரப்பினருக் கிடையே உள்ள தொடர்புகள் சமநிலையில் இருத்தலும் அவசியமாகின்றது.

கிராம்ஸ்கி இந்தக் கருத்தை பூரட்சிவாத இயக்கமொன்றின் நிலை பேற்றிற் கான உறவுமுறை தொடர்பான ஒன்றாக முன்வைக்கிறார்.

மார்க்சிச சிந்தனை மரபினுள்ளே மேற்கட்டுமானம் பற்றிய பிரதான கோட்பாட்டாளராக அந்தோனியோ கிராம்ஸ்கி விளக்குகிறார் என நாம் முன்னர் பார்த்தோம். இயந்திரவழி முறையில் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் அரசியல்துறை, கருத்தியல் மற்றும் கலாசாரம் ஆகியவற்றை பொருளாதார அடித்தளமே எப்போதும் நிருணயிப் பதில்லை என்பது கிராம்ஸ்கியின் உறுதியான அசையாத கருத்தாக இருந்தது. ஆயினும் இந்த பொருளாதார அடித்தளத்துடன் மேற்கட்டுமானங்கள் எதிர்வினை கொள்ளும் முறை பற்றியும் அங்ஙன மான எதிர்வினைகளின் ஊடாக அம்மேற்கட்டுமானங்கள் தமக்கென ஒருவகை சுயாதீனத்துண்மையை உருவாக்கி கொள்ளும் முறை பற்றியும் கிராம்ஸ்கி எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். முக்கியமாக அரசியல் நெருக்கடிகள் பற்றிய அவரது வியாக்கியானத்தில் பொருளாதார முறைகளிலிருந்து விலகிய ஒருவகை சுயாதீன நிலையில் அரசியல் துறை இயங்குவது பற்றியும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் யாவுமே கட்டாயமாக அரசியல் நெருக்கடிகளாக மாற்றம் காண்பதில்லை எனவும் கிராம்ஸ்கி எடுத்துக் காட்டினார். அத்துடன் எந்தவித பொருளாதார நெருக்கடியும் இல்லாதநிலையில் கூட அரசியல் நெருக்கடிகள் உருவாகலாம் எனவும் அவர் எடுத்துக்காட்டினார்.

மக்களை ஒன்று திரட்டி ஒரு சக்தியாக செயற்படுத்தும் விடயத்தில் கருத்தியலுக்கு இருக்கும் மிக முக்கிய பணி பற்றி கிராம்ஸ்கி வலயியுறுத்தியிருந்தார். அக்கருத்தியல் நிலைகளை கட்டியெழுப்பு வதிலும், அவற்றை சமூக இயக்கமுள்ள வரலாற்றுச் சக்திகளாக பரிணமிக்கச் செய்வதிலும் புத்திஜீவிகள் என்ற தரப்பினர் ஆற்றும் பணி பற்றி கிராம்ஸ்கி விளக்கினார். புரட்சிவாதக் கட்சி ஒன்றைக் கட்டி எழுப்பும் விடயத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கத்துடன் ஒன்றுபட்டு நின்று அவர்களுக்கு அறிவுசார் தலைமைத்துவம் வழங்கும் புத்திஜீவிகள் தரப்பினரின் முக்கியத்துவம் பற்றி அவர் எப்போதுமே வலியுறுத்தி வந்திருந்தார்.

தனது சீவியகால முழுமையிலும் தான் பங்கு பற்றிய போராட்டங்களின் ஊடாக கிராம்ஸ்கி செய்ய முன்வந்த பிரதான பணியாக அமைந்தது தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு அறிவுசார் வழி காட்டலை வழங்கியமையாகும். (1985)

சிங்களத்திலிருந்து தமிழாக்கம்: சட்டத்தரணி சி. கணக்சிங்கம், LL.B.

அரசியல் மூலதனமும் கடுமீப சாம்ராஜ்ஜிய அரசியலும்*

- குமாரி ஜயவர்த்தன -

சட்டசபை உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் செல்வந்தர்களாயிருந்தனர். அவர்களில் பலர் பெருந்தோட்டங்களின் உடைமையாளர்களாக அல்லது வியாபாரம், கைத்தொழில் ஆகியதுறைகளின் நிறுவனங்களோடு தொடர்புடையவர்களாய் இருந்தனர். இவ்வாறாக, சொத்து உரிமையாளர்களே சட்டசபை உறுப்பினராகும் நிலை இருந்தது. இதுவே யதார்த்தம்.

இலங்கைத் தொழில் கட்சியின் தலைவர் ஏ.ச.குணசிங்க 1927 இல் கூறியது.

1920 ஆம் ஆண்டிலும் பின்னர் 1931ஆம் ஆண்டிலும் இலங்கையில் சட்டசபைக்குப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் தேர்தல் சீர்த்திருத்தங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1920 இல் மட்டுப்படுத்த வாக்குரிமையே இருந்தது. ஆனால் 1931இல் சர்வசன வாக்குரிமை புகுத்தப்பட்டது. இவ்விரு தேர்தல் சீர்திருத்தங்களையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். 1930க்களில் சர்வசன வாக்குரிமை புகுத்தப்பட்டன விளைவாக ஜனநாயக நடைமுறைகள் பரவலாக்கப்பட்டன. ஒருவரின் பொருளாதார அந்தஸ்து, அவரின் இனக்குழுமம் கல்வி, சாதி, சமயம், பால் ஆகியவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ளாது, சமத்துவ அடிப்படையில் அரசியல் அரங்கில் பங்கேற்பதற்கு சர்வசன வாக்குரிமை வழிவகுக்கும் எனக் கருதப்பட்டது. ஆயினும் ஜனநாயக மயமாதல் செயல் முறை சிறுபான்மை இனக் குழுமங்களையும் கொவிகம சாதியில்லாத பிற சாதியினரையும் அரசியல் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளுவதற்கு காரணமாயிற்று. இவ்வாறான எதிர்மறை விளைவு ஏற்பட்ட போதும், சில முற்போக்காளர்களும், பெண்கள்

★ Nobodies to Somebodies : The Rise of the Colonial Bourgeoisie in Sri Lanka என்ற நூலின் 19ஆவது அத்தியாயத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

சிலரும் சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்படும் நல்விளைவும் சர்வசன வாக்குரிமையின் பயனால் விளைந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1919ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், 1920க்களின் சட்டசபைகளும் இலங்கையின் பல இனக்குமுமங்களையும், பல் வேறு சாதிகளையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்தன. ஆனால் 1931இல் சர்வசன வாக்குரிமை புகுத்தப்பட்டபின் உருவான சட்டசபைகளின் பிரதி நிதித்துவம் முக்கியமான வேறுபாட்டை உடையதாக இருந்தது. 1931இன் பிந்திய சட்டசபைகளிலும் மந்திரிசபையிலும் சிங்கள கொய்கமச் சாதியினரின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியது. 1947ஆம் ஆண்டின் மந்திரிசபையிலும் கொய்கம சாதி மேலாதிக்கம் வெளிப்பட்டது. நில உடைமை, முதலாளித்துவம் ஆகிய இரு தளங்களில் தம் பொருளா தார வேர்களைக் கொண்டிருந்த நபர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக காலனித்துவ அரசியல் களத்தில் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட தோடு 20ஆம் நூற்றாண்டிலும், பின் காலனித்துவ அரசியல் கட்டத்திலும் தம் பலத்தை உறுதிப்படுத்தினர். இதனை அடுத்து விளக்குவோம்.

19ஆம் 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் விசால மடையலாயிற்று. இலங்கைத் தேசியக் கழகம் போன்ற பல அரசியல் அமைப்புக்கள் செயற்பட்டன. சிலாபம் கழகம் (Chilaw Association) என்ற பிராந்திய அரசியல் கழகம் ஒன்றும் சிலாபம் பகுதியை மைய மாகக் கொண்டு இயங்கியது. சிலாபம் கழகத்தில் சி.ச.கொரயா, விக்டர் கொரயா என்ற இரு சகோதரர்கள் முக்கிய பங்கேற்றனர். இவர்கள் இருவரும் பெரும் செல்வந்தர்களாவர். சிலாபம் கழகத்தைச் சேர்ந்த செல்வாக்கு மிக்க குழுவினர் பலகோரிக்கைகளை முன் வைத்துப் பிரச்சார இயக்கம் நடத்தினர். 1877ஆம் ஆண்டின் தரிச நிலச் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்பு, புத்தளம் வரை புகையிரதப் பாதையை விஸ்தரித்தல், சட்டசபைக்கு ஆட்களை தேர்தல் முறைப்படி தெரிவு செய்தல் என்பன இவர்களின் பிரசார நிகழ்ச்சி நிரவில் இடம் பெற்ற முக்கிய விடயங்களாகும். (நொபேர்ட்ஸ் 1979:149 - 233) இவ்வாறாக அரசியல் சீர்திருத்தப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்ட கழகங்களும் அமைப்புக் களும் 1919ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் ஒன்று சேர்ந்தன.

அரசியல் சீர்த்திருத்தம் கோரிய இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசின் தலைவராகப் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் விளங்கினார். காங்கிரஸ் 50 உறுப்பினர் கொண்ட சட்டசபை அமைக்கப்பட வேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுத்தது. சட்டசபை உறுப்பினர்களில் ஐந்தில் நான்கு பங்கினர் தெரிவு செய்யப்பட்ட டோராயும், மீது ஐந்தில் ஒரு பங்கினர் பங்கினர் தெரிவு செய்யப்பட்ட டோராயும் இருக்க வேண்டும் எனக் காங்கிரஸ் நியமனம் செய்யப்பட்ட டோராயும் இருக்க வேண்டும் எனக் காங்கிரஸ் கோரியது. (வாக்குரிமை விரிவாக்கப்பட வேண்டும். பெண்களுக்கும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் வாக்குரிமை வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் கருதியது) நிர்வாக சபையில் (Executive Council) அரைப்பங்கினர் சட்டசபையின் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும், இலங்கையின் ஆளுநர் பிரத்தானிய பாராளுமன்ற அனுபவத்தை உடையவராக இருக்க வேண்டும் என்ற பாராளுமன்ற அனுபவத்தை உடையவராக இருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளையும் காங்கிரஸ் முன்வைத்தது. பிரத்தானிய ஆட்சி யாளர்கள் 1920 ஆம் ஆண்டில் அரசியல் யாப்பு சீர்த்திருத்தம் பற்றி அறிவித்தனர். இதன்படி 37 உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்டசபையில் 16 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்ட டோராய் இருப்பர் என்றும், 14 உத்தி யோகத்தர்களும், 7 நியமன உறுப்பினர்களும் இச்சபையில் இடம் பெறுவர் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்கு ரிமையின் படி (ஆண்கள் மட்டும்) தேர்தல் மூலம் 16 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவர். ஆளுநர் நியமிக்கும் 7 உறுப்பினர்களும் சிறுபான்மையினரதும், ஐரோப்பியர்களதும் நலன்களைப் பிரசீரித்து செய்வர் என்றும் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக சட்ட சபையில் அரசாங்கத்திற்கு பெரும்பான்மை பலம் இருப்பதற்கு வழி செய்யப்பட்டது. அத்தோடு நிர்வாக சபையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இடம் பெற மாட்டார்கள் என்பதையும் 1920இன் அரசியல்யாப்பு உறுதி செய்தது.

இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் யாப்புச் சீர்த்திருத்தம் பிற்போக்கானது, அது போதியதல்ல என்று கூறியது. அருணாசலம் தலைமை யிலான காங்கிரசின் தீவரவாதிகள் புதிய சட்டசபையைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்று கூறினர். ஆளுநர் மனிங் பழைமைவாதிகளான காங்கிரஸ்காரர்களை சட்டசபை சீர்த்திருத்தத்தை ஏற்க வேண்டும், ஒத்துழைக்க வேண்டும் எனத் தூண்தல் கொடுத்தார். குறிப்பாக யேம்ஸ் பீரிசை ஆளுநர் தம் வசமாக்கிக் கொண்டார். சில ஆண்டு

களுக்குள் மேலும் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படும் என்றும், ஆளுநர் நம்பிக்கையளித்தார். 1923 - 24 ஆம் ஆண்டுகளில் ஆளுநர் குறிப்பிட்ட மேலதிக சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. 37 பேர் கொண்ட சட்டசபையில் 23பேர் தெரிவுசெய்யப்பட்டோராய் இருப்பர் என்பதே பிரதான சீர்திருத்தம். வாக்குரிமை மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாய் பழையமுறைப்படி அமைந்தது. சில தொகுதிகள் இன அடிப்படையில் அமைந்தன. நியமன உறுப்பினர்களும் சட்ட சபையில் இடம் பெற்றனர். சட்ட சபையில் அங்கம் வகிக்கும் உத்தியோகத்தர்களின் எண்ணிக்கை 12 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் ஆளுநருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் என்று இருந்தன. அதனைவிட ஏதாவது ஒரு விடயத்தை அதி முக்கியத்துவம் உடையது என ஆளுநர் கருதும் போது உத்தியோகத்தர்களின் வாக்குகளை மட்டுமே அவ்விடயத் தினை முடிவு செய்வதற்குக் கணக்கில் கொள்ளலாம் என்ற விதி புகுத்தப்பட்டது.

மேலே குறிப்பிட்டவாறு சட்டசபையின் மீது அரசாங்கம் இறுக்க மான பிடியை வைத்துக் கொண்டது. ஆயினும் மனிங் சீர்திருத்தங்கள் இலங்கை அரசியலில் இருபோக்குகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாய் இருந்தன. அரசியலில் தீவிரவாதிகளாய் இருந்தோர் விளிம்பு நிலைக் குத்தள்ளப்படுதல் இச்சீர்திருத்தங்களின் முதலாவது விளைவாகும்.

இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்த தீவிரவாதப்போக்குடை யோர் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். 1920ஆம் ஆண்டில் காங்கிரஸின் பழையவாதிகளோடு சமரசம் செய்து கொள்ளப்பட்டது. இதனால் காங்கிரஸ் சுதந்திரத்திற்கான வெகுஜன இயக்கம் ஒன்றை முன்னெடுப் பதற்கு முயற்சி செய்யவில்லை. இந்தியாவைப் போன்று வெகுஜனங்களை அணிதிரட்டி ஒரு தேசிய இயக்கத்தை வழிநடத்துவதை காங்கிரஸ் கைவிட்டது. சட்டசபையில் தீவிரவாதப் பிரிவினரின் குரல் கேட்கவில்லை. அவர்கள் சிறுபான்மையினராகச் செயலிழந்தனர். இரண்டாவது விளைவு சிறு பான்மையினர் பிரதிநித்துவம் குறைந்த தாகும். கொழும்பு நகரின் ஏதாவது ஒரு தொகுதியில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படும் என்று அருணாசலம் எதிர்பார்த்தார். காங்கிரஸ் அதனை அவருக்கு வழங்கவில்லை. அதனால் அருணாசலம் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார். அத்தோடு 1924இல் அவரது மரணமும் சம்பவித்தது!

1920 இன் அரசியல் யாப்பு மாற்றங்கள் வாக்குரிமையை ஒரு குறுகிய பிரிவினருக்கு வழங்குவதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இக்காரணத்தால் முதலாளித்துவ வகுப்பு சட்டசபையில் தனது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தி உள்ளூர் அரசியலில் செல்வாக்குப் பெற்றது. முதலாளித்துவ வகுப்பு தனது அதிகாரத்தை நிலைபேறு கொண்டனர். 1931ஆம் ஆண்டில் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப் பட்டபோது இலங்கையின் தொழில் கட்சியும், அக்கட்சிக்கு ஆதரவு கொடுத்த பிரித்தானிய தொழிற்கட்சியும் இலங்கை அரசியலில் ஆதிக்கம் பெற்ற சிறிய குழுவின் அதிகாரத் தளத்தை உடைக்க முடியும் என எதிர்பார்த்தன. ஆனால் நிலைமை சிறிதேனும் மாற்ற மடையவில்லை. ஆழ வேருள்ளிய நலன்களையுடைய உடைய குடும்பங்கள் 1930 க்களின் மந்தகால பொருளாதார நிலையிலும் நவீந்து போகாமல் தப்பிப் பிழைத்து, இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் தம் நிலையை மேலும் உயர்த்திக்கொண்டு முன்னேறின. சர்வசன வாக்குரிமையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்ட இந்தக் கொரத்தைச் செலுத்தியதோடு, அதற்குப்பின்னரும் அரசியல் அதிகாரம் காரத்தைச் செலுத்தியதோடு, அதற்குப்பின்னரும் அரசியல் அதிகாரம் உடையனவாய் விளங்கின. 19ஆம் நூற்றாண்டில் எவ்வெக்குடும்பங் கள் செல்வத்தில் உயர்ந்து, புகழின் உச்சத்திற்கு சென்றனவோ அக் குடும்பங்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டன. இதற்கு சில விதிவிலக்கான உதாரணங்களும் உள்ளன என்பது உண்மையே. 19ஆம் நூற்றாண்டின் அறியப்பட்டோரும் (Some bodies) 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அநாமதேயங்களாக இருந்து பின்னர் அறியப்பட்டோர் ஆனவர்களும், முன்னேயோருடன் சேர்ந்து தாழும் மக்கள் தலைவர்களே என்று கூறிக்கொள்வதையும் காண முடிந்தது. தீவிரவாதிகளான அநாமதேயங்கள் 1930க்களில் இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஊடாக அரசியல் அரங்கிற்குள் நுழைவதையும் காண்கிறோம். (அமரசிங்க 1999).

நில உடைமை வர்க்கத்தினதும் வர்த்தக வர்க்கத்தினதும் ஆதிக்கம் மேலோங்குதல்

1921 - 24 சட்டசபையிலும், 1925 - 30 சட்டசபையிலும், 19 ஆம் நாற்றாண்டில் எழுச்சி பெற்ற பணக்காரக் குடும்பங்களதும் நில உடைமையாளர்களதும் வாரிசுகள் தமது அரசியல் ஆதிக்கத்தை பலப்படுத்தினர். இக்குடும்பங்களின் பிரமுகர்களது மகன்மாரதும், மருமக்கள் மாரதும் குரல் சட்டசபையில் ஒங்கி ஒலிக்கலாயிற்று. இவர்களில் பலர் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். யேமஸ் பீரிஸ் (கொழும்பு நகரம்) யக்கோப் டி மெல் அவர்களின் மருமகராவர். சி.எச்.ஸ்ட். பெர்ணாண்டோ (வடமேற்கு பிரிவு) சி.எம். பெர்ணாண்டோவின் மகன் ஆவார். அத்தோடு இவர் சார்ஸ் டி சொய்சாவின் பேரனும், பஸ்ரியன் பெர்ணாண்டோவின் மருமகன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. டி.எஸ். சேனநாயக்க (நீர்கொழும்பு) டொன் ஸ்பேட்டர் சேனநாயக்கவின் புத்திரராவர். டாக்டர்ட் டயிள்யு. ஏ.டி. சில்வா (மத்திய மாகாணம்) சைமன் பெர்ணாண்டோ சந்திரசேகர வின் மருமகனாவர். ஏ.சி.(ஜூராட்) விஜயக்கோன் (மத்திய மாகாணம்) என்.டி.பி. சில்வாவின் மருமகனாவர். சி.ஈ.கொரயாவும் (வடமேற்கு மாகாணம்) அவரது சகோதரர் விக்டர் கொரயாவும் (கொழும்பு வடக்கு) செல்வாக்கு மிக்க கொரயா குடும்ப வழித் தோன்றல்கள். டயிள்யு. எம். ராஜபக்ச (மேற்கு மாகாணம் 'யு') யே.டி.எஸ். ராஜபக்ச என்ற நில உடைமையாளரின் புதல்வராவர். டி.எச். கொத்தலாவல (ஹவா மாகாணம்) முகாந்திரம் டி.சி. கொத்தலா வலவின் மகன் ஆவார். பி.டி.எஸ். விக்கிரமநாயக்க (ஹம்பாந்தேட்ட) பெரும் நில உடைமையாளராக விளங்கியவர். மேற்குறித்த தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைவிட சாள்ஸ் டி. சொய்சாவின் மருமகனான மார்க்கஸ் பெர்ணாண்டோ, யாக்கோப் டி மெல் அவர்களின் மகனான எச். எல் (ஹென்றி) டி மெல் என்ற இருவர் சட்ட சபையின் நியமன உறுப்பினர்கள் ஆயினர் (டி சில்வா 1979). 1930 - 31 காலத்தில் சட்ட சபையின் உறுப்பினராக இருந்த டாக்டர் ஈ.ஏ. குரே (கொழும்பு தெற்கு) இன்னொரு புகழ்மிக்க மருமகன் ஆவார். டாக்டர் குரேயின் மனைவி பேர்ணிஸ் பீரிஸ் 19ஆம் நூற்றாண்டில் பிரசித்தி பெற்ற சாராய சூத்தகைச் சிண்டிகேட்டின் பங்காளரும், இலங்கையின் மிகப்

பெரிய பணக்காரர்களில் ஒருவருமான ஹன்வடுகே எச். ஜே. பீரிஸ் அவர்களின் புதல்வி என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஹன்வடுகே எச். ஜே, பீரிஸ் அவர்களின் விதவை மனைவி 1927 இல் 4234 ஏக்கர் தென்னந் தோட்டங்களின் உடைமையாளராக இருந்தார் (றொபேர்ட்ஸ் 1979). 1930க்களில் தமது அரசியல் பிரசாரங்களின் போது குரே தமக்குக் கிடைத்த சிதன்ததைக் கொண்டு ஆடம்பரமாகச் செலவு செய்தார்.

மேற்குறித்த சட்டசபை உறுப்பினர்களில் பலர் பெரும் நில உடைமையாளர்கள் என்பதும், அவர்கள் எந்தெந்தப் பகுதிகளில் தமது பொருளாதார வளங்களையும் நலன்களையும் வைத்திருந் தார்களோ அவ்வவ் பகுதிகளின் பிரதிநிதிகளாகச் சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்ததும் கவனிக்கப்படவேண்டிய விடயம். உதாரணமாக சி. எச். ஸ்ட் பெர்ணாண்டோவின் குடும்பம் வடமேற்கு மாகாணத்தில் பெரும் தென்னந்தோட்டங்களை உடைமையாகக் கொண்டிருந்தது. டி.எஸ். சேனாயக்கவின் தந்தையார் நீர்கொழும்பில் குத்தகைக்காரராகவும், அப்பகுதியின் நில உடைமையாளராகவும் இருந்தார். சி.ரி. கொரயாவிற்கு சிலாபம் பகுதியில் தெங்குத் தோட்டங்கள் இருந்தன. நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த டபிள்யூ. எம். ராஜபக்ச அப்பகுதியில் பெரும் தெங்குத் தோட்டங்களையும் கறுவாத் தோட்டங்களையும் வைத்திருந்தார். டி.எச். கொத்தலாவல (ஊவா பகுதியை பிரதிநிதித்துவம் செய்தவர்) ஊவா பகுதியின் மிகப்பெரிய நில உடைமையாளராவார். அவரின் தந்தையார் அப்பகுதியில் ஆயக் குத்தகை மூலம் பெரும் செல்வம் சேர்த்தவர்.

1920 சட்டசபையின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் பெருந்தோட்டங்கள், பயிர்ச் செய்கைக் காணிகள், தரிசு நிலங்கள் என்ற வகையில் பெருநில உடைமையாளர்களாய் விளங்கினர் என்பது மிக முக்கியமான விடயம். றொபர்ட்ஸ் (1979) பதிவு செய்துள்ள தரவுகளில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்ட அட்டவணை கீழே தரப்படுகிறது.

	மொத்த விஸ்தீரணம் (ஏக்கரில்)★	தெங்கு ரப்பர்	தேயிலை	ஏனைய நெற்காணி நிலங்கள்
என்.எச். எம் அப்துல் காதர்	521	-	-	149
சி.ஏ. கொரயா	659	530	-	-
ஹென்றி டி மெல்	7254	3973	895	83

டாக்டர் டபிள்யூ. ஏ. டி. சில்வா	3687	1131	500	275	600
சி.எஸ். ஸட் பெர்னான்டோ	600	300	300	-	-
மார்க்கல் பெர்னான்டோ	3942	1545	1399	-	15
ஓ.ஐ.எம். மாக்கன் மாக்கர்	731	246	390	-	-
டி.எஸ். சேனநாயக்க	1414	751	317	-	95
யேம்ஸ் பிரிஸ்	1163	538	380	55	-
டபிள்யூ. எம். ராஜுபக்ச	1664	1664	-	-	-
ஏ.சி. ஜூராட் விஜயக்கோன்	596	429	126	-	29
வி.டி.எஸ். விக்கிரமநாயக்க	525	350	-	-	-

★ பயிரிடப்படாத தறிக்காணியும் சேர்த்து

றொபேட்ஸ் பட்டியலில் இடம்பெறாத நில உடைமையாளர்கள் பலரும் சட்டசபையில் உறுப்பினர்கள் ஆயினர். அவர்களின் பெயர்கள் வருமாறு: டாக்டர் ஈ.ஏ. குரே, டி.எச். கொத்தலாவல, ஜி.ஏ. மடவெல, பி.பி. ரம்புக்வெல, ஏ. எவ். மொலமுரே, ஏ.எச்.ஏ. மொலமுரே, ரி.பி. பானபோக்க, (இளையவர்), பொராஸ்டர் ஒபயசேகர. இவர்களுள் இறுதியாக குறிப்பிட்ட பொராஸ்டர் ஒபயசேகரவின் தந்தை எஸ்.சி. ஒபயசேகர (1927 இல்) 2276 ஏக்கர் காணியின் சொந்தக்காரராக இருந்தார் (மேலது).

சட்டசபையில் 1920க்களில் உறுப்பினராகப் பதவிவகித்ததோரில் பலர் பெரும் தனவந்தர்களான கராவசாதிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த வர்களாவர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் சாமான்யர்களாக இருந்தவர்கள், சாராயக் குத்தகை, காரியச்சரங்கத் தொழில், பெருந்தோட்டங்கள் ஆகியவற்றில் முதலீடு செய்து உயர்நிலைக்கு வந்தனர். சாராயக் குத்தகையாளர்கள் வர்த்தகக் “கார்ட்டல்” களை உருவாக்கினர். அத்தோடு திருமணத் தொடர்புகள் மூலம் குடும்ப கார்ட்டல்களையும் உருவாக்கினர். இருப்பினும் பல ஆண்டு காலமாக இவர்களுக்கு அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் எட்டாக் கணியாகவே இருந்தது. இக்குறை இக்குடும்பங்களிலிருந்து தோன்றிய மகன்மாரும், மருமன்மாரும் அடைந்த அரசியல் வெற்றியுடாக நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது. உதாரணங்கள் வருமாறு:

சட்டசபை உறுப்பினர்	பெண் கொடுத்த குடும்பம்
சி.எச்.ஸ்ட.பெர்ணாண்டோ	ஹெட்டிகன்டே கேபெர்ணாண்டோ
டாக்டர் டயிள்யூ.ஏ.டி.சில்வா	முத்துசுந்திரிகே பெர்ணாண்டோ
யேம்ஸ் பீரிஸ்	விதானலாகே டி.மெல்
மார்க்கஸ் பெர்ணாண்டோ	வறுஸ்கென்னடி கே சொய்சா
டாக்டர் ஈ.ஏ.குரே	ஹன்வடுகே பீரிஸ்

இதனை விடசாள்ஸ் டி சொய்சா வின் மருமகனும், அவரது பேரனும் சட்டசபை உறுப்பினர்களாய் இருந்தனர். யக்கோப் டி மெல்லின் மகனும், மருமகனும் சட்டசபையில் இருந்தனர். சட்ட சபை உறுப்பினர்களாக இருந்த கராவ சாதிப் பிரமுகர்களில் பலர் ஒருவருக்கு ஒருவர் கிட்டிய உறவுக்காரர்களாயும் இருந்தனர். சி.எச்.ஸ்ட.பெர்ணாண்டோ, மார்க்கஸ் பெர்ணாண்டோவின் சகோதரரின் புதல்வராவர். யேம்ஸ் பீரிஸ், எச்.எல்.டி.மெல் என்ற இருவரும் திருமண வழியில் மைத்துனர்களாவர். கொய்கம சாதியின் புதுப்பணக்காரர்களும் இவ்வாறே 1920 க்களில் கிடைத்த ஆரம்ப வெற்றி கள் மூலம் அரசியல் பிரவேசம் செய்தனர். ஆட்டிகல, சேனநாயக்க, கொரயா, கொத்தலாவல, நாணயக்காரகே சில்வா என்பன இப்புதுப் பணக்கார குடும்பங்களாகும். ஒன்றோடொன்று உறவுப் பிணைப்புக் களை உடைய இக்குடும்பங்களின் மகன்மாரும், மருமகன்மாரும் அரசியலில் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினர். புகழ் பெற்ற முதலியார்கள் குழுமத்தின் அரசியல் அதிகாரமும் எஸ்.சி.ஓபயசேகரவின் மகன் பொரஸ்டர் ஓபயசேகர (தென்மாகாணம் மத்தி) ஓ.சி.திலகரட்ன (தென் மாகாணம்) ஆகியோர் வழி தொடரலாயிற்று. சலாகமச் சாதியில் இருந்து டபிள்யூ.எம். ராஜபக்ச என்பவர் மட்டும் சட்ட சபையில் உறுப்புரிமை பெற்றார். இவர் நீர்கொழும்பின் புகழ் பெற்ற கத்தோலிக்கக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். கண்டியின் நிலைப்பிரபுக் குடும்பங்களும் பிரதிநிதித்துவத்தை தேடிக்கொண்டன. அந்நிய வர்த்தக சமூகத்தினருக்கும், பெருந்தோட்ட உடைமையாளர்களுக்கும் ஆளுநர் உத்தியோக முறையிலான நியமனங்கள் மூலம் சட்டசபை உறுப்பினர் பதவிகளை வழங்கினார்.⁴

1920 க்களின் சட்டசபையில் உயர்தொழில்களில் (Professions) இருந்தோர் பலர் முதற் தடவையாக உறுப்பினராவதையும், அவ்வழி அரசியலில் பிரவேசிப்பதையும் காண்கிறோம். 1927ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசின் தலைவராக இருந்தவரும் சட்ட வாதியுமான ஈ.டபிள்யூ.பெரரா, சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவின ரான சாதிகளின் உயர்வுக்காக உழைத்தவரும் கண்டியில் சட்டவாதி யாக பணிபுரிந்தவரும் 1920 க்களில் தொழிற்சங்க இயக்கத் தலை வருமாக இருந்த ஜோர்ஜ். ஈ.டி. சில்வா, மலே சமூகத்தவரைச் சேர்ந்த கல்வியாளரும் முஸ்லிம் பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தியில் அக்கறைகொண்டு உழைத்தவருமான ரி.பி.ஜூயா, தஞ்சாவூரில் இருந்து வந்தவரும், பத்திரிகையாளரும், 1920க்களில் பெருந்தோட்டப்பகுதி களிலும் நகரப் பகுதியிலும் தொழிற்சங்கங்களை ஒழுங்கமைத்த வருமான கே. நடேசஜையர், 20 ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மது விலக்கு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவரும் பெளத்தர்களின் கல்வியில் காட்டிய ஈடுபாட்டால் புகழ் பெற்றவருமான டி.பி.ஜூயதிலக, கல்வி யாளரும், பின்னர் இலவசக்கல்வித்திட்டத்தை முன்னெடுத்தவருமான சி.டபிள்யூ. கண்ணங்கரா ஆகியோர் சட்டசபை உறுப்பினர்களாக அரசியலுக்குள் நுழைந்த உயர்தொழில் வகுப்பினராவர். வடமத்திய மாகாணத்தில் அரசாங்க அதிபராக இருந்து அப்பகுதியின் ஏழை மக்களின் நன்மைக்காக உழைத்த முன்னாள் சிவில் சேவை அதிகாரியான எச். ஆர். பிரீமன் என்ற பிரித்தானியரும் சட்டசபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவர்கள் சட்டசபையில் சிறுபான்மையினராக இருந்த போதும், அதில் அங்கம் வகித்த பழையைத் தீவிரமாக நிதி நிதித்துவம் செய்தனர். நில உடைமையாளர் வகுப்பின் நலன்கள் அரசியல் பழையைத் தோடு நெருங்கிய உறவுடையதாய் இருந்தல் இயல்பே ஆயினும் இவ்விதிக்கு வலக்கான சில தனிநபர்களும் இருந்தனர். சி.எச்.ஸ்ட. பெர்னாண்டோவும், விக்டர் கொரயாவும் நகரத் தொழிலாளர் இயக்கத்தோடும், இலங்கைத் தொழிற்கட்சி யோடும் 1920க்களில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தனர். சி.ஈ.கொரயா விவசாயிகளின் உரிமைக்களுக்காக உழைத்தவர் (ஜூயவர்த்தன 1972). இத்தனிநபர்கள் 1920 க்களில் சட்டசபையில் உறுப்பினர்களாய் இருந்த

கிளர்ச்சிச் சிந்தனைப் போக்குடைவர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப் பட வேண்டியவர்கள்.

சர்வசன வாக்குரிமையும் கராவ சாதியினரின் வீழ்ச்சியும்

1920க்களில் சட்டசபை உறுப்பினர்கள், இலங்கையின் அப்போதைய சனத்தொகையின் 4 வீதத்தினரான எண்ணிக்கையுடைய வாக்காளர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவர்களோடு நியமன உறுப்பினர்களும் சட்டசபையில் அங்கம் வகித்தனர். 1920க்கள் உண்மையில் கராவ சாதியினரின் பொற்காலம் ஆகும். 1925இல் பிரதேச வாரிப் பிரதிநித்துவம் அறிமுகமானதும் சட்டசபையில் அவர்களின் விகிதாசாரம் குறைந்தது. 1930க்களில் சர்வசன வாக்குரிமை அறிமுக மானதும் கராவ சாதியினரின் சட்டசபைச் பிரதிநித்துவம் சடுதியாக வீழ்ச்சியடைந்தது. இப்போக்கு சுதந்திரத்தின் பின்னரும் நீடித்தது. (குமாரசுவாமி 1988). 1927 ஆம் ஆண்டில் பொன்னாறு ஆணைக் குழுவினர் இலங்கைக்கு வந்தனர். அரசியல் சீர்த்திருத்தம் பற்றி பலதரப்பினர்களுடன் அவர்கள் விவாதித்தனர். அதன் முடிவாக 50 தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களையும், ஆளுநரால் நியமிக்கப்படும் 6 உறுப்பினர்களையும் கொண்ட சட்டசபையை ஆணைக்கும் சிபார்சு செய்தது. இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சர்வசன வாக்குரிமையை எதிர்த்துக் கூரல் கொடுத்தனர். அப்போது பிரித்தானிய தொழிற்கட்சியின் தலைவரான ராம்சே மக்கடொனால்ட் சர்வசனவாக்குரிமையை எதிர்க்கும் ‘முதலாளித்துவ நிலைடைமையாளர்கள்’ என்று காங்கிரஸ் காரர்களைக் கண்டனம் செய்தார். ‘பணக்காரர்களான சுதேசி வர்த்தகர்களின் தேசியவாதக் கூக்சல்’ என்று தொழிற் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எலன் வில்கின்சனும் கண்டித்தார் (ஜயவர்த்தன 1972: 275). சர்வசன வாக்குரிமையின் கீழ் நடாத்தப்பட்ட முதலாவது தேர்தலில் பணக்காரக் குடும்பங்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் பாதிக்கப்படும் என்று தொழிற்கட்சி எதிர் பார்த்தது. அந்த எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறவில்லை. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சுயாட்சி காலகட்டத்தில் பணக்காரக் குடும்பங்களில் இருந்து தோன்றிய நபர்கள் தாமே நாட்டின் தலைவர்கள் என்று கூறிக்

கொள்ளும் நிலை உருவானது. 1932 ஆம் ஆண்டின் சட்டசபை பற்றி எச்.ஏ.ஜே.குலுகல்ல என்ற எழுத்தாளர் இவ்வாறு கூறினார்.

வயது வந்த யாவருக்கும் வாக்குறிமை என்பதைக்கொண்டு வந்த போதும், சட்டசபை உறுப்பினர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டோர் வசதிபடைத்த வகுப்பினைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தனர். நியாய துரந்தரர்கள், மருத்துவர்கள், தோட்டத்துரைமார், வர்த்தகர்கள், பொறி யியலாளர்கள், கண்டியினதும் கரைநாட்டினதும் பிரதானிகள், முன் னாள் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் ஆகியோர் சட்டசபை உறுப்பினர்களாய் இருந்தனர். இவர்களில் ஒருவர் சுப்பீரிம் கோட்டின் முன்னாள் நீதிபதியாக இருந்தார். இச்சட்டசபை உறுப்பினர்களில் பலர் பின்னர் 'சேர்' பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். (குலுகல்ல 1975:101).

அரசியல் கட்சிகள் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னரான 1930க் களில் தேர்தல்களில் போட்டியிட்ட தனிநபர்கள் தம் தேர்தல் பிரசாரத்தின் போது பணத்தை வாரியிறைத்தனர். தாம் சேர்த்த பெருஞ் செல்வமும், தீண்மாகப் பெற்ற சொத்துக்களும் இப்படியாகச் செலவு செய்ய அவர்களுக்கு உதவின. கொய்கமப் பணக்காரர் குடும்பங்கள் சர்வசன வாக்குறிமையைப் பயன்படுத்தி 1931 முதல் 1947 வரை சட்டசபை அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தின. 1920 க்களின் சட்ட சபை உறுப்பினர்களான நிலப்பிரபுக்களும் 'புதுப்பணக்காரர்களும்' 'உயர்தொழில்களில் இருந்தோருமான' பலர் 1931 இன் சட்ட சபை யையும் அலங்கரித்தனர்.⁵

ஏ.ஆர். வெயின்மன் என்பவர் கூறியது போல் 'ஒவ்வொரு சட்ட சபை உறுப்பினரதும் இலக்கு தமது குடும்பநிலையைத் தளர விட்டாது பாதுகாப்பதாகவே இருந்தது'. (மேலது :11 வெயின் மன் மேற் கோள் காட்டப்படுள்ளார்.)

1931இன் புதுமுகங்களில் பலர் பிரபலமான குடும்பங்களைத் சோந்ததோராவர். ஜி.சி.எஸ்.கொரயா(சிலாபம்) சி.ஏ.கொரயா, விக்டர் கொரயா ஆகிய இருவரதும் மருமகன் ஆவர். மதேஸ் சல்காடோ சாராயக் குத்தகையாளர். பல பேக்கரிகளின் உரிமையாளர். சுசந்தா டி பொன்சேக (பாணந்துறை) இவரது மருமகன் ஆவர். டி.சி.ஜி. கொத்தாவல பெரும் நில உடமையாளர். இவரது பேரன் யோன். எல். கொத்தலாவல (குருணாகல)வும், 1933 இடைத் தேர்தலில் பலாங்கொடவில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்ற இவரது மருமகன்

களில் ஒருவருமான ரி.ஐ. ஐயவர்தனவும் சட்டசபையை அலங்கரித்தனர். காலிப் பகுதியின் முன்னோடியான முதலாளி தோமஸ் சில்வா அமரசூரியவின் பேரன் ஹென்றி டபிள்யு அமரசூரியவும், மஹா முதலியார் சொலமன் டயஸ் பண்டாரநாயக்கவின் மகனும், எஸ்.சி. ஒபயசேகரவின் பேரனுமாகிய எஸ். டபிள்யு. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கவும் சட்டசபை உறுப்பினர்களாயினர்.

கிளர்ச்சிவாத தலைவர்கள் சிலரே சட்டசபைக்குள் புக முடிந்தது. சர்வசன வாக்குரிமைக்காகத் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தவர்களில் பலர் தேர்தவில் தோற்றுப்போயினர். உதாரணமாக 1920க்களில் கொழும்பு நகரத் தொழிலாளர்களை அணிதிரட்டுவதில் முன் னின்று உழைத்த இலங்கைத் தொழிலாளர் கட்சி கொழும்பில் இரு ஆசனங்களைப் பெற்றது (கொழும்பு மத்தியில் ஏ.ஏ. குணசிங்கவும், கொழும்பு தெற்கில் எஸ். டபிள்யு. திஸ்நாயக்கவும்). மொரவாக்க தொகுதியில் இடதுசாரித் தலைவர் (தனி அங்கத்தவராக) டாக்டர் எஸ்.ஏ. விக்கிரமசிங்க வெற்றி பெற்றார். சர்வசன வாக்குரிமை சில கிளர்ச்சிச் சிந்தனை உடையோர் சட்டசபைக்கு வருவதற்கு உதவிய போதும், கண்டியின் நிலப் பிரபுக்களான பழமை வாதக் குடும்பங்களின் பிரதிநிதிகளை சட்டசபைக்குள் புகுவதற்கு இடமளித்தது. யே.எச். மீதெனிய (றூவன்வெல) ஜி.சி. றம்புக்பொத (பிபிலை) பி.பி. நூகவெல திசாவ (கலகெதர) யே.சி. ரத்வத்த (பலாங்கொட) ஆர்.எஸ். தென்னக்கோன் (கட்டுகம்பொல) ஏ.எவ். மொலமுரே (பெடிகம) ஜி.சி. மடவல (நாரம்மல) ரி.பி. பானபொக்க (கம்பளை) என்பவர்கள் சட்டசபையில் இடம்பெற்ற கண்டிய நிலப்பிரபுக்களாவர்.

தமிழர் பிரதிநிதித்துவம் ஜந்து ஆசனங்களாகக் (மொத்த ஆசனங்களில் 10 வீதம்) குறைந்தது. டாக்டர் ஆர். சுரவணமுத்து (கொழும்பு வடக்கு) என். செல்லதுரை (யாழ்ப்பாணம்) எஸ்.எம். ஆனந்தன் (மன்னார்), எம்.எம். சுப்பிரமணியம் (திருகோணமலையும் மட்ட க்களப்பும்) ஆகியோர் தெரிவாகினர். யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரசில் இருந்த தமிழர்களான தேசியவாதிகள், தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்ற இயக்கத்தை தொடர்கியதால் காங்கேசன்துறை, ஊர்காவற்துறை, பருத்தித்துறை ஆகிய மூன்று தொகுதிகளில் எவரும் போட்டியிடவில்லை. பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் இருந்து எஸ்.பி.வைத்தியலிங்கம் (தலவாக்கொல) பெரி. சுந்தரம் (ஹட்டன்)

என்போரும் ஏ.கோக்டன் பெல்லோஸ் (பண்டாரவல) என்ற பிரித்தானிய தோட்டச் சொந்தக்காரரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

1931இன் சட்டசபை 50 தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாய் இருந்தது. இவர்களுள் 38 பேர் (76 வீதம்) சிங்களவராவர். அரசியல் வெளியின் பெரும்பான்மை இடத்தைத் தமதாக்கிக் கொள்ளும் சிங்களவர் முயற்சியின் தொடக்கம் இதுவாகும். (விக்கிரம சிங்க 1995) 38 சிங்கள உறுப்பினர்களில் கொய்கம் சாதியினர் 79 வீதத்தினராவர். இது மக்கள் தொகையில் அச்சாதியினரின் வீதா சாரத்தை விட மிகவும் கூடியதாக இருந்தது. (குமாரசவாமி 1988) டாக்டர் ஈ.ஏ. குரே, கென்றி டபிள்யூ.அமரசுரிய, சுசந்ததி பொன்சேக் டாக்டர் டபிள்யூ ஏ.டி.சில்வா என்போர் மட்டுமே கராவ சாதியைச் சேர்ந்தோராய் இருந்தனர். (சிங்கள உறுப்பினர்களின் 10.5 வீதமாக இத்தொகை இருந்தது. சட்டசபை ஏழு மந்திரிகள் கொண்ட மந்திரி சபையைத் தெரிவு செய்தது.

டி.பி.ஜெயதிலக	- உள்நாட்டு அலுவல்கள்
சி.டபிள்யூ.கன்னாங்கர	- கல்வி
டி.எஸ்.சேனநாயக்க	- விவசாயம், காணி
சி.பத்துவன்துடாவ	- உள்ளூர்.நிர்வாகம்
பெரி. சுந்தரம்	- தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தகம்
ஜே.பி.பானபொக்கே	- சுகாதாரம்
எச்.எம்.மாக்கான் மார்க்கார்	- தொடர்பாடல், பொதுவேலைகள்

மேலே குறித்த ஏழுபேர் கொண்ட மந்திரிசபையில் ஜந்து சிங்கள வர் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஆண்களாயும் கொய்கம் சாதியினராயும் இருந்தனர். ஒரு முஸ்லிம் மந்திரியும் மலைநாட்டின் நியாயதுரந்தரரான தமிழர் ஒருவரும் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இம்மந்திரி சபையில் கொய்கம அல்லாத சாதியி களுக்கும், யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, பகுதித் தமிழர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் பிரதிநிதித்தவம் கிடைக்கவில்லை. பெண்கள் முதற் தடவையாக 1931இல் வாக்களித்தனரேனும் அவர்கள் எவரும் அவ் வாண்டுத் தேர்தலில் சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்படவில்லை.

ஆயினும் ஒருவருடம் கழிந்த பின் யே.எச்.மீதெனிய என்பவர் இறந்த படியாலும், டாக்டர் ஆர். சரவணமுத்துவின் தேர்தல் செல்லுபடியா காது எனத் தீர்க்கப்பட்டபடியாலும் இரண்டு தொகுதியிலும் இடைத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அத்தேர்தல்களில் மேற்குறித்த உறுப்பினர் களின் இடங்களிற்கு அடவின் மொலமுரே (மீதெனியவின் மகள்) நேசம் சரவணமுத்து (டாக்டர் சரவணமுத்துவின் மனைவி) ஆகிய இரு பெண்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

1936ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் 39 சிங்கள உறுப்பினர்கள் (78 வீதம்) தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இத்தேர்தலின் முடிவுகள் சில ஆச்சரியம் தருவன. உயர்ச்சாதி நிலப் பிரபுக்களும் பணக்காரருமான சிலர் கிளர்ச்சி சிந்தனை உடையோராலும் மார்க்கிஸ்ட் வங்காச சமசமாசக் கட்சி உறுப்பினர்களாலும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இவ் விதம் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கோர்:

ரி.பி.பானபோக்க	- கம்பளைத் தொகுதியில்
ஆர்.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தன
இவரைத் தோற்கடித்தார்
டாக்டர்.ஈ.ஏ.குரே	- கொழும்பு தெற்குத் தொகுதியில்
டாக்டர் ஏ.பி.டி சில்வா
இவரைத் தோற்கடித்தார்
பொரஸ்டர் ஒபயகேசர	- அவிசாவல தொகுதியில்
பிலிப் குணவர்த்தன
(சமசமாசக்கட்சி)
இவரைத் தோற்கடித்தார்
அடைவின் மொலமுரே	- றுவன்வெல தொகுதியில்
டாக்டர் என்.எம்.பெரரா
இவரைத் தோற்கடித்தார்

இந்த மாற்றங்கள் இருந்தபோதும் 1931 இன் உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானோர் மீண்டும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். டாக்டர் குரே தோற்கடிக்கப்பட்டதனால் கராவ பிரதிநித்துவம் மேலும் குறை வடைந்தது. ஹென்றி அமர சூரிய, டாக்டர் டபிள்யூ ஏ.டி.சில்வா, சுசந்த டி பொன்சேக் என்ற மூன்று பேர் கராவ சாதியின் பிரதிநிதி

களாய் எஞ்சியிருந்தனர். பெளத்த கருத்தியலாளரான அநகாரிக தர்ம பாலவின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கொய்கம அரசியலில் வம்ச பரம்பரை யொன்று 1936இல் அரசியலில் பிரவேசித்தது. இக்குடும்பத்தின் பிரதிநிதிகளாக நீல் ஹேவவித்தாரன் (உடுகம) மற்றும் ராஜா ஹேவ விதாரன் (மாத்தறை)' என்போர் சட்டசபை உறுப்பினர்களாயினர். இவர்களின் சட்டசபைப் பிரவேசத்தினால் கொய்கம சாதி குடும்பம் ஒன்று அரசியலில் புகுந்தது. 1936இல் சட்டசபையில் இருந்த 10 பேரில் இருவர் இராமநாதன் அருணாசலம் வம்சத்தை சேர்தோராவர்.

1936இன் மந்திரிசபையின் அனைத்து மந்திரிகளும் சிங்களவர் களாயும், ஆண்களாயும் இருந்தனர். அம்மந்திரிசபையில் 1942 இல் அ.மகாதேவ சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் வரை சிறுபான்மையினர் பிரதிநித்துவம் இருக்கவில்லை. இம் மந்திரிசபையில் ஜி.சி.எஸ். கொரயாவைத் தவிர்ந்த அனைவரும் பெளத்தர்களாக இருந்தனர். அவ்வாறே டபிள்யு ஏ.டி.சில்வா தவிர்ந்த பிற யாவரும் கொய்கம சாதியினராய் இருந்தனர். இதனால் மந்திரிசபை பெளத்த, கொய்கம பெரும்பான்மை உடையதாயும் இருந்தது. 1931இன் மந்திரிசபையில் இருந்த டி.பி.ஐதிலக்க, டி.எஸ்.சேனநாயக்க, சி.டபிள்யு.டபிள்யு. கன்னங்கர ஆகியோர் 1936 மந்திரிசபையிலும் தொடர்ந்து பதவி வகித்தனர்.⁸ புதியவர்களாகச் சேர்ந்து கொண்டவர்கள் எஸ்.டபிள்யு. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க (உள்ளூராட்சி) ஜி.சி.எஸ்.கொரயா(தொழில், கைத்தொழில், வர்த்தகம்) யே.எல். கொத்தலாவல (தொடர்பாடல், பொதுவேலைகள்) டாக்டர் டபிள்யு. ஏ.டி.சில்வா (சுகாதாரம்) ஆகிய நால்வராவர். டபிள்யு, ஏ.டி.சில்வா இறந்ததனால் ஏற்பட்ட மந்திரி சபை வெற்றிடத்திற்கு ஜோர்ஜ்.ஏ.டி.சில்வா தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவரும் கொய்கம அல்லாதவராவர். 1942 முதல் 1947 வரை 'அநாமதேயமாக' இருந்து பின்னர் புகழ்மிக்கதாக மாறிய குடும்பத்தின் டி.எஸ்.சேனநாயக சட்டசபையின் தலைவராக இருந்தார். 1943 முதல் 1947வரை கராவ சாதியினர் எவரும் மந்திரிசபையில் இடம்பெறவில்லை. 1947இன் முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலின் பிந்திய மந்திரிசபையில் கூட கராவ எவரும் இடம்பெறவில்லை.

1948இல் ஹென்றி அமரகுரிய மந்திரிசபையில் சேர்க்கப்பட்ட போது இந்நிலை மாறியது.⁹ இன அடிப்படையில் பாகுபாடு உடைய தும், சாதிப்பிரிவினானகளாக கொண்டதுமான இலங்கைச் சமூகத்தில்

சர்வசன வாக்குரிமை புகுத்தப்பட்டபோது பெரும்பான்மை இன்று தினது மேலாதிக்கத்திற்கும், பெரும்பான்மைச் சாதியின் மேலாதிக்கத் திற்கும் அது காரணமாயிற்று. இருந்தபோதும் அரசியலின் முதன்மை யான விடயம் முதலாளித்துவத்தினது ஆகிக்கம் ஆகும். சட்டசபை ஊடாக முதலாளித்துவ ஆகிக்கம் தொடரலாயிற்று.

குடும்ப சாம்ராஜ்ய ஜனநாயக கட்டமைக்கப்படுதல்

பின்காலனித்துவ கட்டத்தில் நீண்டகாலமாக ‘சாம்ராஜ்ய’ அரசியல் குடும்பங்கள் மக்களின் தலைவர்களாக தம்மைக் கருதினர். இக்குடும்பங்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவை. இவற்றுள் சேனநாயக்க, ஆட்டிகல, கொத்தலாவல, கொரயா, ஜயவர்த்தன, விஜயவர்த்தன ஆகிய குடும்பங்கள் ஒன்றோடு போன்று தொடர் புடையவை. இவற்றில் இருந்து ‘அறியப்பட்டோர்’ பலர் தோன்றினர். இவர்களுள் டி.சி.ஐ.ஆட்டிகல முக்கிய கொழுவாக இருந்தார். பணக்காரரான ஆட்டிகலவின் மூன்று புத்திரிகள் ரி.ஐ.ஜயவர்த்தன, யோன் கொத்தலாவல (முத்தவர்) எவ்.ஆர்.சேனநாயக்க ஆகியோரை விவாகம் செய்தனர்.¹⁰ ரி.ஐ.ஜயவர்த்தன யே.ஆர்.ஜயவர்த்தனவின் மாமன். அத்தோடு பத்திரிகை உடைமையாளரான டி.ஆர்.விஜயவர்த்தன, யே.ஆர்.ஜயவர்த்தனவின் தாய் மாமனாவர். டி.ஆர்.விஜயவர்த்தனவின் மகன் ரஞ்சித் டி.எஸ்.சேனநாயக்கவின் பேர்த்தியை விவாகம் செய்தார். கொத்தலாவலவின் மகன் யோன் கொத்தலாவல அரசியலில் புகுந்தார். கொத்தலாவலவின் மகன் விக்டர் கொரயாவின் மகன் ஜி.சி.எஸ். கொரயாவிற்கு ஒன்று விட்ட சகோதரன் (கசின்) உறவுடையவர். 1947ஆம் ஆண்டின் மந்திரிசபையில் இருந்த 14 மந்திரிகளில் டி.எஸ்.சேனநாயக்க, டட்டிலேசேனநாயக்க, யோன்கொத்தலாவல, யே.ஆர். ஜயவர்த்தன என்ற நான்கு பேரும் இந்த உறவுக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தனர். இக்குடும்பங்களில் இருந்து பல பிரமுகர்கள் தோன்றினர். சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்க (1948 - 52) அவரது மகன் டட்டி சேனநாயக்க (1952 - 53) யோன்.கொத்தலாவல (இளையவர்) (1953 - 56) 1977இல் பிரதமராகவும் பின்னர் நாட்டின் ஜனாதிபதியாகவும் (1978 - 89) இருந்த யே.ஆர். ஜயவர்த்தன 1993 - 94 காலத்திலும் பின்னர் 2001 - 2004

காலத்திலும் பிரதமராக இருந்தவரும் யே.ஆர்.ஜயவர்த்தனாவின் மைத்துனி நளினியினது மகனும் டி.ஆர்.ஜயவர்த்தனவினது பேரனு மாகிய ரணில் விக்கிரமசிங்க ஆகியோர் இக்குடும்பங்கிளில் இருந்து தோன்றியோராவர்.

ஜக்கிய தேசியக்கட்சி அல்லாது பிறகட்சிகளின் அரசாங்கங்கள் பதவி வகித்தபோது பண்டாரநாயக்க குடும்பம் (இக்குடும்பம் ஆரம்ப முதலே அறியப்பட்டோர் வகையினதாய் இருந்தது) தலைமை தாங்கியது. ஜக்கிய தேசியகட்சியில் இருந்து பிரிந்து சென்ற எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க (1956 -58) பிரதமராக இருந்து இக்குடும்ப ராச்சியத்தை தொடக்கி வைத்தார். அவரது மனைவி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க (1960 -65, 1970 - 77, 1994) பிரதமராக இருந்தார். அவரது மகள் சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க 1994 இல் பிரதமரானார். சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவின் பேரன் பிரித்தானிய ஆட்சியினால் மகா முதலியாராகப் பதவி நிய மனம்செய்யப்பட்டுச் சரியாக 100 ஆண்டுகள் கழிந்த தருணமான 1994இல் அவர் இலங்கையின் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டதோடு 1999 இல் மீண்டும் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டார். மேற்குறிப்பிட்ட இரு குடும்பங்களும் விவாக உறவுகளால் ஒன்றோடொன்று தொடர்புறும் நிலையும் எழுந்தது. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் சகோதரரின் புதல்வி வக்மினி றத்வத்த வியாபார தொழில் அதிபரான உபாவி விஜயவர்த்தனவை (இவர் யே.ஆர். ஜயவர்த்தனாவின் first Cousin என்ற உறவு முறையினர்) விவாகம் செய்தார். சந்திரிகா குமாரதுங்கவின் சகோதரர் அனுரா பண்டாரநாயக்க ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் தலைமையிலான எதிர்க்கட்சிக்கு மாறி னார். 2000ஆம் ஆண்டில் அனுரா பண்டாரநாயக்க இரு தரப்பினரின் ஆகரவோடு சபாநாயகராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

சுதந்திரத்தின் பின்னர் உள்ள காலத்தில் அரசியல் தலைமைத்து வத்தை ஏற்ற ‘கவர்ச்சி’ மிகு தலைவர்களுக்கு பெரும் செல்வம், நிலஉடைமை, அந்தஸ்து, சாதி ஆகியனதுணையாக இருந்துள்ளதைக் காணலாம். முதலில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குறிமையே இருந்தது. பின்னர் இது சர்வசன வாக்குறிமையாக பால், சாதி, வர்க்கம், இனம், சமயம் என்ற பேதங்களைக் கடந்து யாவருக்கும் பொதுவான உரிமை ஆகியது. ஆயினும் நாட்டின் தலைமைத்துவம் விரிவடையவில்லை.

அது சலுகைபெற்ற சிறுகுழுக்கள் என்ற சிறு வட்டத்திற்குள் சூருங் கியது. 1931 -47 காலத்தின் சட்டசபை உருவாக்கம் பெற்ற பின்ன ணியைப் பார்க்க வேண்டும். காலனித்துவ ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு ஜனநாயக முறையினை இக்காலத்தில் விரிவுபடுத்தியதைக் காண வாம். சுதந்திரத்திற்காக வெகுஜனங்களைத் திரட்டி விடுதலைப் போராட்ட இயக்கம் வளர்க்கப்படவில்லை. முதலாளித்துவ வகுப்பின் பழைமவாதத் தலைவர்கள் தமது சொத்துக்களையும் சுகபோகச் சலுகைகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதிலேயே அக்கறை கொண்டி ருந்தனர். இப்பின்னணியில் டொனஸூர் காலச்சட்டசபை ஆண்மேலா திக்கம், உயர்வகுப்பின் மேலாதிக்கம், உயர்சாதி மேலாதிக்கம் ஆகிய பண்புகளை உடையதாய் இருந்தது. பெரும்பான்மை இன அரசியலை முதன்மைப்படுத்தும் குடும்ப சாம்ராஜ்ஜியம் ஜனநாயகத் தலைமை உடையதாகவும் அமைந்தது.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு : க.சண்முகவிங்கம்

குறிப்புக்கள்:

1. 1980 முதல் 1920 வரை சட்டசபையில் சிறுபான்மையினருக்கு கூடிய பிரதி நித்துவம் இருந்துவந்தது. முக்கியமாக உத்தியோகப் பற்றற்ற உறுப்பினர்கள்: 1908 - 11 சட்டசபையில் 8 அங்கத்தவர்களில் சிங்களவர் - 2, சிங்களவர் அல்லாதவர் 3 (தமிழர் -1, மூஸ்லிம் -1, பறங்கியர் -1), பிரத்தாளியர் 3 என்ற வகையில் நியமனங்கள் இடம்பெற்றன. 1917 அளவில் 10 உத்தியோகப் பற்றற்ற உறுப்பினர்களில் சிங்களவர் 3, தமிழர் 3, மூஸ்லிம் 1, பறங்கியர் 1, பிரத்தாளியர் 2 என்ற வகையில் நியமனம் இடம் பெற்றது. 1920 சீர்திருத்தங் களின் பயனால் சிங்களவர்களின் விகிதாசாரம் அதிகரிக்கும் என்பதை அருணா சலம் உணர்ந்து கொண்டார். வடக்குக்கிழக்கில் தமிழர்களுக்கு கிடைக்க வள்ள ஆசனங்களுக்கு மேலதிகமாக கொழும்பு நகரில் தெரிவு செய்யப்படு வோருக்கான 2 ஆசனங்களில் ஒன்றைத் தமிழர்களுக்கு ஒதுக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டார். 1920 - 24 சட்டசபையில் மொத்தம் 37 உறுப்பினர் இருந்தனர். இவர்களுள் 9 பேர் தமிழர்களாவர். 1931 சட்டசபையில் 5 தமிழர் களும் 1936 இல் 10 தமிழர்களும் இருந்தனர்.
2. 1920 -1947 காலப்பகுதியில் சட்டசபையில் உறுப்பினர்களாய் இருந்தோர் விபரம் G.P.S.H.de.Silva, Statistical Survey of election to the legislature of Sri Lanka 1911 - 1977 என்ற நூலிலிருந்து பெறப்பட்டது. வெளியீடு மார்க்கா நிறுவனம், கொழும்பு (1979).

3. சட்டசபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட கண்டியின் நில உடைமையாளர்கள் வருமாறு
 - (1) ஜோர்ஜ் எட்வார்ட் மடவெல், (வடமேற்கு மாகாணம், கிழக்கு) இவரின் தந்தை மடவெல் திஸ்நாயக்க நிலமே ஆவர். திஸ்ஸிஸ்நாயக்க நிலமே பெரும் நில உடைமையாளர். அவரது மனைவி, சி.ஏ.தென்னகோன்றட்டே மஹமத்தயா வின் மகளாவர். (றைட் 1907 -720) (2) பிபி.றம்புக்வெல் (மத்திய மாகாணம், கிராமப்புறம்) (3) ஏ.எல்.மூலமுரே (கேகாலை) டி.ஏ.எச்.ஏ.மொலமுரே ஆகி யோர் உறுப்பினர்களாயினர் (அனுராதபுரம்). இவர்களை விட ரி.பி.பான பொக்கே (இளையவர்) சட்டசபைக்கு நியமிக்கப்பட்டார். நியமனம் பெற்ற முதலாவது கண்டியர் ஆகிய இவர் டிக்கிரி பண்டா பானபொக்கேயின் மகனா வர். இளைய பானபொக்கே இன்னொரு நிலப்பிரபுக் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த மொன்ற வில்ல கெப்பிட்டி பொல நட்டேமகாத்தயாவின் மகளை விவாகம் செய்தார்.
4. நியமனம் பெற்றவர்கள் விபரம் வருமாறு: பிரித்தானியர் -2, ரிவை.றைட் என்பவர் தோட்டத்துறைப் பிரதிநிதியாக, தோமஸ், வில்லியர்ஸ் என்பவர் வர்த்தக நலன்களின் பிரதிநிதியாக, ஈ.ஜி.ஆதம்மலி கொழும்பில் முன்னணி யில் திகழ்ந்த 'போறா' வர்த்தகர், ஐ.எக்.ஸ்.பெரரா பரதவ வர்த்தகர். இவர் இந்திய வர்த்தக நலன்களை பிரதிநித்துவம் செய்தார். இந்த நியமனங்களில் சிறபான்மையினர் பிரதிநித்துவம் வர்த்தக நலன்களுடன் ஒன்றுபடுவதைக் காணலாம். இதேபோன்று உள்ளூர் முஸ்லிம்களைப் பிரதிநித்துவம் செய்தோர் பிரபல மாணிக்கக்கல் வியாபாரியான எச்.எம். மாக்கான் மாக்கார், என்.எச்.எம். அப்துல் காதர் ஆகியோராவர். இவர்கள் நில உடைமையாளர் களாகவும் இருந்தனர். (G.P.S.H..de.Silva 1979).
5. பொரஸ்டர் ஓபயசேகர (அவிசாவல) டி.எச்.கொத்தலாவல (பதுளை) எச்.எம். மாக்கான் மாக்கர் (மட்டக்களப்பு தெற்கு), ஏ.எல்.மொலமுரே (டெடிகம) ரி.பி.பானபொக்கே (கம்பளை) வி.டி.எஸ்.விக்கரமநாயக்க (ஹம்பாந்தோட்டை) டாக்டர், ஈ.ஏ.குரே (கொழும்பு தெற்கு) டி.எஸ்.சேணநாயக்க (மினுவங்கொட்ட) டாக்டர் டபிள்யூ.ஏ.டி.சில்வா (மொறட்டுவ) ஜி.எல்.மடவெல் (நாரம்மல) ஏ.ஏ.ராஜபக்ச (நீர்கொழும்பு) ஹென்றி டிமெல் (புத்தளம்) ஜோர்ஜ் எச்.மீதெனிய (றுவான்வல) ஆகியோர் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றனர். உயர்தொழில்களில் சிறந்து விளங்கிய புதியவர்களாகவும், பிராந்தியங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களுமாக பின்வருவோர் இருந்தனர். ஜோர்ஜ் ஈ.டி.சில்வா (கண்டி) ஜி.கே.டபிள்யூ.பெரரா (மாத்தறை) சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ.கன்னங்கர (மத்துகம) ஈ.டபிள்யூ.பெரரா (ஹூராணை) ஈ.ஏ.பி.விஜயராட்ன (கேகாலை) போட்டியின்றி தெரிவு செய்யப்பட்ட டி.பி.ஜெதிலக்க (களனி) (de silva 1979)
6. டி.எஸ்.சேணநாயக்க, டி.பி.ஜெதிலக்க, டாக்டர் டபிள்யூ.ஏ.டி.சில்வா, சி.பத்துவன் தூடாவ, சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ.கன்னங்கர, ஆர்.எஸ்.தென்னக்கோன், ஏ.ஏ.ராஜ் பக்ச, எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க, ஜி.சி.எஸ்.கொரயா, ஜி.சி.றம்புக்

- பொத, ஜோர்ஜ்.ச.டி.சில்வா, ஏ.ஏ.குணசிங்க சுசந்த டி பொன்சேக, டி.எச்.கொத்தலாவல ஆகியோர்.
7. பிற்காலத்தில் இக்குடும்பத்தில் இருந்து அணில் முனிசிங்க, சுசில் முனிசிங்க, மங்கள முனிசிங்க, காமினி ஜயகுரிய ஆகியோர் அரசியலுக்கு வந்தனர். ஏனைய கொய்கம குடும்பங்களாவன ராஜபக்ச குடும்பம் (ஜோர்ஜ், லக்ஸமன், மகிந்த. நிருபமா ராஜபக்சவும் பிறரும்) பொறுவுகொட குணவர்தன குடும்பம் (பிலிப், ரொபேர்ட், கறோவின், இந்திகா, தினேஷ் குணவர்தன வியன் குணவர்தன)
 8. 1936ஆம் ஆண்டின் சட்டசபையின் தமிழ் உறுப்பினர்களாக இருந்தோர் ஏ.மகாதேவ (சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தின் மகன்) இவர் யாழ்ப் பாணம் தொகுதியில் பிரதிநிதியாக 1934-47 காலத்தில் சட்டசபை உறுப்பினராக இருந்தார். இவரின் மைத்துஞர் ஆர்.சிறி.ராமநாதன் (மன்னார், முல்லைத்தீவு) இதே காலப்பகுதியில் உறுப்பினராக இருந்தார். எஸ்.ஒ.கனகரத்தினம் (மட்டக் களப்பு தெற்கு) டிளின்.துரைச்சாமி (ஊர்காவற்துறை) கே.நடேசலையர் (ஹட்டன்) எஸ்.நடேசன் (காங்கேசன்துறை) ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் (பருத்தித் துறை) நேசம் சரவணமுத்து (கொழும்பு வடக்கு) ஏ.ஆர்.தம்பிமுத்து (திருக் கோணமலை) எஸ்.வைத்திவிங்கம் (தலவாக்கொல்ல) (De silva 1979)
 9. சோல்பரி அரசியல் யாப்பு சிற்கிருத்தத்தின் (1945) பின்னர் 1947 ஆம் ஆண்டில் தேர்தல் நடைபெற்றது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சி தேர்தலின் பின் அரசாங்கத்தை அமைத்தது. 14 மந்திரிகளுள் அனைத்து உறுப்பினர்களும் ஆண்களாவர். இவர்களுள் 11 பேர் சிங்களாவாவர். ஒவிவர் குணதிலக, டி.எஸ்.சேனநாயக்க, டட்லி சேனநாயக்க, எஸ்.டபிள்யூ, ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க, ஜே.ஆர்.ஜய வர்த்தன, யே.எல்.கொத்தலாவல, ஏ.ரத்தினாயக்க, ஆகிய 8 பேரும் கொய்கம சாதியினர். ஆர்.எஸ்.எஸ்.குணவர்த்தன, ஜோர்ஜ்.ச.டி. சில்வா, வலிதா ராஜபக்ச ஆகிய 3 வரும் கொய்கம அல்லாதோர். 1948 வரை கராவ சாதி பிரதிநித்துவம் மந்திரி சபையில் இருக்கவில்லை. 1947 மந்திரிசபையில் 3 தமிழர் இருந்தனர். (சி.சுந்தரவிங்கம், சி.சிற்றம்பலம்) சுந்தரவிங்கம் 1948இல் பதவி விலகிய பின்னர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் மந்திரியானார். மலே முஸ்லிம் ஆகிய ரி.பி.ஜயா இன்னொரு சிறுபான்மை இன்த்தவரான மந்திரி (De silva 1979)
 10. கொத்தலாவல, ஜயவர்த்தன குடும்பங்களுக்கிடையில் பிரான்சிஸ் ஆட்டி கலவின் கொலை, யொன் கொத்தலாவல கைது, என்ற சம்பவங்களின் பின்னர் பகைமை நிலவியது. கொலையாளியைக் கண்டு பிடிப்பதில் ரி.ஜி.ஜயவர்த்தன காட்டிய முயற்சி கொத்தலாவல, ஜயவர்த்தன குடும்பங்களையும் ஒற்றுமையாக வைத்திருக்க உதவினர் எனக் கூறப்படுகிறது. (டாக்டர் காமினி கொரயா - தனிப்பட்ட தொடர்பாடால் மூலம் தெரிவித்தது)

Bibliography

- Amarasinghe, Y. Ranjith, 1999. *Revolutionary Idealism and Parliamentary Politics : A Study of Trotskyism in Srilanka*, Colombo : Social Scientists' Association
- Silva, G.P.S.H., 1979. *A Statistical Survey of Elections to the Legislatures of Srilanka 1911 - 1977*, Colombo : Marga Institute.
- Silva, with Howard Wriggins, 1988. *J.R. Jayewardene of Srilanka : A Political Biography*, Volume One : The First Fifty Years, London : Anthony Bond / Quartet.
- Hulugalle, H.A.J, 1975, The Life and Times of Don Stephen Senanayake, Colombo. M. D. Gunasena & Co.
- Jayawardena, Kumari, 1972. *The Rise of the Labor Movement in Ceylon*, Durham, N.C. : Duke University Press.
- Robert Michael, (ed), 1979. *Collective Identities, Nationalisms and Protest in modern Srilanka*, Colombo : Marga Institute.
- Weinman, J.R., 1947. *Our Legislature: Interesting and Racy reminiscences of persons and incidents connected with the old Legislative Council*, Colombo : Associated Newspapers of Ceylon Ltd.

தமிழில் கலைச்சொல் பேரகராதி

- உ. லோ. செந்தமிழுக்கோதை -

அறிமுகம்

தமிழக அரசின் கலைச்சொல் குழுவால் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங் களை ஒன்றிணைத்து உருவாக்கப்பட்ட கலைச்சொல் பேராகராதி தமிழ் இணைய பல்கலைக்கழகத்தினால் சீராய்வு செய்யப்பட்டு அச்சிட்டு பதினான்கு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப் பணி 2001இல் தொடங்கி 2011இல் முடிக்கப்பட்டது. கலைச்சொல் வரலாற்றிலேயே இது ஒரு மாபெரும் திருப்பு முனையென்றால் மிகையாகாது. இப்பேரகராதியில் ஒட்டுமொத்தமாக 2,40,000 கலைச்சொற்கள் தொகுக்கப்பட்டனது. இத்தொகுதிகளை ஒரே அகரநிரலாகத் தொகுத்த போது திரும்ப வருவன போக 1,60,900 சொற்கள் முழுமையாக தேறின என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கட்டுரை கலைச் சொல்லாக்கத் தொடக்க கால முயற்சிகளைக் கோடிட்டு காட்டிப் பிறகு கலைச்சொல் பேரகராதி உருவாகிய சூழலை யும் வெளியீட்டுப் பணியையும் சுருக்கமாக விவரிக்கும்.

கலைச்சொல்லாக்க முன் முயற்சிகள்

தமிழில் அறிவியல் அறிவை உருவாக்கும் முன்னோடி முயற்சிகள், அச்சக உரிமை தமிழரிடம் வந்த 1835ஆம் ஆண்டளவிலிருந்து தனியர் முயல்வால் உதிரி உதிரியாக தோன்றின. என்றாலும் 1920 30 கால இடைவெளியில்தான் கலைச்சொல்லாக்கம் இதழ்களாலும் குழுக் களாலும் தனியார்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. 1945 வாக்கில் தஞ்சையில் தலைமையாசிரியராகவிருந்த வேலாயுதம் பிள்ளையவர் கள் ஓர் அறிவியல் கலைச்சொல் நிரலை சிறுநூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

பிறகு 1947 - 60கால இடைவெளியில் தமிழக அரசு பல அறிவுத் துறைகளுக்கான கலைச் சொல்லடைவுகளைச் சிறுசிறு நூலாக வெளி யிட்டுள்ளது என்றாலும் இவையெல்லாம் சிறுசிறு முயற்சிகளே.

ஆழமும் விரிவும் கண்ட கலைச் சொல்லாக்கங்கள்

விடுதலைக்குப் பிறகான முதல் பத்து ஆண்டுகளில் பரவலாக அறி வியல் தொழில்நுட்ப அறிவு பரவியது. அதன்பிறகே, அதாவது 1960ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகே முனைப்பான ஆழமும் விரிவும் கண்ட கலைச் சொல்லாக்கங்கள் உருவாகத் தொடங்கின. 1960 - 70 கால இடைவெளியில் கிண்டிப் பொறியியற் கல்லூரி பல கருத்தரங்குகளை நடத்தியது. கலைச் சொல் தொகுப்புக்களும் வெளியிடப்பட்டது. பிற பொறியியற் கல்லூரிகளும் அறிவியல் தொழில்நுட்பக் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் கலைச் சொல்லாக்கத்திலும் ஈடுபட்டன. இம்முனைவு களில் ஆர்வம் காட்டியவர்கள் பொறியியல் மாணவர்களே.

1970 - 80 கால இடைவெளியில் பூசாகோ பொறியியல் கல்லூரி பொறியியல் ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் இணைத்து பல கருத்தரங்களை நடத்திக் கலைச் சொல் தொகுதிகளை உருவாக்கி வெளியிட்டது.

1980 - 90 கால இடைவெளியில் தஞ்சையில் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் இப்பணியில் முனைப்பாக ஈடுபட்டு, கலைச் சொல் தொகுப்புகளை உருவாக்கி ஒவ்வொரு துறைக்கும் உரிய வல்லுனர் குழுக்களைக் கூட்டித் தரப்படுத்திக் கலைச் சொல் தொகுப்புகளை உருவாக்கியது. (ஆனால் அவை 2000-2005 கால கட்டத்தில் தாம் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன.)

1985 - 1995 கால இடைவெளியில் அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகமும் தமிழக அறிவியல் பேரவையும் ஆண்டுதோறும் தமிழக அளவில் கருத்தரங்குகளை நடத்தி தமிழில் அறிவியல் தொழில்நுட்ப அறிவுப் பரப்பை அறிமுகப்படுத்தின. தமிழக அறிவியல் பேரவை அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களையும் இணைத்து மிகப் பெரிய அளவில் கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கமைத்தது.

அனைத்திந்திய அறிவியல் கலைச்சொல் பேரகராதித் திட்ட உருவாக்கமும் செயற்பாடும்

உயர்கல்வியைத் தமிழிலேயே நடத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து தமிழ்ச் சான்றோர் பேரவை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் அறிஞர்களை ஒருங்கிணைத்து வள்ளுவர் கோட்டத்தில் உண்ணா நோன்பொன்றை மேற்கொண்டது. அதுபோது தமிழக மெங்கும் பல்வேறு தமிழ் மன்றங்களும் அமைப்புக்களும் இதே கோரிக்கையை முன்வைத்து கூட்டங்களும் உண்ணா நோன்புகளும் மேற்கொண்டன. அதன் விளைவாக தமிழக அரசு அமைத்த நீதிபதி மோகன் குழு பயிற்றுமொழி தொடர்பாகக் கீழ்க்காணும் செயல் திட்டங்களைப் பரிந்துரைத்தது.

1. தொழிற்கல்வியைத் தமிழில் பயிற்றுவிக்க கலைச்சொல் பட்டியல்களும் பாடநூல்களும் உருவாக்கத் தேவையான தொடக்கப் பணி களை மேற்கொள்ளல்.
2. கலைச்சொல் அரசாதிகள், களஞ்சியங்கள் உருவாக்கி வெளியிடல் தொடர்பாக உயர்மட்டக்குழு அமைத்தல்.

இப்பரிந்துரைப்படி, 10.03.2000 நாளிட்ட அரசாணை 78 வழித் தமிழக முதலமைச்சரைத் தலைவராகவும் கல்வியமைச்சரைத் துணைத் தலைவராகவும் மேலும் ஐந்து பதவிவழி உறுப்பினர் களையும் கொண்ட உயர்மட்டக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

இக்குழுவின் முதலிரண்டு கூட்டங்களில் தொழிற்பயிற்சிப் பள்ளி, தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரி (தொழிற்பட்டயப் படிப்பு) சார்ந்த பாடநூல் ஆக்கப் பணிக்கான கால அட்டவணை உருவாக்கப்பட்டது. (ஆனால் இக்கால அட்டவணை இதுவரை செயற்படுத்தப்பட வில்லை.)

உயர்மட்டக்குழுவின் மூன்றாம் கூட்டம் கல்வியமைச்சரின் தலைமையில் 11.12.2000 ஆம் நாளன்று நடைபெற்றது. அதில் தமிழகத்தின் அனைத்துத் துணைவேந்தர்களும் கலந்து கொண்டனர். அக்கூட்டத்தில் பின்வரும் செயல் திட்டங்களைத் தமிழில் பல்கலைக் கழகங்களின் கூட்டு முயற்சியாக மேற்கொள்ள முடிவெடுக்கப்பட்டது.

1. அனைத்து அறிவுத் துறைகளுக்குமான கலைச்சொல் அகராதி களை உருவாக்கி வெளியிட வேண்டும். ஒவ்வொரு துறை யும் அதில் துறை போய பல்கலைக்கழகத்தால் உருவாக்கப் பட வேண்டும்.
2. ஒவ்வொரு துறைக்கான அகராதியையும் அத்துறை சார்ந்த வல்லுனர்களால் ஓரிரு தமிழ்ப் பேராசிரியர்களின் துணையோடு உருவாக்க வேண்டும்.
3. உரிய பல்கலைக்கழகம் இவ்வகராதியைத் தொடர்ந்து புதுப்பித்துவர வேண்டும்.
4. ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் அகராதியை வெளியிட்ட நிறுவனமே அத்துறைக்கான களஞ்சியத்தையும் உருவாக்கி வெளியிட வேண்டும்.

மேலும், உயர்மட்டக் குழுவின் செயல் துணைத்தலைவரான வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் தலைமையில் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தரடங்கிய கலைச்சொல்லாக்கக்குழு ஏற்படுத்தப்படும். இக்குழுவின் புதுவிவழிச் செயலராக தமிழ்நாடு அறிவியல் தொழில் நுட்ப மாநில மன்றச் செயலர் பணிபுரிவார். அகராதியை உருவாக்க, ஒவ்வொரு பல்கலைக்கழகத்திற்கும் இரண்டிலக்கம் ரூபாய் நிதி வழங்கப்படும்.

இதன்படி இம்முடிவுகளைச் செயற்படுத்த, ஒவ்வொரு பல்கலைக் கழகமும் உருவாக்க வேண்டிய துறையை ஒதுக்கி 05.02.2001 நாளிட்ட அரசாணை எண் 32 பிறப்பிக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்துக்கான அடிப்படை செயல் நெறி முறைகள் உருவாக்கப்பட்டு தொடர்புடைய அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் அனுப்பட்டது.

இத்திட்டப் பணிகளில் கலைச்சொல்லாக்கக் குழுத் தலைவருக்குத் துணை நல்க அண்ணா பல்கலைக்கழக எந்திரப் பொறியியல் பேராசிரியர் ப. அர. நக்கிரன் அவர்கள் திட்டச் சிறப்பு அலுவலராக அமர்த்தப்பட்டார். திட்ட அலுவலகம் தமிழ்நாடு அறிவியல் தொழில் நுட்ப மாநில மன்றத்தில் செயல்பட்டது. சிறப்பு அலுவலர் அனைத்துத் தொடர்புடைய பல்கலைக்கழகத்துடனும் தொடர்பு கொண்டு அப் பணியை 2001 - 06 கால இடைவெளியில் நிறைவேற்றினார். இங்ஙனம்

திரட்டப்பட்ட கலைச்சொல் தொகுப்புகள் தமிழ் இணைய பல்கலைக்கழக நூலகத்தின் பகுதியாக, இணைய தளத்தில் பதி வேற்றம் செய்து கருத்துகள் வரவேற்கப்பட்டன.

கலைச்சொல் பேர்கராதி பதிப்புங் வெளியீடும்

இக்கலைச் சொல் தொகுப்புகளை அச்சிட்டு வெளியிட 2006ஆம் ஆண்டு முடிவெடுக்கப்பட்டது. தமிழ் இணையப் பல்கலைக் கழகத் தின் இந்த வேண்டுகோளை ஏற்று, 01.06.2007 நாளிட்ட அரசாணை 2D எண் 11 வழி ஒப்புதலளித்து பதினெண்திலக்கம் ரூபாய் நிதி வழங்கியது.

இப்பணியின் ஒருங்கிணைப்பாளராய் பேரா. அ. இளங்கோவன் அவர்கள் அமர்த்தப்பட்டார். ஒவ்வொரு கலைச்சொல் அகராதியும் உரிய பல்கலைக் கழக ஒருங்கிணைப்பாளர்களின் துணையோடு துறைக்குரிய வல்லுனர் குழு வழி சீராய்வு செய்து பதினான்கு தொகு திகளாக அச்சிட்டு வெளியீடும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்பணி 2007 இல் தொடங்கி 2011இல், அதாவது ஐந்தாண்டுகளில் முடிவுற்றது

1. கணிதவியல், புள்ளியியல்	சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை	தொகுதி 1
3. இயற்பியல்	பாரததாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி	
வேதியியல்	பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை	
4. உயிரியல்	மதுரை காமராசர்	தொகுதி
5. கால்நடையியல்	பல்கலைக்கழகம், மதுரை	2
6. மீன்வளம்	தமிழ்நாடு கால்நடை மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை	
7. பொறியியல் தொழில்	அண்ணா பல்கலைக் கழகம்,	தொகுதி
நுட்பவியல்	சென்னை	3,4,5,6
8. தகவல் தொழில்நுட்பம்	தமிழ்நாடு தகவல் தொழில் நுட்பப் பணிக்குழு, சென்னை	
9. வேளாண்மையியல்	தமிழ்நாடு தகவல் தொழில்நுட்பக் பல்கலைக் கழகம், கோவை	தொகுதி 7
10. மனையியல்	அவினாசிலிங்கம் மகளிர் பல்கலைக் கழகம், கோவை	தொகுதி 8,9

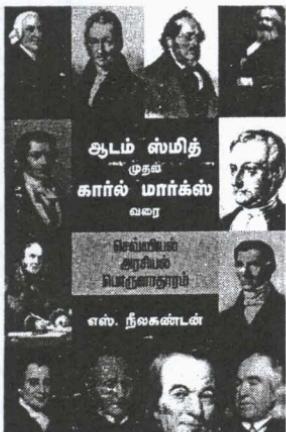
11. சட்டவியல், ஆட்சியியல்	தமிழ்நாடு டாக்டர் அம்பேத்கர் பல்கலைக்கழகம், சென்னை	தொகுதி 10
12. மருத்துவவியல்	தமிழ்நாடு டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் பல்கலைக்கழகம், சென்னை	தொகுதி 11
13. வாழ்வியல் துறைகள் சமூகவியல், பொருளியல் மெய்யியல், அரசியல் வரலாறு, மாணிடவியல் நாட்டுப்புறவியல் கல் வெட்டியல், மொழியியல்	மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி தமிழ் இணையப்பல்கலைக்கழகம், சென்னை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சை	தொகுதி 12
14. வணிகவியல், வங்கியியல் மேலாண்மையியல்	காரைக்குடி அழகப்பா, பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி	தொகுதி 13
15. புவி அறிவியல் துறைகள் புவியியல் சூழலியல் கானியல், வானியல்	பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம் அண்ணா பல்கலைக்கழகம், சென்னை தமிழ் இணையப்பல்கலைக்கழகம், சென்னை	தொகுதி 14

முடிவுகர்

கலைச்சொல் பேர்கராதி வெளியீடு தமிழ் அறிவுப்புல வரலாற்றி வேயே மாபெரும் திருப்புமனையென்றால் மிகையாகாது. தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம் வெளியிட்ட கலைக் களஞ்சியம், சிறுவர் களஞ்சியம், மருத்துவக் களஞ்சியம், சித்த மருத்துவக் களஞ்சியம் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்ட வாழ்வியற் களஞ்சியம், அறிவியல் களஞ்சியம் போல கலைச்சொல் பேர்கராதியும் மிகச்சிறந்த வரலாற்றுப் பெட்டகமாகும். தமிழக அரசும் தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழகமும் வெளியிட்ட இப்பணி என்றென்றும் நினைவு கூறத்தக்கதாகும்.

நால் அறிமுகம்

அடம்ஸ்மித் முதல் கார்ல் மார்க்ஸ் வரை: செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம், எஸ். நீலகண்டன், சென்னை வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி நிறுவனம் மற்றும் காலச்சவடு பதிப்பகம் (2012), பக் 432, விலை (இந்திய) 250/-.

செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரச் சிந்தனை வரலாற்றை கூறும் இந்நாலினை எம்.ஜி.டி.எஸ் என்னும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் அனுசரணையுடனும், பண உதவியுடனும் காலச்சவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம் (Classical Political Economy) பற்றிய தரமான தமிழ் நூல்கள் இல்லை யென்பதால் அந்த இடைவெளியை நிரப்புவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இந்நால் எழுதப்பட்டது. தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் பொருளியல் பட்டப்படிப்பு, பட்டமேற்படிப்பு மாணவர்களுக்குரிய பாடத்திட்டங்களில் பொருளாதார சிந்தனை வரலாறு என்ற விடயப் பொருள் சேர்க்கப்பட்டிருந்த காரணத்தால் சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பொருளியல் சிந்தனை வரலாறு பற்றிய பாடல் நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழ்நாட்டுப் பாடநால் நிறுவனம் வெளியிட்டது. இலங்கையில் பல்கலைக்கழகங்களில் பொருளியல் சிந்தனை வரலாறு ஒரு பாட மாகக் கற்பிக்கப்படும் வழக்கம் இருந்ததில்லை. இருப்பினும் அக் காலத்தில் இந்நால்களை இலங்கை மாணவர்கள் பலர் ஆர்வத்துடன் படித்தனர். தமிழகத்தில் பட்டப் படிப்பைத் தமிழில் தொடருவதற்கான ஆர்வம் குன்றிப் போன

பின்னர் பாடநூல்களின் வெளியீட்டில் முடக்கம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்தை மிகுந்த தீவிரத்துடன் இலங்கை ஒதுக்கிய வேளையில் தமிழகக் கல்வியுலகின் முடிவு இலங்கையின் கல்வி யுலகிற்குப் பேரிடியாக அமைந்தது. இன்று தமிழகத்தில் பாடநூல் தேவைக்காக அன்றி தமிழில் அறிவியல், கலைத்துறைகளை வளர்க்க வேண்டும் என்ற பேராவலோடு தமிழ்நூல் வெளியீட்டுத் துறை புத்தெழுச்சி பெற்றுள்ளமை பெருமகிழ்ச்சியைத் தருவது. பல்வேறு துறைகளில் ஏராளமான நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. பேராசிரியர் எஸ்.நீலகண்டன் எழுதியிருக்கும் இந்நாலின் வரவு தமிழகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் புத்தெழுச்சியின் அறிகுறியெண்வாம்.

பொருளாதாரம் அல்லது பொருளியல் என்று கூறுவதை விடுத்து அரசியல் பொருளாதாரம் (Political Economy) என்று ஏன் கூற வேண்டும்? அடம்சிமித்தின் “நாடுகளின் செல்வம்” நூல் 1776 இல் வெளியிடப்படுவதற்கு முன்னர் உள்ள காலத்தில் பொருளாதாரம் ஒரு தனித்த துறையாகவோ பாடமாகவோ கருதப்படவில்லை. அடம் சிமித்தின் நூல் கூட ஒரு அரசியல் பொருளாதார நூலே தவிர பொருளாதார நூல் அல்ல என்று எஸ்.நீலகண்டன் விளக்கம் தருகிறார். 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அரசியல் என்ற சொல்லை நீக்கிவிட்டு பொருளாதாரம் என்ற சொல்லால் இத்துறைக் கல்வியைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. பொருளாதாரம் கலைத் துறையோடு கொண்டி ருந்த நெருங்கிய பிணைப்பை அறுத்து அதனை ஒரு விஞ்ஞானமாகப் பார்க்கவேண்டும் என்ற நேர்க் காட்சி வாதச் சிந்தனையின் (Positivism) தாக்கத்தால் பொருளாதாரம், அரசியல் வரலாறு ஆகிய துறைகளில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டுத் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது. 1960க்கள் முதலாக ஏறக்குறைய 30-40 ஆண்டுகள் மாணவர்களிடமும் ஆசிரியர்களிடமும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பாடநூலான றிச்சார்ட் லிப்சி எழுதிய ‘Positive Economics’ (பொசிட் டவ் இகானமிக்ஸ்) என்ற பாடநூல் தலைப்பு இக்கல்வித்துறை அடைந்த உருமாற்றத்தை நன்றாகவே வெளிப்படுத்தி நின்றது.

பேராசிரியர் எஸ்.நீலகண்டன் பொருளாதாரச் சிந்தனையின் இருநூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றை சுருக்கமாகவும், அழகாக வும் கூறியிருப்பதை இங்கே மேற்கோளாகத் தந்துள்ளோம்.

மேற்கத்தைய பொருளாதார எண்ணங்களின் வளர்ச்சியும் பல கட்டங்களைக் கடந்து வந்திருக்கிறது. கி.பி 1750 - 1860 வரை செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரக் கருத்துக்கள் அமைத்த அடித்தளத்தின் மேல் உருவாக்கியிருந்த கட்டிடத்தை 1860 - 1930 வரை நவீன செவ்வியல் பொருளாதாரக் கருத்துக்கள் (Neo - Classical economics) புத்தாக்கம் செய்து, அதன் தோற்றும் மற்றும் உள்ளமைப்புகளில் பெரிய மாற்றங்கள் செய்தது. 1890க்குப் பிறகு அல்பிரட் மார்ஷலின் புத்தகத் தில் தான் அரசியல் பொருளாதாரம் என்ற சொற்றொடரை பொருளியல் என்ற சொல் பதிலீடு செய்கிறது! பொருளாதாரத்தைக் கலையிலிருந்து அறிவியலாக மாற்ற மேற்கொண்ட முதல் முயற்சியாக அதனைக் காணலாம். 1929 இன் உலகப் பெருமந்த்தைத் தொடர்ந்து, 1930 க்களில் கிணிலியப் பொருளியல், புரட்சிகரமான நடைமுறைகளைச் சிபார்சு செய்தது. பொருளியலே பேரியல் பொருளாதாரம் (macro economics) என்று புதிதாக வகை பிரிக்கப்பட்டது. கிணிலியப் பொருளாதாரத்தையும் செவ்வியல் பொருளாதாரத்தையும் இணைத்து 1950க்களில் முதன்மை நீரோட்டப் பொருளியல் (main stream economics) உருவாகியது. 1960க்களுக்குப் பின்பு வந்த பணவியல் எதிர்ப்புரட்சி (Monetarist Counter - revolution), 20ஆம் நூற்றாண்டில் வந்த லெனினிசம் மாவோயியம் மற்றும் வேறுவகை மார்க்சிய சிந்தாந்தங் கள், இவையனைத்துமே பொருளாதாரச் சிந்தனைகள் பல்கிப் பெருகியிருப்பதைக் காட்டுகின்றன. எஸ். நீலகண்டனின் மேற்கோள் பொருளியல் சிந்தனையின் ஆறு வெவ்வேறான போக்குகளையும் வளர்ச்சி களையும் அடையாளப்படுத்துகிறது. இந்த ஆறுபோக்குகளில் முதலாவதாகத் தோன்றியதும் பிற்பட்ட வளர்ச்சிகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்ததுமாகிய செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றியதே இந்நாலாகும்.

படை மானியப் பண்ணை அல்லது நிலைப் பிரபுத்துவதுமுறை.

பொருளியல் சிந்தனை வரலாறு மேற்கு நாடுகளின் பொருளாதார வரலாற்றுடன் தொடர்புடையது. நிலமானிய முறை அல்லது நிலப் பிரபுத்துவமுறை என அறியப்பட்ட பொருளாதார முறையின் வர

வுடன் தோன்றிய பொருளாதார மாற்றங்களின் பயனாக சிந்தனை மட்டத்தில் புதிய கருத்துக்கள் தோன்றின. முதலாவது அத்தியாயத்தில் நூலாசிரியர் நிலமானிய முறையின் அமைப்பையும், அதன் அழிவை யும் பற்றி விளக்குகின்றார். நிலப்பிரபுத்துவமுறை, நிலமானியம் என்ற பழக்கத்தில் உள்ள சொற்கள் இருக்கத்தக்காக “படைமானியப் பண்ணை” என்ற புதிய கலைச்சொல்லை நூலாசிரியர் அறிமுகம் செய்கின்றார். முதற்தோற்றத்தில் இது என்ன சொல் விளையாட்டு என்ற எண்ணமே என்மனதில் எழலாம். ஆனால் படைமானியப் பண்ணை என்னும் சொல் நிலமானிய முறையின் அடிப்படை இயல்பை மிக தெளிவாகக் உணர்த்தி நிற்பதை ஆசிரியர் தரும் விளக்கம் மூலம் காண்கிறோம். இரண்டு மேற்கோள்களை கீழே தந்துள்ளோம்.

“ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கும் பிறகு, படைமானியப் பண்ணை அல்லது நிலப்பிரபுத்துவ (Feudalism) முறை ஜூரோப்பா முழுமையும் உருப்பெற்றது. அந்த முறையில் அரசர், வைகவுண்ட். டியுக், பேரன், பிரபு (King, Viscount, Duke, Baran and lord) என்று பல மட்டங்களில் அவரவர் தகு திக்குத் தக்களில் படைகளைப் பராமரித்துக் கொள்ளும் உரிமை வேண்டுபவர்கள், அவற்றைத் தேவையான நேரத்தில் தங்கள் கூட்டணியின் தலைவரான அரசருக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள். அதற்குப் பிரதிபலனாக அவர்களின் நிலங்கள் மீது மேலாண்மை செலுத்தும் உரிமையை அரசன் அவர்களுக்கு வழங்கும் முறை, படைமானியப் பண்ணை முறையாகும். அது மேனர் பண்ணை முறை (Manorial System) என்றும் அழைக்கப்படும்.” (பக். 30 -31)

விவசாய அடித்தளத்தின் மீது கட்டப்பட்ட ராஜைவ ஏற்பாடுதான் படைமானியப் பண்ணை முறை அல்லது படைமானிய நிலப்பிரபுத் துவம். அதில் அதிகாரத்தைத் தொடர்ந்து செல்வம் சென்றது. (பக் 31)

ஜூரோப்பிய நாடுகளில் 1500க்கும் 1750க்குமிடையே வணிகவாதக் கருத்துக்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. வணிக வாதம் (mercantilism) முதலாளித்துவம் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட கட்டத்தில் ஜூரோப்பிய அரசுகளின் கொள்கையாக விளங்கியது. ஏற்றுமதியை அதிகரித்து இறக்குமதியைக் குறைக்க வேண்டும் என்னும் வர்த்தகக்

கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையை அரசு அதிகாரிகள், வணிகர்கள், கிழக் கிந்தியக் கம்பனி ஆகிய சூழமங்களில் பணியாற்றியோர் ஆதரித்தனர். இங்கிலாந்தில் மட்டுமன்றி ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், இத்தாலி ஆகிய நாடுகளிலும் வணிகவாதம் மேலோங்கியிருந்த சூழ்நிலையிலேயே அடம்சிமித் வணிகவாதத்தைக் கண்டித்து விமர்சிக்கும் நாலை வெளியிட்டார். அவரது நூல் சுதந்திரச் சுந்தை முறையை ஆதரித்து எழுந்த நூல். அது தடையற்ற வர்த்தகத்தை ஆதரித்தது.

நூலின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் அடம்சிமித் சிந்தனையை விரிவாக ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். முதலாவது அத்தியாயத்தில் வணிகவாதம் பற்றிக் கூறியிருப்பன அடம்சிமித்தின் கருத்துக்களை ஒப்பீட்டு முறையில் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. முதலாம் அத்தியாயம் பக் 43-44 இல் வணிகவாதத்தின் ஒன்பது வழிவகைகளை ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுள்ளார். 1684 இல் ஆஸ்திரிய வழக்கறிஞர் பிலிப் வல்லெலும் வான் ஹார்னிக் என்பவர் தம் நாடு மேன்மை பெறுவதற்கு கடைக்கப்பிடிக்க வேண்டிய ஒன்பது வழி வகைகளைப் பட்டியலிட்டார் என்றும் அவற்றின் சருக்கத்தையே தாம் தந்துள்ள தாகவும் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். மேற்கட்டுமான மான சிந்தனை வடிவங்கள் பொருளாதார அடிக்கட்டுமானத்துடன் தொடர்புடையவை என்ற மார்க்சியக் கருத்தை வணிகவாதம் எதிர் தடையிலா வர்த்தகம் என்ற விவாதத்தின் மூலம் நாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. படை மானியப் பண்ணை முறையில் இருந்து முதலாளித்தும் தோற்றம் பெற்ற கட்டத்தில் தோன்றிய கருத்து மோதல்களை நூல் சிறப்பாக விபரிக்கிறது.

ஆசிரியரின் நோக்குமுறை

எஸ். நீலகண்டன் அவர்களின் கருத்தியல் சார்பு நிலை பற்றிய சூறிப்பு ஒன்றை இவ்விடத்தில் கூறுதல் அவசியம். நூலின் முன்னுரையில் அவர் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்.

சமூகவியல்களில் முற்றிலும் நடுநிலை வகிப்பது என்பது இயலாத காரியம் என்றும் அதனால் நூலாசிரியர்கள் தங்கள் நிலைகளை முதலிலேயே அடையாளம் காட்டிவிடுவது நல்லது என்றும் குன்னார் மிர்டால் (Gunnar Myrdal) கூறியிருப்பது எனக்கும் ஏற்படைய கொள்கை. இளவுயதில்

மார்க்ஸியக் கொள்கைகளால் மிகவும் கவரப்பட்ட நான், இப்போது அதிலிருந்து விலகி முதன்மை நீரோட்டப் பொருளியலின் இடதுசாரிக் கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறேன். நூலில் விபரிக்கப்பட்டிருக்கும் எந்த ஒரு வல்லுநரின் கருத்தையும் தனிப்பட்ட என் கருத்துக் களுக்கேற்ப மனமறிந்து நான் மாற்ற முயலவில்லை. எனினும் என் கருத்துக்கள், விவாத் திள்ள எண்ணங்களை நான் உணரா மலேயே பாதிந்திருக்கக் கூடும் என்பதாலேயே என் நிலையை இங்கே தெளிவாக்கியிருக்கிறேன். (முன்னுரை பக்.14)

இந்நூலின் 13வது அத்தியாயம் கார்ல்மார்க்ஸ் பற்றியது. இவ்வத்து யாயம் பக் 331 முதல் 408 வரை 78 பக்கங்களுடையதாய் விரிகின்றது. இது மார்க்சியப் பொருளாதாரம் பற்றிய மிகச் சிறந்த அறிமுகமாக உள்ளது.

நவசெவ்வியல் பொருளாதாரச் சிந்தனை

நூலின் பின்னுரையில் நவசெவ்வியல் பொருளாதாரச் சிந்தனையின் தோற்றும் பற்றிய விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. நவசெவ்வியல் எல்லை நிலை அல்லது விளிம்பு நிலையப் புரட்சி யுடன் (Marginal revolution) ஆரம்பமாகியது. இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்த பொருளியலாளர்கள் தனித்தனியாக, ஒருவர் செய்ததை மற்றவர் அறியாமல் தூய பொருளியலின் அடிப்படைக் கூறுகள் பற்றிய ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டனர். நவசெவ்வியல் பொருளாதாரம் உற்பத்திச் செயல்முறையின் புற நிலைக் காரணிகள் பற்றிய ஆய்வில் இருந்து நுகர்வோரின் அக உணர்வுகளின் மீது கவனத்தைத் திருப்பியது. நூலாசிரியர் இது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

கருக்கமாகச் சொன்னால் ஸ்மித் காலத்தில் இருந்து மார்க்ஸ் காலம் வரை பொருள்களின் மதிப்பு அதில் பொதிந்திருக்கிற உழைப் பினாலோ உற்பத்திச் செலவுகளாலோ நிர்ணயிக்கப் பட்டது என்று கொண்டிருந்த கருத்துக்குப் பதிலாக, பொருள்களின் மதிப்பு நுகர் வோரின் எல்லைநிலை அல்லது விளிம்பு நிலை அகஉணர்வுகளால் நிர்ணயமாயிற்று என்கிற மாற்றம்

நவீன செவ்வியல் பொருளாதாரத் தில் தோன்றியது.
(பின்னுரை பக் 40)

எல்லை நிலை ஆய்வுகள் கணிதத்தைப் பயன்படுத்தி பொருளாதார எண்ணக்களை விளக்கின. இதன்பேறாக உயர் கணித அறிவு இல்லாதவர்களால் படித்து விளங்க முடியாத அளவுக்கு நுண்நிலைப் பொருளியல் (micro - economics) வளர்ச்சி பெற்றது. பொருளியல் ஆய்வுகளின் ஒருமுகப்பட்ட கவனம் செவ்வியல் பொருளாதாரச் சிந்தனைக்கு எதிர்பக்கமாகத் திரும்பியது.

நூலின் உள்ளடக்கம்

நூலின் தலைப்பில் குறிப்பிடப்பட்ட இருசிந்தனையாளர்களைப் பற்றியும் தனித்தனி அத்தியாயங்களில் விபரமாக எழுதப்பட்டுள்ளது போன்று ஜெராமிபெஞ்தம், டேவிட்ரிக்காடோ, மால்தஸ், ஜான்ஸ் ஸ்டூவார்ட்ஸ் போன்ற சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்களுக்கும் விரவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஜீன் - பால்டிஸ்டி ஸே, வில்லியம் சென்டீயர், ஜேர்மனி தேசுத்தவரான பிரதிரிக் விஸ்ட் ஆகியோர் பற்றியும் தனி அத்தியாயங்கள் உள்ளன. சில சோஷலிச சிந்தனையாளர்கள் (அத் 11) என்ற அத்தியாயத்தில் நோபல் பாஸுப், சார்ஸ்ஸ் பெளரி யர், ஸெயின்ட்சைமன், ராபர்ட் ஓவன், வில்லியம் தாமசன், தாமஸ் ஹாட்ஸ்கின், பிரேலாதோன், ஆகியோரின் கருத்துக்கள் விபரிக்கப் பட்டுள்ளன. பொருளியல் சிந்தனை வளர்வதற்கு ஆகாரமாகவிருந்த தொழில்புரட்சி பற்றி (அத்தியாயம் 3) விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. மொத்தத் தில் பொருளியல் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பயன்தரும் உசாத்துணை நூலாக இது விளங்குகிறது.

எம்.ஐ.டி.எஸ் நிறுவனம்

இந்நாலை வெளியிடுவதற்கு அனுசரணை வழங்கிய சென்னை வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (MIDS) யுனெஸ்கோவின் துணைப் பொது இயக்குநராகவும், சென்னைப் பல்லைக்கழகத்தின் துணை வேந்தராகவும் விளங்கிய மால்கம் ஆதிச்சேஷன்யாவின் முயற்சி யாலும் தொலைநோக்காலும் உருவாக்கப்பட்டது. 1971 இல் தொடங்கப்பட்ட எம்.ஐ.டி.எஸ் 1977 இல் இந்திய அரசின் ஐ.சி.எஸ்.எஸ்.

ஆர் அமைப்பின் கீழ் தேசிய நிறுவனமாக அடையாளம் காணப் பட்டது. வறுமை, நிலச்சீர்த்திருத்தம், சிறார் தொழிலாளர்நிலை, தொழில்துறை, நீர்வளம், பாசனமேலாண்மை, மக்கள் தொகையியல், எழுத்தறிவு, இட ஒதுக்கீடு, உள்ளாட்சி, ஊடக ஆய்வுகள், சமூக - பண்பாட்டு வரலாறு, பாலினம், உலக வர்த்தகம், முதலானவை பற்றிய முன்னோடியான ஆய்வுகளை நிகழ்த்திவரும் இந்நிறுவனம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அங்கீகாரம் பெற்ற பி.எச்.டி ஆய்வு மையமாகும். இந்நிறுவனத்தில் பேராசிரியராக பணிபுரியும் ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி அதன் தமிழ்நூல் வரிசையின் பொதுப்பதிப்பாசிரியராக உள்ளார். சென்னை வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தமிழ் நூல்வரிசையில் 'அடம்ஸ்மித் முதல் கார்ல் மாக்ஸ் வரை: செவ்வியல் அரசியல் பொருளாதாரம்' மூன்றாவதாகும். ஏனைய இருநூல்களாவன, 'திராவிடச் சான்று : எல்லிஸம் திராவிட மொழிகளும்', தாமஸ் ஆர். டிரவுட்ட்மன் (தமிழில் இராம.சுந்தரம்), 'ஒரு நகரமும் ஒரு கிராமமும்: கொங்குப் பகுதியில் சமூக மாற்றங்கள்', எஸ்.நீலகண்டன்.

'ஹரன்'

யோன் ரிச்சாட்சன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'நஞ்சுட்டப்பட்ட கவர்க்கம்' என்ற தலைப்புடைய நூலின் 9ஆம், 10ஆம் அத்தியாயங்களின் மொழி பெயர்ப்பாக இந்நால் அமைந்துள்ளது. கண்டியிலுள்ள இனத்துவக் கற்கைக் கான சர்வதேச நிறுவனம் 2005 ஆண்டில் ஆங்கில நூலைப் பிரசரித்தது

போரின் படிப்பளைகள் 4

**தேசிய
அரசாங்கத்தின்
ஆரூப்பக
உத்தி
1965-70**

ஜோன் ரிச்சாட்சன்

Paradise Poisoned : Learning about Conflict, Terrorism and Development from Sri Lankan's Civil Wars (Kandy : International Center for Ethnic Studies, 2005) என்ற ஆங்கில நூலை எட்டுப் பகுதிகளாகப் பிரித்து தமிழிலும், சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கும் திட்டத்தின் கீழ் 2008ஆம் ஆண்டில் முதலாவது நாலும், 2011 ஜூலையில் இரண்டாவது நாலும் வெளிவந்தன. இப் பிரசரம் இத் தொடரில் நான்காவதாகும். 1965 - 70 காலத்தின் அரசியல் இந்நாலில் ஆழமாகவும், விரிவாகவும் ஆராயப்படு கிறது. இந் நூலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு: க. சண்முகவிங்கம்.

போரின் படிப்பளைகள்

- 1 இலங்கை உள்நாட்டு போரின் செலவுகளும் தாக்கங்களும் பொருளாதார இழப்புக்களும் (2008)

போரின் படிப்பளைகள்

- 2 நெருக்கடியின் பாதை (2010)

போரின் படிப்பளைகள்

- 3 நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி (2011)

ஜோன் ரிச்சாட்சன்: அமெரிக்க பல்கலைக்கழகங்களின் சர்வதேச சேவைக்கான பள்ளியில் சர்வதேச அபிவிருத்தி பேராசிரியராகவும், அதே பல்கலைக்கழகத்தின் கற்பித்தலுக்கான சிறப்பு மையத்தின் இயங்குநராகவும் பணியாற்றுகின்றார். இதற்கு முன்னர், அரசாங்கிலியல் துறை தொடர்பாய் கேஸ் வெஸ்ரேன் நிசேவ் பல்கலைக்கழகத்தில் பதவி வகித்ததோடு, இலங்கையிலுள்ள கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் அமெரிக்காவிலுள்ள மசசூட்ஸ் தொழில்நுட்பத்துக்கான நிறுவனம் (MIT) ஆகியவற்றில் வருகைதருபுலமையாளராகவும் இருந்துள்ளார். நூல்களை தனித்தும் மற்றவர்களுடன் இணைந்தும் எழுதியுள்ளார். *Partners in Development (1969), Groping in the Dark : The First Decade of Global Modeling (1982), Ending Hunger : An Idea Whose Time Has Come (1985), Democratisation in South Asia : The First Fifty Years (1998)*.

ISSN 1391-7269

9 771391 726008

Rs. 200.00